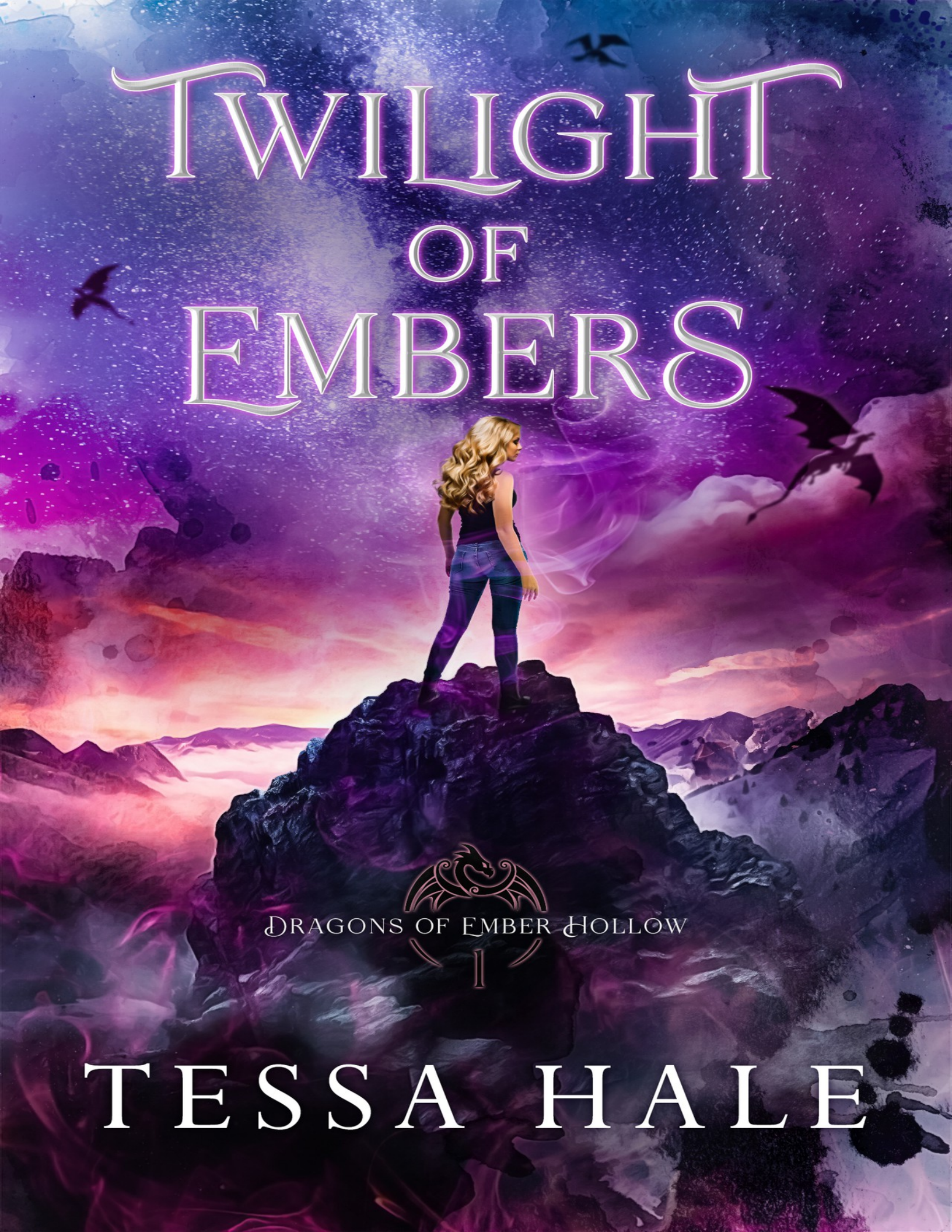

Twilight of Embers
Dragons of Ember Hollow
1
Tessa Hale

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KÖZÜN ALACAKARANLIĞI

TESSA HALE

İÇİNDEKİLER

Önsöz
1. Hayden
2. Hayden
3. Knox
4. Hayden
5. Hayden
6. Hayden
7. Easton
8. Hayden
9. Hayden
10. Hayden
11. Maddox
12. Hayden
13. Hayden
14. Hayden
15. Hayden
16. Hayden
17. Cáel
18. Hayden
19. Hayden
20. Hayden
21. Hayden
22. Cillian
23. Hayden
24. Easton
25. Hayden
26. Knox
27. Hayden
28. Hayden
29. Hayden
30. Cillian
31. Hayden
32. Hayden

33. Cillian
34. Hayden
35. Hayden
36. Hayden
37. Cáel
38. Hayden
39. Hayden
40. Hayden
41. Hayden
42. Hayden
43. Maddox
44. Hayden
45. Hayden
46. Hayden
47. Cillian
48. Hayden
49. Hayden
50. Hayden
51. Hayden
52. Hayden
53. Hayden

Ayrıca Yazan Tessa
Hale Hale
HakkındaTessa ile
Bağlan Tessa

PROLOGUE

HAYDEN

GEÇMIŞ, ON BIR YAŞ

El fenerinin ışıkları derme çatma çadırıma vuruyordu, ben de elimi uzatıp ayarladım ve battaniyeleri başımın üzerine çektim. Kapımın altından en ufak bir ışık parıltısı gelse, ailem kitabıma el koymak için saniyeler içinde buraya gelirdi.

Saatime bakarken dudaklarımı dişlerimin üzerinde gezdirdim. On bir kırk üç. Işıkları gece yarısı kapatacaktım. Ama şimdilik Nancy Drew'un çözmesi gereken bir gizem vardı ve biz de işin iyi kısmına geliyorduk.

Alt kattan sesler geliyordu ve kaşlarımı çattım. Annemle babam gece kuşuydu ama genellikle fare kadar sessiz olurlardı. Uyanık kaldıklarını bilmemin tek yolu, beni sayamayacağım kadar çok kez kitap okurken yakalamış olmalarıydı.

Ayak sesleri merdivenleri dövüyordu ve kaşlarım birbirine çarptı. Ne haltlar dönüyordu?

Yatak odamın kapısı kırılarak açıldı. "Hayden!"

Annemin tek kelimesi yarı fısıltı, yarı bağırış gibiydi. Yorganı üzerimden attım ve el fenerim yatağa yuvarlandı.

"Anne?"

Menekşe rengi gözleri, koridordaki ışık onlara vurduğunda vahşi görünüyordu. Bana verdiği aynı menekşe gözler. Elimi tuttu ve beni yataktan dışarı çekti. "Acele et."

"Neler oluyor?"

Babam aşağıdan tanımadığım bir dilde bir şeyler bağırdı ve annemin yüzü soldu. Açık ten rengimiz ortaktı ama bu hastalıklı bir renkti. Sadece havuç keserken yanlışlıkla parmağını kestiği zaman görmüştüm. Kan görmekten hiç hoşlanmazdı.

Annem beni koridora ve yatak odalarına doğru çekti. "Anne?"

Mırıldandım.

Beni küçük dolaplarının içine çekti ve bir sedir sandığı çekiştirerek alanın ortasına koydu. Sandığın üstüne tavandaki bir paneli itti. Birkaç kez göz kırptım. Bırakın tavanda bir kapı olmasını, bu evde bir tavan arası olduğunu bile bilmiyordum.

Annemin bakışları benimkilerle kilitlendi ve gözleri dökülmemiş yaşlarla parıldadı. "Seni yukarı kaldıracağım ve sen de kapıyı arkandan kapatacaksın. Kımıldama ve ses çıkarma. Ne duyarsan duy, dışarı çıkma."

Benim de gözlerim yaşlarla doldu. "Neler oluyor?"

Beni göğsüne çekti ve sıkıca sarıldı. "Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum. Sen benim mucizemsin."

Gözyaşlarım daha hızlı akmaya başladı. "Anne-"

Alt kattan bir patlama sesi geldi ve annem sarsıldı.

"Kalk. Hemen," diye emretti kaldırırken.

Annem her zaman güçlüydü ama bu gece sanki bir tüyden daha ağır değildim. Açıklığı tuttum ve kendimi yukarı çektim. "Sen de gel," dedim ona.

Başını salladı, sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. "Babana yardım etmem gerek. Unutma, ne duyarsan duy dışarı çıkma. Polis gelene kadar çıkma. Sirenleri dinle."

Gözyaşlarım döküldü, bir tanesi annemin yanağına düştü ama silmek için hareket etmedi. "Beni bırakma."

Yüzünde acı çizgileri belirdi. "Asla. Ben hep seninleyim.
Her zaman buradayım." Bir elini kalbinin üzerine koydu.

Aşağıdan bir ses daha geldi, neredeyse bir patlamaya benzeyen bir ses.

Annem sandığın üzerinden atlayarak onu duvara yasladı. "Kapıyı kapat, Hayden."

Bir an kımıldamadım. Yapamadım.

"Lütfen," diye yalvardı.

Beni harekete geçiren sesindeki çaresizlikti. Kapıyı kapattım. Ama tam kilitlenmeden önce, "Seni sonsuza dek seviyorum." diye fısıldadığını duydum.

Karanlık etrafımda dönüyor, beni boğuyordu. Sanki dalları boğazıma doğru uzanıyordu. Neden el fenerimi almamıştım? Onunla savaşmak için herhangi bir şey.

Boğuk bağırışlar duyuldu ve sonra annem bağırdı. Daha derinden gelen bir ses tanımadığım bir dilde bir şeyler homurdandı. Bir çatırtı ve patlama oldu.

Sıçradım, sonra sert ahşap zemini kavramaya çalıştım. Kıymıklar avuç içlerime battı ama acı hoş bir dikkat dağıtıcıydı.

Kalbim kaburgalarıma çarpıyordu. Atışı vücuduma yayılıyordu, nabzı o kadar yüksekti ki kulakları sağır ediyordu.

"*Càit a bheil a' bhana-phrionnsa?*" diye hırladı derin ses.

Annem de aynı yabancı dilde bir şeyler söyledi. Daha önce hiç duymamıştım. Bir kere bile. Annemle babamın tamamen farklı bir dil konuşması ve benim bunu bilmemem nasıl mümkün olabilirdi?

"*Bana-phrionnsa!" diye* bağırdı adam. Sesinin şiddeti o kadar yüksekti ki duvarları titrettiğine yemin edebilirim. "Nerede o?"

"Ona asla sahip olamayacaksın," bağırdı annem.

Bir an sessizlik oldu ve sonra bir çığlık. Annemin çığlığı.

Annemin sözleri zihnimi doldururken parmaklarım kapının mandalına doğru uçtu. *"Ne duyarsan duy, sakın dışarı çıkma."*

Ama çığlık atmıştı. Acı çekiyor gibiydi. Yardım etmek zorundaydım.

Adam aynı hızlı dilde konuşuyordu. Başka bir derin ses daha konuştu ama ne annemin ne de babamın sesini duydum.

Uzaktan siren sesleri duyuldu ve mırıldanılan bir küfür havayı doldurdu. Hemen ardından ağır ayak sesleri duyuldu.

"Bütün yatak odalarını kontrol ettim. Dolapları. Bodruma. Hiçbir yerde yok," dedi daha genç bir ses.

"Küçük bir kız öylece ortadan kaybolmaz," diye hırladı adam.

"Onu kaçırtmış olabilirler," diye cevap verdi genç ses. "Gitmemiz gerek. Polisler geliyor."

"Ormanın aranmasını istiyorum. Parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermeyeceğim. Bir daha olmaz."

"Evet, alfa," dedi genç ses.

Siren sesleri giderek yükselirken yine ayak sesleri duyuldu ama odanın içinden başka ses gelmedi. Parmaklarım kapının mandalını sıkıca kavradı. Bir saniye daha bekleyemezdim. Kapıyı çekip açtım ve dışarı baktım.

Annemle babamın yatak odasından ışık geliyordu ama dolaptan başka bir şey seçemiyordum.

Açıklığın kenarına doğru kayarak yan tarafı kavradım ve kendimi dışarı bıraktım. Tavan boşluğundan sarkarak aşağıya baktım. Sadece üç metrelik bir düşüştü. Umarım o adamlar bunu duymak için orada değildir.

Tutuşumu bıraktım.

Çıplak ayaklarım halıya çarptı ve bir gümbürtüyle yere indim. İndiğim anda başım kalktı ve ayağa kalktım. Ama donup kalmadan önce üç adımdan fazla atamamıştım.

"Hayır." İçimden geldiğini hissetmeme rağmen sesi tanıyamadım. Boğuk, insanlık dışı bir sesti.

Ayaklarım beni ileri itti ama dizlerimin üzerine düştüm. Bir kan gölünün içine. Filmlerdeki gibi parlak kırmızı değildi. Daha derindi. Neredeyse kahverengiye yakındı. Ve annemden dışarı taştı, onu çevreledi.

Menekşe rengi gözleri açıktı, kırpışmıyordu.

"Anne," diye mırıldandım, ellerim onun üzerinde geziniyordu. Ne ki ben?

Nasıl yardımcı oldum?

Göğsünde bir delik vardı. Tam kalbinin olması gereken yerde.

Sanki ihtiyacı olan kanı bir şekilde vücuduna geri gönderebilecekmişim gibi ellerimi üzerine koydum. Sanki onu kurtarabilirmişim gibi.

Ama yapamadım. Ben de kendimi kurtaramadım.

1

HAYDEN

ŞU ANDA, ON DOKUZ YAŞINDA

Otobüs bir çukura çarptığında sarsıldı. Kolçağı tuttum ve yanımdaki yaşlı kadın bana nazik bir gülümseme verdi. Koyu teninin gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar bana bu hareketi sık sık yaptığını söylüyordu.

Bu tür işaretleri aramaya alışkındım - birinin sık sık kaşlarını çatıp çatmadığını ya da gülümseyip gülümsemediğini. Bu bir tür erken teşhis sistemiydi ve sayamayacağım kadar çok kez kıçımı kurtarmıştı.

Kadın elindeki örgü projesini indirdi. "Bu yollar kesinlikle yüreği zayıf olanlara göre değil."

Yüzümü buruşturdum ama kıkırdadım. "İyi ki ağır bir kahvaltı yapmamışım, orası kesin."

Son bir saattir Kuzey Kaliforniya'daki dağ yollarında dolanıyorduk. Özellikle iyi korunmamış yollarda.

Kadın güldü. "Oğlum onu bu ziyareti yapacak kadar sevdiğim için çok şanslı."

Kalbim sızladı. Kendi ebeveynlerimi kaybetmemin üzerinden kaç yıl geçtiği önemli değildi; kaybettiğim her şeyi hatırladığımda hâlâ o korkunç acıyı hissediyordum. Üçüncü yerleştirmede iyi bir koruyucu ailenin yanına düştüğüm için şanslıydım. Beni bunca yıl yanlarında tutan ve bitirebilmem için on sekiz yaşıma girdikten sonra bile onlarla kalmama izin veren bir koruyucu aile.

Ancak bu şans ve yaşadığım trajedi karşısında gösterdikleri nezaket bile kendi ebeveynlerimin sevgisiyle aynı değildi. Her zaman biraz yapmacık ve garipti. Kendi eviniz yerine sekiz yıl boyunca bir otelde kalmak gibi.

"Ne güzel. Nerede yaşıyor?" Gülümsemeye zorlayarak sordum.

Kadın örgüsünü tekrar eline aldı, parmakları ipliği ustalıkla hareket ettiriyordu. "Hamilton'da- sadece birkaç durak daha. Nereye gidiyorsunuz?"

"Ember Hollow. Evergreen Üniversitesi'ne başlıyorum."

Hâlâ gerçek dışı geliyordu. Ailemin ölümünden sonraki ilk yıl boyunca mücadele ettikten sonra akademik olarak kendimi bulmuştum. Sekoya ağaçlarının arasında yer alan küçük, özel bir üniversiteye tam burslu olarak girmeyi başarmıştım.

Koltuk arkadaşım kısık bir ıslık çaldı. "Zeki bir kurabiye olmalı."

"Ben iyiyim, ama nasıl sıkı çalışılacağını biliyorum." Okul bana kendimi kaybedebileceğim bir yer vermişti. Matematik denklemlerine ya da anatomiye çok fazla odaklanırsam keder içinde boğulamazdım.

"İş ahlakı her yetenekten daha önemlidir."

"Umarım haklısındır," dedim gülümseyerek. Burada başarılı olmaya kararlıydım. Tıp fakültesine bir kez daha tam burslu girebilmek için tıp öncesi eğitimde elimden geleni yapacaktım.

Otobüs bir virajı dönerken içimden bir enerji fışkırdı. Steroidler üzerindeki statik elektrik ya da belki de yıldırım çarpması gibiydi.

"İyi misin?" diye sordu yanımdaki kadın. "Biraz solgun görünüyorsun."

Ember Hollow'a Hoş Geldiniz, Nüfus 2013 yazılı bir tabela göründüğünde bu düşüncemden kurtuldum.

"Sanırım yeni okul heyecanı yaşıyorum."

Bana o sıcak gülümsemelerinden birini daha verdi. "Harika olacaksın, tatlım.

Sen üzülme."

Otobüs dönerken sarsıldı ve şoför mikrofonunu almak için başının üzerine uzandı. "Ember Hollow'a yaklaşıyoruz. İlk durak, Evergreen Üniversitesi."

"Güven oyu için teşekkürler."

Sık orman yerini pitoresk bir şehir merkezine bırakırken pencereden dışarı baktım. Eski Batı havası vardı, son sekiz yıldır yaşadığım Seattle banliyösünden tamamen farklıydı. Antika lamba direkleri ve hatta eski otostop direkleri vardı. İnsanların hâlâ kasabaya atlarla gelip gelmediğini merak etmeden edemiyordum.

Otobüs tekrar şehir merkezinden kampüse doğru döndü. Evergreen Üniversitesi'nin tabelası taşa oyulmuştu. Süslü görünüyordu ve içimi bir tedirginlik kapladı.

Son üç yıldır okul sonrası işimde çok çalışmıştım. Üniversite için fazladan harcayacak param olsun diye para biriktirmiştim. Ama kesinlikle para içinde yüzmüyordum.

Otobüs yavaşladı ve durduğunda tıslama sesi çıkardı. "Herkes

Ember Hollow, Evergreen Üniversitesi'ne."

Yaşlı kadın dışarı çıkmama izin vermek için ayağa kalkarken ben de ayağa kalktım ve sırt çantamı aldım.

"Onları öldüreceksin, tatlım."

Ona sırıttım. "Elimden geleni yapacağım."

Sırt çantamı omzuma atarak baş üstü bölmesinden spor çantamı aldım ve koridorda ilerlemeye başladım. Diğer iki yolcu benden önce indi ve şoförün bagaj yanında olduğu yere doğru ilerledi.

Şoför seslenmeden önce kampüse doğru yola çıktım.

"Bavulun yok mu senin?"

Başımı sallayarak döndüm. "Her şeyim burada."

Yanımda getirecek fazla bir şeyim yoktu. Johansen'ler olabildiğince cömert davranmaya çalışmışlardı ama çok sayıda çocuğa bakıyorlardı ve pek de zengin sayılmazlardı. Ben de önemli şeyler için para biriktirmek istiyordum.

Şoför bana el salladı ve ben de kampüse doğru döndüm. Binaları taradım ve sertçe yutkundum. Çok güzellerdi. Beyaz desenli kırmızı tuğlalar. Önemli ve görkemli görünüyorlardı ve ben yine uyum sağlama konusunda endişelendim.

Ayaklarımı hareket ettirmeye zorlamadan önce omzumdaki spor çantasını düzelttim. Uyum sağlayamamak alışık olmadığım bir şey değildi. Her zaman dışlanmış biri olmuştum. Lisede birkaç sıradan arkadaşım vardı ama gerçek anlamda yakın olduğum kimse yoktu. Sanki sınıf arkadaşlarım ailesini kaybeden birinin hastalığının bulaşıcı olmasından korkuyorlardı.

Etrafıma bakınıp öğrenci merkezinin işaretlerini aradım. Hoş geldin paketini, üzerinden defalarca için neredeyse ezberlemiştim. Kampüs haritasına da sayamayacağım kadar çok kez bakmıştım ama burada olmak farklıydı. Belki de korkunç yön duygum yüzündendi.

Bir rehbere benzeyen bir şey gördüm ve ona doğru yöneldim.

o.

Kampüs içindeki yollar da tuğlaydı, neredeyse bir

arnavut kaldırımı hissi. Etrafınızdaki alanın tarihini hissedebiliyorsunuz. Yeni evime alışırken tüm bu tarihin içinde kaybolmayı ve tarih hakkında bilgi edinmeyi çok isterdim.

Büyük haritanın önünde durup bulmaya çalıştım. *You Are Here* yıldızını bulmak ve öğrenci merkezine giden yolu çizmek bir saniye sürdü, ama yürüyüş o kadar da uzak olmayacaktı.

İçimde bir heyecan kabarcığı yükseldi ve merkeze doğru dönerken sırıttım. Ama bunun yerine, kül blok duvar gibi hissettiren şeye çarptım.

2

HAYDEN

Yabancı cisimle çarpıştığımda boğuk bir "oomph" sesi çıkardım.

"Kahretsin," diye mırıldandı zengin bir ses, iri eller düşmemi engellemek için omuzlarımın etrafında kıvrılırken.

O ses. Dumanlı bir vaat ve rahatlık bir arada gibi geliyordu. gömülmek için tuhaf bir dürtü duydum. Lezzetli çamurlu bir su birikintisi bulmuş bir köpek gibi .

"İyi misin? Sana zarar vermedim, değil mi?" diye sordu zengin ses.

Görüşümü netleştirmeye çalışarak birkaç kez göz kırptım. Biraz bulanıklaşmıştı. Önümdeki adam netleşmeye başlayınca göz kırpmaya devam ettim. Sanki bu onu daha az yakışıklı yapacakmış gibi.

Onu tam olarak görebilmek için başımı arkaya eğdim. Hiç de uzun boylu . İyi bir günde 1.80'in biraz üzerindeydim. Ama bu adam benden bir adım önde olmalıydı.

Kumlu kahverengi saçları, güneş ışığında çok zaman geçirdiğini gösteren doğal altın rengi röflelerle süslenmişti. Yeşil gözleri, hepsini keşfetmek için biraz daha yaklaşmak istememe neden olan bir desende altın beneklerle öpülmüştü. Köşeli çenesi taşı bile kesebilirdi.

Hayatımda gördüğüm en muhteşem erkeklerden biriydi. Futbol takımının kaptanı ya da kardeşlik başkanı diye bağırıyordu. Asla benim yörüngemde olmayacak biri.

"Özür dilerim," diye .

Endişeyle alnını kırıştırdı, beni bırakırken sesi yumuşadı. "İyi misin?"

I keçe ve garip duyum . kayıp olarak onun sıcak ellerim omuzlarımdan kayboldu.

Yüzüm kızardı. "Tamamen iyiyim. Özür dilerim. Nereye gittiğime dikkat etmiyordum."

"Endişelenme," dedi gülümseyerek. "Birinci sınıf öğrencisi mi?"

Başımı salladım. "Ben de öğrenci merkezini arıyordum."

"Ben de o gidiyorum. Size gösterebilirim. Daha fazla kafa kafaya çarpışmak istemeyiz."

Allığım derinleşti. " değilsin."

Umursamazca omuz silkti ve giydiği tişört kaslı göğsünü gerdi. "Benim için fark etmez. Ben Knox, bu arada."

Rüzgâr hızlandı, sarı saçlarımı yüzüme doğru savurdu ve ben de aceleyle onları yolumdan çekmeye çalıştım.

Knox'un burun delikleri alevlendi ve yeşil bakışları genişledi. "Korumanız nerede?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Benim korumam mı?"

Bu adam bana öğrenci merkezinin yolunu gösterdiği için onunla yatacağımı düşünen bir tür sapık mıydı?

Sesini alçaltmadan önce hızla etrafına bakındı. "Muhafızlarınız."

İçimden bir kahkaha patladı. "Çoğu öğrenci gizli servisle falan mı geliyor?"

Bu sefer göz kırpma işini Knox yapıyordu. Beni incelerken kaşları çatıldı, sonra gülümsemeye zorlamadan önce rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Seni sarsıntıdan uzak tutmak için tam bir güvenlik ekibi gerekebilir diye düşündüm."

Dudaklarım seğirdi. "Pislik."

Sırıttı ama o muhteşem yeşil gözlerinde hâlâ biraz tedirginlik vardı. "Gel bakalım. Buradan öğrenci merkezine kadar korumalık yapacağım."

"Gerçekten gerek yok." Ama ben onun yanına düştüm.

"Ben zaten kitapçıya gidiyorum. Yani, benimle kaldın." Sanki bu bir zorlukmuş gibi.

Kampüsün içine doğru ilerledikçe daha fazla öğrenci belirdi. Hepsinin bakışları Knox'a odaklanmıştı. Erkekler çenesini kaldırıp yumruğunu sıkarken, kızlar utangaç gülümsemeler ya da yaklaşan bakışlar atıyordu. Herkes onun adını biliyor gibiydi. Sonra bakışları şaşkınlıkla bana kayıyordu.

Onları suçlamadım. Ben uymuyordum. *Üzerinde "Hayat sana küf verirse, penisilin yap*" yazan en sevdiğim yıpranmış tişörtüm ve yırtık pırtık Vans'ımla değil. İçim burkuldu. Varış kıyafetim hakkında gerçekten daha fazla düşünmeliydim.

Knox bana baktı. "Adının ne olduğunu hiç söylemedin."

"Hayden. Hayden Parrish."

"Memnun oldum, Hayden Parrish. Nerelisin?" "Seattle'ın bir banliyösünden." Kasabanın gerçek adı önemli değildi.

"Evergreen'e hoş geldiniz. Burası oldukça rahat bir yer. İnsanların iyi bir karışımı."

Tişörtümdeki gevşek bir iplikle oynayarak başımı salladım. "Çok güzelmiş. Ne zamandır buradasın?"

"Birinci sınıftan beri. Şimdi üçüncü sınıftayım." Neden herkesi tanıdığını anlamıştım.

"Hangi yatakhaneyi aldın?" Knox sordu.

"Ridge Hall." Aynı odayı paylaşmaya alışmıştım ama oda arkadaşımın kim bilmediğim için yine de endişeliydim.

Onun muhteşem ağız kavisli. "Bu a iyi Bir. Bu yaklaşık beş yıl önce yenilendi."

Başka ne söyleyeceğimi bilemeden başımı salladım.

Knox geri adım atmadı. "Hangi dalda okuyorsun? Biliyor musun?"

"Tıp öncesi."

Alçak bir ıslık çaldı. "Zeki biri."

Boynuma bir sıcaklık yayıldı. "Ben sadece bilimi seviyorum."

Bu tam olarak doğru değildi. Konuyu seviyordum elbette ama daha fazlası vardı. Sanki şimdi tıp öğrenirsem zamanda geriye gidip annemi ve babamı kurtarabileceğimi düşünüyordum. Saçma olduğunu biliyordum ama öğrenmem gerekiyordu. Vücudun nasıl iyileştirileceğini anlamak için. Onları kurtaramasam bile en azından başkalarını kurtarabilirdim.

Knox'un ayak sesleri kesildi. "Sorun nedir?"

"Ha?" Sarmal düşüncelerimden sıyrıldım.

"Bir yere gittin. Pek de mutlu bir yere benzemiyordu."

Yani Knox sadece güzel bir yüz değildi. Zekiydi ve dikkatliydi.

"Ben iyiyim. Her şeyi içime sindiriyorum."

Yüzünden kızgınlık geçti. Başka bir soru sormak için ağzını açtı ama sözünü kestim.

"Check-in masalarını görüyorum. Bana yolu gösterdiğin ve beni ilk gün sarsıntılarından kurtardığın için teşekkürler. Görüşürüz, Knox."

O daha tek kelime edemeden check-in sırasına girdim. Ama daha da önemlisi, başka bir soru sormadan önce. Çünkü o araştıran gözleri ve baştan çıkarıcı sesiyle Knox tüm sırlarımı ifşa etmemi sağlayabilirdi.

3

KNOX

Uygun sırayı bulmak için öğrenci kalabalığını yararak ilerleyen kızın ardından bakakaldım. *Hayden.* Ağzım ses çıkarmadan lakabı oluşturdu. Bakışlarımı o muhteşem sarı saçlardan ayırmak için kendimi zor tutuyordum. Ama asıl menekşe rengi gözleri solar pleksusuma bir yumruk gibi inmişti. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Derinlerde bir yerde bir koruma duygusu kabardı. Onun peşinden gitmek, yakınında kalmak için bir itme.

Derin bir nefes aldım. Havada hâlâ onun izleri vardı. Çiğli bir sabahın taze yasemini gibiydi. Ama dahası da vardı. Şöyle kokuyordu-

"Gallagher," dedi derin bir ses, bir el omzuma vururken. "Frosh'ların etrafında ne yapıyorsun?"

Takım arkadaşıma baktım. "Selam Frank. Kitaplarımı almaya gidiyorum."

Ama bakışlarım Hayden'a geri döndü. O sırada tek başına olmasından hoşlanmamıştım. Sırada onun iki sıra arkasındaki çocuğun onun kıçına bakması da hiç hoşuma gitmemişti. Arka dişlerim birbirine çarptı. Onu suçlamadım. Hayden'ın kıçı harikaydı ama yine de gözlerini kafasından ayırmak .

"Dünyadan Knox'a," diye şarkı söyledi Frank.

Bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Pardon, ne dedin?"

"İyi misin dostum? Felç falan mı geçiriyorsun?"

Sağımdan bir kıkırdama sesi geldi. "Şimdiden bir birinci sınıf öğrencisinin ardından nefes nefese kaldı."

Sinirli gözlerimi diğer takım arkadaşıma çevirdim. "Siktir git, Jason."

Ama Hayden'a bakmaktan kendimi alamadım. Sıranın ilerisine geçmişti ama şimdi etrafında daha da fazla insan vardı. Bu beni tedirgin etti. Çok küçüktü, savunmasızdı. Arkasını kollayacak birine ihtiyacı vardı.

Frank'in bakışları benimkileri takip etti. "Vay be. Her zamanki tipin değil ama çekiciliğini anlıyorum. Ufak tefek ama kıvrımları var."

Kırmızı bir film görüşümü kapladı ve nefesimi kontrol altında tutmak için mücadele ettim. *Kahretsin.* Onu kaybedemezdim. Şimdi olmaz. Burada olmaz.

Küçüklüğümden beri kontrol üzerinde çalışırdım. Canavarımı en ufak bir yorgunlukta tutmak için tonlarca egzersiz. Onu sakin tutmak için meditasyon. Ama şu anda bunların hiçbiri işe yaramıyordu.

Pençelerimi avucuma batırarak uzamalarına izin verdim. Acı, beni öfke durumundan çıkarmak için en iyi saldırı planıydı. Aksi takdirde, arkadaşımın bağırsaklarını avlunun ortasında deşmek gibi pişmanlık verici bir şey yapardım.

"Uh, Frank. Bakışlarını kaçırmak isteyebilirsin. Knox kafanı vücudundan ayırmak üzereymiş gibi görünüyor," diye uyardı Jason.

Frank dikkatini tekrar bana çevirdi, gözleri büyüdü. İki elini de havaya kaldırdı. "Kahretsin, dostum. Zarar vermek istememiştim. Böyle olduğunu bilmiyordum."

"Ondan uzak dur," diye homurdandım. Sesim, Frank'in bir adım geri çekilmesine neden olan bir hırıltı içeriyordu.

Jason sırtıma bir şaplak attı. "Sakin ol, ahbap. Senin kıza asılmıyor."

Senin kızın.

Bunu sevdim. Kulağa *doğru* gelen bir şey vardı.

Boynumu kırarak bu düşünceden kurtulmaya çalıştım. "Yürüyen bir ereksiyonun ona asılmasına ihtiyacı yok."

Jason . "Kimin var?"

"İkiniz de pisliksiniz," diye karşılık verdi Frank.

Jason bana yan gözle baktı. "Kim kız?"

Rahatsızca yer değiştirdim. Kimsenin Hayden'a çok yakından bakmasını istemiyordum. Bu felakete davetiye çıkarabilirdi, özellikle de şüphelendiğim şey doğruysa. "Emin değilim. Onunla daha bugün tanıştım."

Frank, "Birisi hatunla daha bugün tanıştığı için biraz sahiplenici," diye homurdandı.

Bir parça kırmızı görüşüme geri dönmüştü ama nefes alarak geçmesine izin verdim. "İyi bir kıza benziyor, hepsi bu."

Frank ve Jason bir an sessiz kaldılar, şaşkın şaşkın bana bakıyorlardı.

Sonunda konuşan Jason oldu. "*Hoş* bir *kız* mı? Sen bir kapsül insan mısın? Bana gerçeği söyle. Gerçek Knox bir uzay gemisinde anal yoldan mı inceleniyor?"

Onu ittim. "git."

Frank homurdandı. "Bilmiyorum, bazen biraz kıç oyunu iyidir."

"İkinizin de bir hayat kurması gerek."

Jason sırıttı. "Seninki çok daha ilginçken bunu neden yapalım ki?"

Ne kadar haklı olduklarına dair hiçbir fikirleri yoktu. Elbette, biz arkadaştık. İnsan arkadaşlarım olduğu kadar. Şakalaşırdık. Çoğunlukla futbol, dersler ve kızlar hakkında konuşurduk. Ama asla o yüzeysel seviyenin ötesine geçmedi. Geçemezdi de. Saklayacak çok şeyim varken olmazdı.

Kardeşlerimle olan ilişkim gibi bir ilişkimiz asla olamazdı. Kan ve savaşla yoğrulmuş kardeşler. Beni ruhuma kadar tanıyan kardeşlerim. Muhtemel keşfim hakkında aramam gereken kardeşlerim.

Frank, "Hadi, iki buçuk saniyedir tanıdığın çömeze evlenme teklif etmeye kalkışmadan önce kitapları alalım," diye takıldı.

Ona kaşlarımı çattım. "Eğer dikkat etmezsen kıçına bir ders kitabı sokacağım."

"Dikkatli ol," diye uyardı Jason. "Kıçla oynamayı sevdiğini söyledi."

Başımı salladım ve öğrenci merkezine ve içindeki kitapçıya doğru ilerledim. Ama bakışlarım bir kez daha yana kaydı. Hayden şu anda masalardan birindeydi ona bir paket uzatan ikinci sınıf öğrencisiyle konuşuyordu. Kolunu yuvasından sökmek istedim.

O aramayı şimdi yapmam gerekiyordu.

Başımı binaya doğru eğdim. "Seninle içeride buluşuruz. Mad'i aramalıyım."

Frank, "Profesöre söyle, bu yıl bana fazla yüklenmesin," diye mırıldandı.

"Bunu yaparsam sana iki kat daha sert not verir."

Frank küfretti. "Boş ver. Arkadaşlığınızın herhangi bir avantajı olmadığını bilmeliydim."

O ve Jason içeri girerken kıkırdadım. Telefonumu çıkarıp Maddox'un numarasını tuşladım. İkinci çalışta cevap verdi. "Knox."

"Bir sorunumuz olabilir."

Maddox anında alarma geçti. "Ne tür bir *sorun*?"

Nasıl açıklayacağımı düşünürken çenem ileri geri hareket etti. "Bir kızla tanıştım."

Maddox içini çekti. "Ders planlarını hazırlıyorum. Eve gittiğimizde aşk hayatın hakkında konuşabilir miyiz?"

Alçak sesle homurdandım. "Bu çok önemli."

Bir an sessiz kaldı, sonra sadece "Anlat bana" dedi.

"Kampüste bana çarptı. Yeni birinci sınıf öğrencisi. İlk başta fark etmedim ama sonra rüzgar değişti. Kokusunu aldım. Deli, bizden biri gibi kokuyordu."

4

HAYDEN

Kampüste ilerlerken gözlerimin üzerimde olduğunu hissettiğime yemin edebilirim. Boynumun arkasında belli belirsiz bir kaşıntı vardı. Ama arkamı döndüğümde kimse yoktu.

Neyse ki geçici öğrenci kimliğim, anahtar kartım ve ders programımla birlikte verilen pakette bir de harita vardı. Çantama koymadan önce öğrenci merkezi ile Ridge Hall arasındaki yolu ezberlemiştim. Yön duygumun ne kadar kötü olduğunun reklamını yapmama gerek yoktu.

Tuğla patikadan aşağı doğru ilerledim. Çimenlik alanlardan birinde bir çeşit frizbi oyunu oynanıyordu ve bir grup kız bir battaniyenin üzerine oturmuş konuşuyor ve gülüyordu. Böyle bir şeye sahip olup olamayacağımı merak ettim. Arkadaşlar. Gerçek bir aidiyet duygusu.

Burada bir şans vardı. Yeni bir başlangıç yapma şansı. Zorlu geçmişi silmek ve yeni biri olmak için.

İlerideki binanın üzerindeki tabelada yurdumun adı yazıyordu. En az diğer binalar kadar güzeldi. Aynı prestijli tarih havasını taşıyordu.

Arka cebime uzanarak anahtar kartımı çıkardım ve okuyucunun üzerinden geçirdim. Kırmızı ışık yanıp sönerek yeşile döndü ve kapıyı açtım. Sağ tarafımda birkaç öğrencinin sohbet ettiği ve pizza yediği bir salon vardı. Hepsi mükemmel görünüyordu

yeni çevrelerinde rahatlar. Benim vücudumdaki gibi bir ilk gün gerginliği yoktu. Ya da belki de numara yapmakta daha iyiydiler.

Göğüs kafesimdeki bir noktayı ovuşturarak merdivenlere yöneldim. Knox'ta da aynı rahatlık vardı. Sanki kim olduğu konusunda tamamen rahattı. Tabii ki öyleydi. Muhteşem ve çekici olmak, muhtemelen hayatın onun için kolay geldiği anlamına gelen bir kombinasyondu.

Başımı hafifçe salladım. Yaşça büyüktü ve sırada beklerken gördüğüm kadarıyla oturmuş bir arkadaş grubu vardı. Okul nispeten küçük olsa da muhtemelen onu aylarca bir daha görmeyecektim.

Üçüncü kata ulaştığımda kapılarda oda numaralarını aradım. Üç-sıfır-üç ihtiyacım olan şeydi. Paketimde oda arkadaşımın adının Delaney Barlow olduğu yazıyordu. Ama onun hakkında bildiğim tek şey buydu.

İlk başta yanlış yöne gittim ve geri dönmek zorunda kaldım. Koridordaki birkaç virajdan sonra açık bir kapı buldum. Kızların heyecanlı konuşmaları koridora yayılıyordu.

Açık kapının üzerindeki numaraya bakınca doğru yerde olduğumu gördüm. İçimden bir sinir dalgası geçti. Gülümsemeye zorlayarak içeri adım attım. Üç kız bana bakarken konuşmalar kesildi.

Bir sarışın masa sandalyesine tünemiş, iki bacağına yaslanmıştı. Bir kızıl saçlı ve bir esmer, çiçek desenli mükemmel uyumlu nevresimleri olan bir yatakta oturuyordu. Birbiriyle uyumlu yastık kılıfları ve hatta köşede aynı malzemeden yapılmış bir kova sandalye vardı.

Görüntüdeki her şey mükemmeldi. Her şey benim uygun olmadığımı söylüyordu.

Esmer kız öne doğru eğildi, gözleri değerlendirici bir şekilde üzerimde geziniyordu. "Hayden?"

Başımı salladım. "Merhaba. Sen Delaney misin?"

"Evet." Tek kelimeyi söyler söylemez dudakları büzüldü. "Umarım sakıncası yoktur. Sadece bir taraf seçtim. istedim."

"Elbette. Sorun değil." Ben yine de kendi tarafımı tercih ettim. Onunkinde daha fazla alan ve daha büyük bir dolap vardı, bir de pencere vardı.

yatağımın yanında. Kampüsü çevreleyen güzel ormanları görebilecektim.

"Bunlar Maggie ve Bella." Delaney başını önce sarışına sonra da kızıla doğru eğdi.

"oldum," diye selamladım.

Arkadaşlarıyla aynı değerlendirici bakışlarla bana baktılar. Ve onlar da gördüklerinden hoşlanmamış gibiydiler. Kibarca selamlama sesleri çıkardılar ama bu selamlama gözlerine ulaşmadı.

Yanağımın içini ısırdım ve yatağıma doğru döndüm.

"Ailen geri kalan eşyalarını da getiriyor mu?" Delaney sordu.

Bu tamamen normal bir soruydu; beni derinden yaraladığını bilmesine imkân yoktu.

Cevap verirken yüzümü ona dönmedim. "Eşyalarımı önden gönderdim."

Odadaki ikinci masanın yanında duran büyük bir kutuyu işaret ettim. İçindeki tek şey yatak takımıydı ama Delaney'nin bunu bilmesine gerek yoktu.

"Bu mı?" Bella inanmayarak sordu.

Maggie bana bön bön baktı. "Peki ya bütün ayakkabıların?" Kaşlarım birbirine çarptı.

"Ayakkabılarım mı?"

"Sadece ayakkabılardan oluşan koca bir kutum vardı. Hoş geldin partilerinde ne giyeceksin?" Maggie genel olarak benim adıma dehşete düşmüş görünüyordu.

Omuz silktim. "Ben pek partici değilimdir."

Delaney alay ederek parmaklarını ipeksi, koyu kahverengi saçlarının arasından geçirdi. "Sen kaybedersin."

Maggie sırıttı. "Bizim için daha fazla İrlandalı çocuk."

Kaşlarım daha da çatıldı ama sormaya zahmet etmedim. Bilmek istemiyordum.

Yetersiz eşyalarımı yerleştirmeye ve yatağımı yapmaya koyuldum. Odanın diğer tarafındaki kızlar için tamamen arka planda kaybolmam uzun sürmedi. Bu konuda iyiydim. O kadar iyi kayboluyordum ki bazen tamamen yok olup olmadığımı merak ediyordum.

"Tanrım, onlar için her şeyimi verirdim. Knox'un o donuk gülümsemesi, Easton'ın o düşünceli bakışları ve Cáel'in o vahşi sırıtışı." Bella neredeyse inliyordu.

"Çek ellerini Knox. ," diye tersledi Delaney.

Dudaklarından Knox'un adı döküldüğünde içimi tuhaf bir his kapladı. Onu pençelemek, gözlerini oymak ya da onun benim olduğunu kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapmak istedim.

Maggie ve Bella birbirlerine baktılar.

Delaney saçlarını omzundan savurdu. "Ben olsam Cáel'den uzak dururdum. Seni öldürme ihtimali her şeyden daha yüksek."

"Vajinamı öldürmesini isterdim," diye mırıldandı Maggie. Delaney ve Bella ona bön bön baktı.

Omuz silkti. "Ne? Onda tam bir Viking görünümü var ve ben de yaz boyunca o şovu çok sevdim."

Hepsi kıkırdayarak dağıldılar.

Bella arkadaşlarına sinsi bir gülümseme gönderdi. "*Paylaştıklarını* duydum."

Delaney kaşlarını çattı. "Bir ev mi? Elbette. Kampüs dışında yaşıyorlar." "Hayır. Kadınları paylaşıyorlar," diye fısıldadı Bella.

Bu düşünceyle tenim kızardı. Daha önce Knox'la birlikte gördüğüm diğer iki çocuk, bahsettikleri kişiler miydi? O çocuklar Knox'a kıyasla çok normal, sıradan görünüyorlardı.

Delaney başını salladı. "Bu bir yalan olmalı."

Bella, Delaney'nin yorganından bir parça görünmez tüy topladı. "Ben de öyle duydum. Maddox ve Cillian da bu işin içinde."

"İmkânı yok," diye karşı çıktı Maggie. "Maddox burada bir *profesör*. Bu konuda katı kuralları olduğunu biliyorsun. Bunu riske atmaz." Ağzının kenarları yukarı kalktı. "Haraç olarak gönüllü olmayacağımdan değil."

Kahkahalar onları tekrar buldu ama Bella'nın önerdiği şeyi düşünmeden edemiyordum. Beş erkek ve bir kadın. Ne kadar şanslı bir kadın .

5

HAYDEN

Yaranın üzerine daha sert bastırdım ama annemin göğsünden kan akmaya devam etti. "Lütfen anne. Beni bırakma."

Yatakta sarsılarak doğruldum. Terden ıslanmış büyük boy tişörtüm vücuduma yapışmıştı. "Sadece bir rüya," diye fısıldadım kendi kendime.

Ama öyle değildi. Tekrar tekrar yaşamaya mahkum olduğum bir anıydı. Birkaç ay gibi uzun bir süre kabus görmediğim zamanlar oldu. Ama diğer zamanlarda, her gece geliyorlardı.

Genellikle değişim dönemlerinde ya da başka stres faktörleri olduğunda ortaya çıkıyordu. Bildiğim evimden yüzlerce kilometre uzakta yeni bir okula başlamanın bir stres faktörü olduğunu söyleyebilirim.

Gözlerimi ovuşturdum ve bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtarak ayaklarıma parmak arası terlik giydim. Delaney yatakta usulca horluyordu. Battaniyenin yarısını örtmüştü ama belli ki dün geceki kıyafetleriyle sızmıştı - siyah taytlı mini etek ve payetli üst.

Sabahın üçünden sonra kıkırdayarak ve eşyalara çarparak odaya girmişti. Eğer bu düzenli bir olay olacaksa, bir daire tutmayı düşünmem gerekecekti. Ama bu bir işe ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu.

Yataktan fırlayarak duş kabımı aldım ve banyoya doğru yöneldim. Knox haklıydı. Bu yurt güzeldi. Banyoların daha yeni olduğu belliydi ve yatak odalarında ihtiyacınız olan her şey vardı.

Hızlıca duşumu aldım ve dişlerimi fırçaladım. Odama dönmeden önce saçlarıma fön çekmek için bile zaman ayırdım. İçeri girdiğimde Delaney hâlâ uyuyordu.

Yatağımı hazırlarken mümkün olduğunca sessiz olmaya çalıştım ve giyecek bir kıyafet bulmaya . Yıpranmış bir kot pantolon ve bir başka favori tişörtümü seçtim. Bu tişörtün üzerinde periyodik elementler *NErDy* yazıyordu: nitrojen, erbiyum ve disprosiyum.

Giydiğimde dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Ben olduğum kişiydim ve insanların bunu bilmesi daha iyiydi. Artık boş olan sırt çantamı aldım, cüzdanımı ön gözüne soktum ve telefonumu arka cebime yerleştirdim.

Günün ilk durağı kitapçıydı. Neyse ki kitaplar bursum kapsamında karşılanıyordu ve okul malzemeleri için küçük bir bursum bile vardı. Ancak bursum aynı zamanda 3,5 not ortalamasını tutturma şartına bağlıydı. Bu da odaklanmam gerektiği anlamına geliyordu.

Kapıyı iterek açtım ve şaşırtıcı derecede serin bir havayla karşılaştım. Yüksekliğin gerçekten de bir fark yarattığını tahmin ettim. Bir sweatshirt almak için odama geri dönmeyi düşündüm ama zaman kaybetmek istemedim. Bunun yerine güneş ışığına ve öğrenci merkezine doğru yola çıktım.

"Hayden," diye derin bir ses.

Döndüğümde Knox'un bana doğru yürüdüğünü gördüm. Okul kıyafetleri ve kapüşonlu bir tişört giymişti ama bir şekilde bunu modanın zirvesi gibi göstermeyi başarmıştı.

"Hey," dedim, sesim emin değildi.

Sadece sırıttı ve bir kahve tutacağı uzattı. "Seni bulmaya geliyordum. Ne içtiğinden emin değildim, o yüzden seçenekler getirdim. Sade kahve. Kremalı ve şekerli kahve. Daha çok milkshake gibi olan şu karamelli kahve içeceklerinden. Ve sıcak çikolata."

Çenem hafifçe gevşeyerek ona baktım. "Bana dört farklı içki mi getirdin?"

Knox başını salladı. "En iyi hamle gibi göründü." "Neden?"

"Sana söylemiştim. Nelerden hoşlandığını bilmiyordum."

"Hayır, neden bana bir şey getirdin ki?" Gözlerim ona dikildi. "Bu, içkimde ex-lax olan garip bir hazing olayı mı?"

Knox'un dudakları kıpırdadı ve gözlerindeki altın rengi sabah ışığında parıldıyor gibiydi. "Bunun hoş bir karşılama olacağını düşündüm. Bir dostluk jesti."

Arkadaşlık kelimesi mideme bir çukur açtı ama gülümsemeye zorladım. "O zaman teşekkür ederim, sanırım."

Sıcak çikolatayı kabından çekip çıkardım. "Kahveden nefret ederim. İnsan neden o acı şeyi içmek *ister ki?*"

Knox diğer içecekleri yakındaki bir çöp kutusuna attı ve kendi bardağını kaldırdı. "Çünkü bu tanrıların nektarı."

Başımı salladım. "Bu gerçekten içki ve para israfıydı."

Omuz silkti. "Bu gerekliydi." bir kese kâğıdı çıkardı. "Muffin?"

İkram edilen şeyi alırken kaşlarım birbirine çarptı. "gerçekten de tam teşekküllü bir mağaza."

Knox bana sırıttı ve bu yıkıcıydı. "Amacımız memnun etmek. Bu kadar erken nereye gidiyorsun? Seni pijamalarınla yakalayabileceğimi düşünmüştüm." Bunun üzerine kaşları çatıldı.

Homurdandım ve yürümeye başladım. "Bu biraz
ürkütücü." "Bir erkek hayal kurabilir, değil mi?"

Sadece başımı salladım. "Ben kitapçıya gidiyorum."

"Güzel. Ben de geleceğim."

Ona yan gözle bir bakış att. "Neden bana bu kadar iyi
davranıyorsun?" Knox'un adımları durakladı. "İyi insanlara
benziyorsunuz."

Çok basit bir cevap ama nedense pek inandırıcı değil.

Bakışları üzerimde gezinirken gözleri kısıldı. "Palton ya da sweatshirt'ün nerede?"

Tekrar yürümeye başladım. "Bu kadar soğuk olacağını tahmin etmemiştim. Dün hava sıcaktı."

Knox neredeyse hırıltıya benzeyen bir ses çıkardı ve yakındaki bir masaya doğru hışımla yürüdü. Kahvesini ve çantasını kazağını çıkardı. Tek eliyle kazağını kafasının arkasından tutup çıkarmasından bahsediyorum.

Tişörtünü yukarı kaldırdı, bronzlaşmış karın kaslarını ve sadece filmlerde olduğunu sandığım V-şeylerden birini ortaya çıkardı. Dilimi yutmamak için kendimi zor tuttum.

Knox sweatshirt'ü bana doğru itti. "Giy şunu." "Ne? Hayır. Bu senin. O zaman üşürsün."

"Daha yeni . Ben iyiyim."

Böyle karın kasları varken, elbette vardı.

"Hayden..." Knox, içimi hoş bir ürperti kaplayan alçak bir sesle uyardı.

"Tamam, tamam." Sıcak çikolatamı ve çöreğimi bıraktım.

Knox tişörtü bana uzattı, parmak uçları benimkilere değdi. Dokundukları anda içimden bir elektrik akımı geçti. Görüşüm tünelleşti. Ve sonra düşüyordum.

6

HAYDEN

Güçlü kolları beni yakalayıp bir sandalyeye oturturken Knox küfretti.

Dünya yeniden netleşirken birkaç kez göz kırptım. Knox önümde diz çökmüştü, elleri yüzümü çevreliyordu, yüz ifadesinde endişe ve merak karışımı bir ifade vardı.

"İyi misin?" diye sordu, sesi sertti.

Yavaşça başımı salladım. "Özür dilerim. Kan şekerim falan düşmüş olmalı."

"Ya da başka bir şey." Knox'un nefesinin altında mırıldandığını duyduğumu sandım.

Ellerini yüzümden çekti ve eşofman üstünü başıma geçirdi. "Isınman gerek. Sonra da o kekin her lokmasını yiyeceksin ve sıcak çikolatanın hepsini içeceksin."

Kollarımı eşofmanının kollarından geçirirken kaşlarımı ona doğru kaldırdım. Knox'un vücudunun sıcaklığından dolayı hâlâ sıcaktı. Peki ya kokusu? Şiddetli bir yağmurdan sonra taze çam kokusu gibiydi. Bu kokunun içinde yaşamak istiyordum.

"Ye," diye kestirip attı.

"Bu kadar emir yeter, mağara adamı," diye karşılık verdim.

Knox'un ifadesi yumuşadı. "Özür dilerim. Sadece senin için endişeleniyorum." Keki bana doğru yaklaştırdı. " sandım."

Gözlerindeki gerçek endişeyi görünce kekten bir parça kopardım ve ağzıma attım. Limon tadı dilimde patladı ve ağzımdan kaçan küçük iniltiye engel olamadım. "Bu harika."

Kafamı kaldırdığımda Knox'un gözlerinin tamamen altın rengine döndüğünü gördüm.

Dikkatini benden uzaklaştırdı ve uzaktaki bir şeye doğru çevirdi. Tekrar baktığında, altın benekli aynı yeşile geri dönmüşlerdi.

Birkaç kez göz kırptım. Resmen aklımı kaçırıyordum.

Knox benimkinin yanındaki sandalyeye oturdu ve bakışlarını dikkatle çöreğe çevirdi.

"Tamam, tamam." Birkaç ısırık daha aldım ve Knox'un omuzlarındaki gerginlik azalmaya başladı.

Kekin yarısı bittiğinde "Ailen aslen nereli?" diye sordu.

Karnım zil çaldı. "Küçükken Maine'de büyüdüm, sonra Seattle'a taşındım."

Paylaşmadığım şey ise beni Washington'a getirenin ailemin bir aile dostu olduğuydu. Beni yanlarına alacaklarını düşünmüştüm ama bunun yerine *"en iyisi"* olduğunu söyleyerek beni koruyucu aileye yerleştirmişlerdi.

Knox sanki bu konu üzerinde kafa yoruyormuş gibi masaya vurdu. "Peki ya senin soyun?"

Kekten bir ısırık daha alırken kaşlarım çatıldı. "Soy gibi mi?" Ne tuhaf bir soru.

Knox başını salladı. "Evet." Gülümsedi ama pek gerçekçi görünmüyordu. "Ben baştan aşağı İrlandalıyım."

"Gerçekten bilmiyorum." Çocukken bu tür şeyler çekmezdi. Şimdi ise soracak kimsem yoktu.

Knox'un kaşları birbirine yaklaştı. "Ailen bu konuda hiç konuşmuyor mu?" "Annem ve babam öldü. Ben on bir yaşındayken öldürüldüler."

Kelimeleri tamamen soğukkanlılıkla söyledim. Sanki bu gerçek bende duygu yaratmamış gibi. Gerçekte ise hiç bitmeyecek bir fırtınayı körükledi.

Knox'un yüzü soldu. Bu son olurdu. İnsanlar işlerin gerçeğe dönüşmesinden ya da onlara yapmaları gereken her şeyi hatırlatmanızdan hoşlanmazdı.

kaybederdi. Birkaç dakika içinde Knox bir mazeret uydururdu; unuttuğu bir antrenman, bir toplantı ya da bir arkadaşıyla kahvaltı. O giderdi ve ben onu bir daha görmezdim.

Ama böyle bir şey olmadı. Onun yerine Knox beni şok eden bir şey yaptı. Elini benimkinin içine soktu ve parmaklarımızı birleştirdi. Bu hareket o kadar yumuşak ve doğaldı ki sanki ikimizin de hayatında her gün yapıyormuş gibiydi.

"Çok üzgünüm, Hayden. Sevdiğin birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Seni değiştirdiğini biliyorum. Bunu yaşamak zorunda kalmandan nefret ediyorum."

O güzel yeşil gözlere bakarak birkaç kez gözlerimi kırptım. Orada gerçekten başka bir şey yoktu. O biliyordu. Ve bu bilme, yıllar sonra ilk kez gerçekten görüldüğümü hissettirdi.

"Ben de senin için üzgünüm." Sesim ancak fısıltı halindeydi ama Knox beni duydu. Parmakları benimkilerin etrafında kasıldı.

"Aileni kaybettikten sonra kiminle birlikteydin?" diye sordu.

Knox'un bakışlarından ayrıldım, orada acıma görmek istemiyordum. "Ailemin yaşayan bir ailesi yoktu-"

"Hey, Gallagher," diye dünkü çocuklardan biri.

Knox'un burun delikleri alevlenirken bakışlarını kızgınlık doldurdu. Konuşurken parmakları benimkileri bıraktı. "Hey."

Onun dokunuşunu kaybetmek birden fazla şekilde acı veriyordu. Onun rahatlatıcı sıcaklığı. Arkadaşının bana dokunduğunu görmesini istemediği gerçeği. Kendi içime kıvrılma dürtüsüyle savaştım.

Sırık gibi çocuk sırıtarak masamıza yanaştı. "Burada hangi güzel hanımefendi varmış bakalım?"

"Jason..." Knox alçak sesle bir uyarıda bulundu.

Bu sadece adamın daha da fazla gülümsemesine neden oldu, öyle ki biraz dengesiz görünüyordu. "Tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Jason. Bu çok daha çekici ve yakışıklı bir arkadaş."

İçimden yükselen kahkahaya engel olamadım. "Hayden. Buradaki tüm erkeklerin mağara adamı olmadığını bilmek güzel."

Jason bir kahkaha attı. "Gerçekten iyi bir izlenim bırakıyorsun, ha Knox?"

"Kapa çeneni," diye mırıldandı.

Sıkmam için elini uzatırken Jason'ın gözleri dans ediyordu. "Tanıştığımıza memnun oldum, Hayden."

Knox ayağa kalktı, Jason'ın elini savuşturdu ve alçak bir hırıltıya benzeyen bir ses çıkardı. "Siktir git, J."

Jason sadece güldü, iki elini kaldırıp geri çekildi. "Dokunaklı, dokunaklı, dokunaklı." Sonra bana sırıttı. "Görüşürüz, Hayden."

Knox alçak ve öfkeli bir ses daha çıkardı.

Knox'un göğsü hırıltılı bir şekilde inip kalkarken ona baktım. "Az önce ona hırladın mı?"

Knox'un bakışları bana döndü ve tekrar altın rengine döndüğüne yemin edebilirim. "Sinir bozucu davranıyordu."

"Bunun biraz aşırı olduğunu düşünmüyor musun?" Gülmemek için kendimi zor tutarak sordum.

Knox tekrar otururken, "Serserinin teki," diye homurdandı. Sonra da çöreğime ters ters baktı. "Yemeğini bitirmemişsin."

Bu sefer kendimi tutamadım. Güldüm. "Sanırım biraz kestirmen gerekebilir. Ya da belki çöreğin diğer yarısına ihtiyacın vardır. Acıkmış olabilirsin."

Bir parça kopardım ve ona ikram ettim.

Knox'un bakışları çöreğe odaklandı, ama parmaklarıyla almak yerine eğildi, dudaklarını parmaklarımın etrafına kapattı ve ısırığı emdi.

Kıvılcımlar koluma dolandı ve keskin bir nefes çekerken gözlerim büyüdü.

Knox yutkundu ve sırıttı. "Haklısın. Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Ben hissetmedim. Sanki derim birden bedenime dar gelmeye başlamıştı. Kaçsam mı yoksa kendimi onun üzerine mi atsam bilemedim.

Bir boğaz temizlendi. Bakışlarımı Knox'tan ayırdım ve tuhaf bir şekilde tanıdık bir yüze ulaşana kadar yukarı, yukarı baktım. Kalın saçlarının arasından bile çenesinin Knox'unkiyle aynı açısal kıvrıma sahip olduğunu söyleyebilirdim. Burnu ve yanakları da aynıydı. Saçları başının üstünde bir erkek topuzu şeklinde toplanmıştı ama Knox'unkiyle aynı renkteydi.

Ama gözleri farklıydı. Yeşil ve altın rengi, evet. Ancak altın beneklerin farklı bir deseni ve şekli vardı. Ve gözlerin kendileri

O kadar çok küçümseme vardı ki asit gibi damlıyordu.

"Sanırım sen kardeşimin hakkında konuşmaktan vazgeçmediği pisliksin."

7

EASTON

O menekşe gözler sözlerim karşısında şaşkınlıkla parladı, hatta incindi. Knox o gözleri sonsuz ayrıntılarıyla tarif etmişti. Son on iki saat boyunca kız hakkında durmadan konuşmuştu. Ama durmaksızın gevezelik etmesine rağmen, gözlerin hakkını verememişti.

Işıkta ton değiştiren, derinleşen ve sonra duygularla daha da parlayan bir mordu. Sarı saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyordu. Yumruğuma doladığımı hayal edebildiğim saçlar-

"Ne , East?" Knox hırladı.

Bakışlarımı ikizime doğru kaydırdım. Onu herkesten daha iyi tanıyordum ve öfkesinin artmaya başladığını görebiliyordum. Omuzlarındaki gerginlik, nefes alış verişinin biraz daha hızlanması.

Knox'un düğmelerine basarak oynamam gereken bir oyun değildi. Ondan daha hızlı tetikleyebilen tek kişi Cáel'di. Ve Cáel'in öfke ve hiçlik dışında duyguları yoktu.

Dudaklarım kıpırdadı. "Ne? Küçük *arkadaşına* merhaba diyemez miyim?"

Sanki kötü kokan bir şey varmış gibi söyledim. Öyle de oldu. Kızın kokusu çok saf, çok baştan çıkarıcıydı. Yasemin, çiy ve *biz*.

Sikeyim.

Knox bir haklıydı, kız bizim türümüzden biri olmalıydı. Ve şu anda yüzündeki şaşkınlığa bakılırsa

Kanlı bir fikir.

"Götlük yapmayacaksan yapabilirsin," diye hırladı Knox. "Ama bugünlerde bu imkânsız bir başarı gibi görünüyor."

Haksız değildi. İçimde biriken o kadar çok öfke vardı ki, dışarı taşmaya ve en insanlara saldırmaya başlamıştı. Ve Knox'un şu anda yaptığı gibi ateşle oynadıklarında, bu daha da kötüydü.

Sıradan bir omuz silkme hareketi yaptım. "Sadece dürüst oluyorum. Bu olay seni çok heyecanlandırdı. Her zamanki oyunun değil."

Kız ayağa kalkarak sırt çantasını ve kâğıt bardağı aldı. "*Bu* her neyse onunla siz ikinizin ilgilenmesine izin vereceğim." Yüz ifadesi yumuşayan Knox'a baktı. "Kahvaltı için teşekkürler."

Alay ettim. "*Kahvaltı*." Kardeşim tam bir aptaldı.

Menekşe rengi gözlerini bana çevirdi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum derdim ama yalan söylemek gibi bir alışkanlığım yok."

Ona sırıttım ama hepsi dişliydi. Demek yavru kedinin pençeleri vardı. "Görüşürüz."

"Tanrım, umarım öyle değildir," diye mırıldandı taş patikadan aşağı inerken.

Onu, kalçalarının salınışını ve yürürken sarı saçlarının ışığı yakalayışını izlemeye kendimi o kadar ki yumruğun geldiğini göremedim.

Knox yumruğu çekmedi. Öyle bir güçle vurdu ki, muhtemelen onu iyileştirmek için yer değiştirmem gerekecekti. Tüm vücudum yana doğru savrulurken çatlak sesi kulaklarımda yankılandı.

"Lanet olsun, Knox," diye hırladım.

Bir darbe daha indirmek için hamle ama gözlerim kan çanağına dönmüş bir halde yanından geçtim. "Bunu sana vereceğim, ama hepsi bu kadar."

"Seni durduğun yerde deşmediğim için şanslısın," diye hırladı.

Gözlerim parladı. "Bir parça kıçın aramıza girmesine izin mi vereceksin?"

Saldırdı ve beni bir yere sererek çimenlerin üzerine düşmemizi sağladı. Bağrışmalar duyulana kadar her birimiz çeşitli darbeler indirerek yuvarlandık ve boğuştuk.

"Tanrım!" Frank beni gömleğimden yakalarken mırıldandı.

İsteseydim onu avluya fırlatabilirdim. Ama yeteneklerimizi insanlardan saklamayı defalarca öğrenmiştik. Bunu bildiğim halde, beni geri çekmesine izin vermek her şeyimi aldı.

Jason kardeşimi tişörtünden tutarak aramızda daha fazla mesafe yarattı. "Ne oluyor çocuklar?"

Frank'in elinden . "Seni ."

Bu aptallar hiç ilgimi çekmiyordu. Knox insan rolünü oynamayı severdi. Futbol takımı. *Arkadaşlar.* Bunlara ihtiyacım yoktu. Beni gerçekten tanıyan küçük bir çevrem olmasını tercih ederdim. Kardeşlerimi.

Ama şimdi, onu da kaybediyor gibi görünüyordum.

Knox nefes alış verişini kontrol altına almak için çabalıyordu ve sıkılı yumruklarından, öfkesiyle savaşırken pençelerinin uzadığını anladım.

Sikeyim.

Benim sorunum neydi? Knox'un açığa çıkma riskini almak hiç yapmak isteyeceğim bir şey değildi. Ama yaptım.

Knox çenesini Jason'a doğru salladı. "Ben iyiyim. Ama kardeşimle konuşmam gerek."

Frank ve Jason bize ihtiyatla baktılar. İkimiz de saldırmayınca Jason Knox'un omzuna bir şaplak attı. "Koç'un sizi kavga ederken yakalamasına izin vermeyin. Sizi kesin yedek bırakır."

"Biliyorum," diye mırıldandı Knox.

Yüzümü buruşturdum. Bench'e mi? Kimin umurundaydı ki?

Knox, Jason ve Frank köşeyi dönene kadar kıpırdamadan durdu. Sonra bana doğru yürüdü. "Eğer bir daha Hayden'a göt herif dersen, sana yumruk atmaktan çok daha fazlasını yaparım."

Arka dişlerim birbirine çarptı. "Neyin var lan senin?"

"Benim sorunum onun bizim *eşimiz* olması," diye hırladı.

İçimdeki her şey kilitlendi. Her şey soğurken kulaklarımda kan uğuldadı. O kadar soğuktu ki, oracıkta kırılmamam bir mucizeydi.

"Yanılıyorsun." Sesim kendiminkine benzemiyordu, yabancı ve uzaktı.

Knox'un çenesi ileri geri hareket etti. "Çiftleşme bağının nasıl bir his olduğunu biliyorum East. Hayatımız boyunca bunu duyduk. Ben hissettim. O elektrik çarpmasını. Aşırı sahiplenme."

Omurgam boyunca ter birikti. "Sadece hissettiğini sanıyorsun. O kadar çok istiyorsun ki hayal ediyorsun."

Knox'un gözleri altın renginde parladı. "Ben aptal değilim. Ne hissettiğimi biliyorum. Bu da onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağım anlamına geliyor. Bu *senden korumak* anlamına gelse bile."

İşte oradaydı. Kumdaki çizgi. Bir eş bulmak her şeyi değiştirdi. Ve her zaman daha iyisi için değil. Bazen bir eş bulmak, tüm dünyanızın altınızdan çekilip alınması anlamına geliyordu.

8

HAYDEN

Ağzına kadar kitap dolu plastik torbalar avuç içlerimi kesti. Ama bu acı beni derinlerde hala fokurdayan sıkıntıdan uzaklaştırmadı. Knox'un ikizi pisliğin tekiydi.

Benden bir anda nefret etmesi hiç mantıklı gelmedi. Onunla daha önce hiç tanışmamıştım bile. Yine de sanki en sevdiği oyuncak ayısını çalmışım gibi davranıyordu.

İri yarı adamın pelüş bir hayvana sarıldığını düşününce dudaklarım kıvrıldı.

İçimde bir şey değişti, bir sıcaklık süzüldü. Onu . Bay Huysuz Kedi konusu olduğunda içimde hiçbir sıcaklık yoktu. Muhteşem olması önemli değildi ve o erkek topuzunun kravatını çekmek için yanıp tutuşuyordum. Parmaklarımı saçlarında gezdirmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum.

Adımlarım durakladı ve gözlerimi sıkarak kapattım. "Hayır, hayır. Hayır. Hayır.
Hayır."

Aptal bir kız olmayacaktım. Bu hareketi bir kez yapmıştım, sadece tek bir şey isteyen bir çocuğun tatlı yalanlarına inanmıştım. Onu elde ettikten sonra, aslında olduğumu düşündüğü bir çöp parçası gibi bırakılmıştım.

Bir daha olmayacak.

Gözlerimi zorla açtım ve derin bir nefes aldım. Parmaklarım öğrenci merkezi ile yurt arasında bir yerde hissini kaybetmişti. *Kahretsin.*

Hızımı artırarak Ridge Hall'a doğru ilerledim. Tüm kitaplarımı almak saatlerimi almıştı. Kitapçıya erken gitmiş olmama rağmen, aynı fikirde olan pek çok öğrenci vardı ve sadece iki personel çalışıyordu. Ama sonunda ihtiyacım olan her şeyi almış ve kütüphanede bir çalışma masası ayarlamıştım. Oda arkadaşımın partilere olan ilgisi göz önüne alındığında, kütüphanenin duvarları arasında oldukça fazla zaman geçireceğime dair bir his vardı içimde.

Buna aldırmadım. Kütüphane benim için her zaman güvenli bir sığınak olmuştu.

Bu da kampüsün geri kalanı gibi göz kamaştırıcıydı.

Yatakhaneme vardığımda, ön kapıdan bir adam hızla çıktı.

"Bekle," diye . "Tutabilir misin?"

Durakladı, gözleri üzerimde geziniyordu. "Elbette, güzelim.

Şifre nedir?"

Gözlerimi devirdim. "Parola *şu*: *Eğer kıçıma bakarsan seni bu kitaplarla döverim*."

Bir kahkaha attı. "Buna değebilir."

Geçerken başımı salladım. Üniversite kesinlikle farklıydı. Merdivenleri çıkarken içimi bir gurur duygusu kapladı. Bugün *normal* geçmemiş miydi? Huysuz Kedi'yi saymazsak tabii.

Uzun zamandır normal olmak istiyordum ve sonunda bunu elde ediyordum. Bu harika hissettirdi.

Odama vardığımda oflayıp pufluyordum. Koşuya başlamam ya da kampüsteki spor salonunu ziyaret etmem gerekiyordu. Bu acınası bir hal almaya başlamıştı.

Bir çantayı yere bırakıp arka cebimden anahtar kartımı çıkardım ve pedin üzerinden geçirdim. Işık yeşil yanıp söndü ve kapıyı açtım.

Ses üzerine Delaney masasındaki yerinden fırladı. Ama artık gerçekten bir masa değildi. Onu bir tür makyaj masasına dönüştürmüştü, devasa bir ışıklı aynası ve bir güzellik mağazasının dışında hiç görmediğim kadar çok makyaj ve saç ürünü vardı.

"Nerelerdeydin?" diye kırptı.

Yatağıma geçip çantaları yere bırakırken ve sırt çantamı çıkarırken birkaç kez göz kırptım. "Kitaplarımı almaya ve kütüphaneye gittim. Benim planlarımız mı vardı?"

Delaney'nin çenesi gerildi, konuşurken ağzı zar zor açıldı. "Bu sabah Knox Gallagher ile kahve içtiğinizi duydum."

Gallagher. Sonunda soyadını almıştım. Uyuyordu. Tam adı, tıpkı adamın kendisi gibi bir yumruk gibiydi.

"Eee?" Delaney itti.

"Peki, ne?" Yatağımın yanındaki küçük masanın üzerinde ders kitaplarımı düzenlemeye başlarken sordum. Hepsinin sığacağından emin değildim. Bu dönem tam bir yük alıyordum ve her ders en kalın kitap için yarışıyor gibiydi.

Delaney boğuk bir ses çıkardı. "Knox'la kahve içtiniz mi?"

Kuzguni saçlı oda arkadaşıma baktım. Belli ki akşamdan kalmalığını üzerinden atmıştı. Şimdi mükemmel görünüyordu. Koyu renk saçları kıvrılmış, makyajı ustalıkla yapılmıştı. Tayt ve kıvrımlarını gösterişsiz bir şekilde saran ama yine altındakileri ima eden bir kazak giymişti.

Kendime bakmaktan kendimi alamadım. Eski püskü bir kot pantolon, yıpranmış bir Vans pantolon ve Knox'un dizlerime kadar gelen bir sweatshirt giymiştim. Yüzümü buruşturmak istedim.

"Um, evet. Sanırım."

"Tahmin ettin mi?" diye bağırdı. "Bütün kampüs bunu konuşuyor. Onu evden falan mı tanıyorsun? Neden bana söylemedin? Onu bizimle bir şeyler yapması için davet etmelisin."

Nefesimi içime çektim ve bir adım geri çekildim. Kızın gözleri çaresizlikten çılgına dönmüştü. "Onu gerçekten tanımıyorum. Sadece dün kaybolduğumda bana yardım etti, sonra da bu sabah onunla karşılaştım."

Beni bulmak için odamıza geldiği gerçeğini atlamak, şu anda iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Delaney'nin kehribar rengi gözleri bana dikildi ve burun delikleri .

"Bu. Bu. Onun. Sweatshirt'ü mü?"

Donup kaldım. Yalan mı söyledim?

"Arkasında onun numarası var," diye .

Saçmalık.

"Ceketimi unutmuşum. Sadece nazik davranıyordu."

"Bana başından sonuna kadar her şeyi anlat. Hemen şimdi," diye talep etti Delaney.

İrkildim. Bugün Knox'tan gördüğüm birkaç gerçek nezaket anını paylaşma fikri bana yanlış geliyordu. Göğsüme yakın tutmak istediğim bir şeydi.

"Gerçekten önemli bir şey değildi," diye yalan söyledim. Knox'un nezaketi benim için her şeydi. "Dün bana öğrenci merkezinin yolunu gösterdi ve bugün okul hakkında konuştuk."

Delaney alay etti. "Knox Gallagher'*ın dersler* hakkında konuşup duracağını pek sanmıyorum."

"Onu tanıyor musun?" Ben sordum.

Yanaklarına bir parça pembe vurdu. "Kız kardeşim üçüncü sınıfta. Hepsini tanıyor. Ve geçen yıl ziyaret ettiğimde Knox'la tanıştım. Gerçekten birbirimize *bağlandık*."

Kelimeyi vurgulama şekli midemi bulandırdı. "Oh."

"Evet, burada olduğumu ona bildirmek için bekliyorum. Çaresiz kalmak istemem."

Delaney konuşurken bana baktı, sessizce benim tam olarak ne olduğumu düşündüğünü iletti.

Kapı çalındı ve bakışları dağıldı. Cevap vermek için hareket ettim, kesinti için minnettarım. Kapıyı açtığımda tanıdık bir yüzle karşılaştım.

Knox bana sırıttı ve karnımın içi boşaldı. Elinde plastik bir torba tuttu. "Öğle yemeği getirdim."

9

HAYDEN

O altın benekler floresan ışıkları altında parıldıyor, Knox daha geniş gülümsedikçe daha da parlıyordu. "Beni içeri alacak mısın, almayacak mısın?"

Sertçe yutkundum ve bir adım geri çekildim. "Elbette..."

Knox içeri girdi, bakışları etrafı tarıyordu. Delaney'e kibarca başını salladı ve odanın benim tarafımı dikkatle inceleyerek yoluna devam etti. "Sana poster ya da başka bir şey almalıyız. Burayı daha ev gibi yapalım."

Posterler mi? şey bu muydu?

"Knox," dedi Delaney boğuk bir sesle. "Seni tekrar görmek *çok* güzel." Dalgalanan kirpiklerinin arasından ona baktı.

Ağzı kaşlarını çatarak aşağı doğru çekildi. "Tanışıyor muyuz?"

Delaney'nin yüzü kıpkırmızı olurken kahkahamı öksürüğe çevirmeye çalışarak boğuldum.

"Tabii ki. Bryce benim ablam. Geçen yıl ziyarete gittiğimde futbol partisinde tanışmıştık."

"Oh, evet. Bryce iyi bir insan," dedi Knox.

Delaney'le tanıştığını hatırlamamasını özlememiştim. Önemsiz bir şeydi ama içimde küçük bir rahatlama hissettim.

Yine de Delaney, Knox ona sanki onun gelişi için gün saydığını söylemiş gibi gülümsedi. "O en iyisi. Hepimiz

Bir gece Ashes & Emeralds'ta içki içelim."

Knox kıpırdandı. "Belki."

Delaney caymadı. "Bu gece gidebiliriz."

Knox'un bakışları bir an için bana kaydı. "Bu akşam için planlarım var."

"Belki bu hafta sonu, o zaman?" Delaney zorladı.

"Belki," diye yineledi Knox.

Genişçe gülümseyerek sandalyesinden kalktı. "Belki bu öğleden sonra bana kampüsü gezdirebilirsin. İçeriden bir tura bayılırım."

Knox bir adım geri çekildi. "Bryce'ın bu konuda harika olacağına eminim."

O başka bir söyleyemeden bana döndü. "Hayden, dışarıda yiyebileceğimizi düşünüyordum. Hava biraz ısındı."

Delaney'nin bakışlarında yanan öfke doğrudan bana yöneldi.

"Elbette," diye mırıldandım, cüzdanımı ve anahtar kartımı aldım.

Knox Delaney'ye başıyla selam verdi. "Seni tekrar görmek güzel."

Kızın öfke dolu ifadesi anında yumuşacık bir sıcaklığa dönüştü. "Sen de Knox. Eminim artık birbirimizi daha sık göreceğiz."

İçimde garip bir bölgesel duygu kabardı. Delaney'nin Knox'u görmesini istemiyordum. Bu şimdiye kadarki en saçma düşünceydi. Knox'un kimlerle arkadaş olduğunu ya da kimlerle arkadaştan da olduğunu kontrol edemiyordum. Birbirimizi çok az tanıyorduk.

Koridora doğru eğildim ve Knox kapıyı kapatarak nefes nefese kaldı. Gözlerimiz kilitlendi ve ikimiz de güldük.

Koridorda aceleyle ilerlerken sesimi bastırmaya çalıştım. "Beni uykumda öldürtmeye mi çalışıyorsun?" Ona tısladım.

"O, uh... yoğun."

I iç çekti. "I düşünmek sen yüksek üzerinde onu Liste . Öncelikler bu dönem."

Merdiven boşluğuna adım attığımızda Knox inledi. "Kızlar neden bazen bu kadar tuhaf oluyor?"

Dudaklarım kıpırdadı. "Sevilmek ve tapılmak gerçekten zor, değil mi?"

Knox'un yüz ifadesinden bir şey geçti. "Beni tanımıyor bile."

Onu iyice kavradığımda adımlarım durakladı. Knox'un kampüsün her yerinde onunla ilgilenen kızlar olduğundan hiç şüphem yoktu. Bir araya getirdiğim parçalara göre, yakışıklılığının yanı sıra bir futbol oyuncusuydu ve bu da cazibesini artırıyordu. Ama insanların sizde gördüğü tek şey buysa, ilgi oldukça boş hissettirirdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Knox'un bakışları benimkilere kaydı. "Ne için?"

"Delaney hakkında gülüyorlar. Bu tür bir ilginin eskimesi gerek. Hatta belki de yalnız hissediyorum."

Knox biraz daha yaklaştı, o kadar yaklaştı ki vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. "Yalnızlık tam olarak doğru kelime."

"Özür dilerim."

Knox'un bakışları dudaklarıma kaydı. "Hayden-"

Üstümüzde bir kapı çarparak bizi o andan uzaklaştırdı.

Knox nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Bir elini sırtımın alt kısmına bastırdı. "Hadi, oda arkadaşın peşimize düşmeden önce."

Bir kıkırdamayı bastırdım ve beni merdivenlerden aşağı indirmesine izin verdim. Üzerimde hâlâ onun kazağı vardı ama elinin sıcaklığının tenimi neredeyse haşladığını hissedebiliyordum. Daha önce hiç bu kadar birinin, vücudunun her bir dakikasının farkında olmamıştım.

Dışarı çıktığımızda, dokunma mesafesinden uzaklaştım. Knox ile temas çok tehlikeliydi.

"Akademik binaların orada şu anda sessiz olması gereken bazı masalar var," dedi Knox yumuşak bir sesle, bakışları hâlâ bana kilitlenmişti.

"Elbette. Birazdan danışmanımla bir toplantım var, yani bu mükemmel."

Yürürken sessizdik. Yanından geçtiğimiz birkaç öğrenci Knox'u ismiyle selamladı. Ve onun herkese karşı nazik olduğunu fark ettim. Kişinin nasıl göründüğü ya da sosyal hiyerarşide nerede önemli değildi, gülümsüyor ve bir merhaba ya da soruyla cevap veriyordu. Bu seviyordum. Yargısız bölge.

Sadece birkaç öğrencinin bulunduğu daha küçük bir avluya ulaştık ve Knox başını boş bir masaya doğru eğdi. "Bu iyi mi?"

Başımı salladım. "Bana öğle yemeği getirmene gerek yoktu. Bana zaten kahvaltı getirdin."

Kaşlarını çattı. "Kahvaltı kabaca bölündü. Bu Easton için bir özür."

Easton. Bu isim ona bir şekilde uyuyordu. Eşit derecede prestijli ve vahşi.

Otururken, "Başkasının davranışları için özür dilemek zorunda değilsin," dedim.

"Evet, biliyorum. Karmaşık bir geçmişi var. Yemin ederim ilk başta göründüğü kadar kötü biri değil. Sadece insanlara güvenmesi zaman alıyor."

Kaşlarımı çattım. Sanki ortada bir hikâye varmış gibi geldi. Ama bir şeyin arkasındaki nedenler önemli değildi; önemli olan eylemlerdi. "Ona kafamda Bay Huysuz Kedi diyordum."

Knox bir kahkaha attı. "Bu mükemmel bir şey."

Sırıttım. "O lanet meme ile aynı kaşlara sahip."

Knox başını iki yana salladı ve paketlenmiş iki sandviç çıkarıp birini bana uzattı. "Korkunç derecede doğru. Peki ya sen? Kardeşin var mı?"

"Hayır. Sadece ben varım." Bu da ailem öldükten sonra daha da yalnız kaldığım anlamına geliyordu.

Knox oturduğu yerde kıpırdandı, kelimelerini dikkatle seçiyor gibiydi. "Ailene ne oldu?"

Cesur ve meraklı bir soruydu. Özellikle de beni gerçekten tanımayan biri için, ama bir şekilde bunu takdir ettim. Knox konuyu derinlemesine araştırmak yerine basitçe bilmek istediği şeyi sordu.

Konuştuğum bir şey değildi. Hiçbir zaman. Ama nedense Knox'a gerçeği söylemekten çekinmiyordum, her ne kadar bu kelimeleri düşünmek bile midemi ağrıtıyor olsa da.

"Öldürüldüler."

10

HAYDEN

Knox'un tüm vücudu kaskatı kesildi ve gözlerinin altın renginde parladığına yemin edebilirim. "Öldürüldü mü?"

Başımı salladım ve bakışlarımı onunkilerden ayırdım. Diğer insanların tepkilerini görmeye dayanamıyordum. Hele ki onların duyguları benimkileri daha da güçlendirirken. "On bir yaşındayken."

"Hayden." Knox'un sesi boğuk ve bozuktu. "Çok özür dilerim."

Kot pantolonumdaki gevşek bir ipliği karıştırdım. "Ben de çok üzgünüm."

Büyük eli benimkini kapladı ve derimin altında bir vızıltı yandı. "Sonrasında seninle kim ilgilendi?"

Konuşmanın bu kısmından kaçınabilmeyi dileyerek alt dudağımı ısırdım. "Kimsem yoktu. Belki ailemin bir arkadaşı beni yanına alır diye düşündüm ama bir çocukla başa çıkamazlardı. Sonunda kendimi sistemde buldum."

Knox'un eli benimkinin etrafında kenetlendi. "Koruyucu aile mi?"

Başımı salladım. "O kadar da kötü değildi. Üçüncü yerleştirmemde şansım yaver gitti. Johansen'ler gerçekten çok nazikti. Hatta bitirebilmem için on sekizinci yaş günümden sonra da kalmama izin verdiler."

Tek ses, Knox'un sanki kontrolü ele almak için mücadele ediyormuş gibi düzensiz nefes alışıydı.

Bakışlarımı kucağımdan ayırıp o güzel yeşil gözlere yöneltmemi sağladı. Oradaki duyguyu tarif edecek tek bir kelime vardı.

Istırap.

"Yalnızdın," diye homurdandı.

Omuz silktim. "Bir sürü insan yok mu?"

"Yalnız olmamalıydın."

Kaç kez biriyle birlikte olmayı ? Kim olursa olsun.

beni *gerçekten* tanıyordu. "Belki, ama ."

Knox'un gözleri sanki bir yalana dair bir ipucu arar gibi benimkileri aradı. "Artık yalnız olmayacaksın."

Sustum. Bu ne anlama geliyordu? Beni hiç tanımayan birinden gelen bir söz gibi görünüyordu. İçime bir huzursuzluk çöktü ve elimi çektim. Benzer sözler veren başka birini daha tanıyordum ve bekâretimi alır almaz kaçıp gitmişti.

Knox'un yüzünde acı ifadesi belirdi ama hemen yerini kararlılığa bıraktı. "Sevdiğin insanları kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ama benim East'im vardı. Huysuz bir herif olabilir ama benim ikizim ve her zaman arkamı kollayacağını biliyorum."

Bir an için Knox'u inceledim, herhangi bir aldatma ipucu aradım ama hiçbir şey hissetmedim. "Kimi kaybettin?"

Çenesine bir sertlik yerleşti.

"Bana söylemek zorunda değilsin-"

"Hayır. İstiyorum. Sadece bu konu hakkında pek konuşmuyorum. Tüm ailem. Anne babam. Küçük kız kardeşim. Ağabeyim. Hepsi bir yangında öldü." Knox'un bakışları sanki o da açıklamasına verdiğim tepkiyi kaldıramamış gibi başka yöne kaydı.

Tanrım, anda bu kadar çok insanı kaybetmeyi hayal bile edemezdim. "Çok üzgünüm."

Yutkundu, adem elması bu hareketle birlikte sallanıyordu. "East bu yüzden bazen hıyarın teki olabiliyor. Kimseyi gereğinden fazla önemsemekten hoşlanmıyor."

İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. Bu sabahki pislikle empati kurmak istemiyordum ama kalbimin sadece Knox için değil, Easton için de sızladığını fark ettim. "Bunu yaşadığınız için sizden nefret ediyorum."

Knox arkasına döndü, gözleri benimkilerle kilitlendi. "İnsanı değiştiriyor, değil mi? Keder?"

Başımı salladım. Ailemi kaybetmenin tüm etkilerini . Tıp hazırlık maceramdan asla uyum sağlayamadığımı hissetmeme kadar her şey. Bu beni eskisinden farklı bir insan yapmıştı. Ama aynı zamanda küçük şeyler için minnettar olma fırsatını da hiç kaçırmadığım anlamına geliyordu. Güzel bir gün doğumu, bana öğle yemeği getiren ve gerçekleri paylaşan bir çocuk. Çünkü her şeyin ne kadar kolay elimden alınabileceğini biliyordum.

"Bu sizi değiştirir. Aynı anda hem daha iyi hem de daha kötü yönde."

Onun gözleri benim gözlerimi tuttu, bırakmadı .

"Sanırım bu doğru.
Bazen sadece kötüleri gördüğümü düşünüyorum."

Kotumun üzerinde bir desen çizdim. "Gezegendeki en kötü şeyler bile yine de iyilikle sonuçlanabilir. Bedeline değmez ama yine de bu hediyeleri görmenin yardımcı olduğunu düşünüyorum."

Knox sandalyesinde arkasına yaslandı ve nefes nefese kaldı. "Oldukça inanılmazsın. Bunu biliyor muydun?"

Bakışlarım soru sorarcasına onunkilere kaydı.

"Çok şey yaşadınız ama hala buradasınız, parlak noktaları arıyorsunuz."

Omuz silktim. "Gölgeleri aramak istemiyorum. Orada olduklarını zaten biliyorum."

Sözlerim üzerine Knox'un ifadesi fırtınalı bir hal aldı. "Artık gölge yok." Kendimi tutamadım. Güldüm. "Hayat onlarla dolu."

"Senin için değil. Artık değil."

Ona sırıttım. "Onları öylece silebileceğini düşünmene bayılıyorum." "Sadece düşünmek değil. Yapabilirim. Arkandayım, Hayden."

Knox'un sesinde öyle bir kararlılık, öyle bir kesinlik vardı ki.

Başımı salladım ve ona şaşkın bir bakış gönderdim. "Neden umursuyorsun ki?"

Bir an sessiz kaldı. "Bilmiyorum. Sanırım senden anında iyi bir elektrik aldım. Sanırım arkadaş olmamız gerekiyordu. Sence de öyle değil mi?"

Arkadaşlar.

Bu kelimeyi duyduğumda göğsümde alevlenen hayal kırıklığından nefret ettim. Ama Knox'un çekimi de anlıyordum. adama doğru bir çekim vardı. Kendimi güvende hissediyordum.

rahatlık... ev. Bu çok tuhaf bir düşünceydi ama var olduğunu da görmezden gelemezdim.

"Belki de arkadaş olmamız gerekiyordu."

Knox'un yüzünde küstah bir ifade belirdi. "*Belki* mi?"

Kıkırdadım. "Tamam, en iyi arkadaşlığımız yıldızlarda yazılıydı." "Bu biraz daha iyi."

"Knox," diye derin bir ses.

Tenor sesini duyunca tenimde bir his belirdi. Ses tonu neredeyse müzikal gibiydi. Sanki tüm bedenim sesin kime ait olduğunu görmek zorundaymış gibi, bedenime komut vermeden önce dönüyordum.

Kafamı kaldırdığımda çenem düştü. Masamıza doğru yürüyen adam, bu küçük üniversitenin yollarında yürümekten ziyade *GQ*'nun kapağını süslüyor gibi görünüyordu. Uzun boylu, geniş omuzlu ve olimpik bir yüzücününki gibi kaslı bir vücuda sahipti. Saçları simsiyahtı. Biraz uzundu ve ustaca dağınık bir şekilde şekillendirilmişti. Zeytin rengi teni gözlerinin kehribar renginin daha sıcak parlamasına neden oluyordu ve koyu renkli kirli sakalları çene çizgisini noktalıyordu. Yaklaşırken burun delikleri açıldı, bakışları bana kilitlendi.

Knox boğazını temizledi. "Mad, bu Hayden. Hayden, bu benim kardeşlerimden biri, Maddox."

Adam önümde durdu ve ben de içgüdüsel olarak elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Sesim robotik ve biraz da tiz çıkıyordu.

"Sen de." Maddox'un kaşları çatılırken iri eli benimkini kavradı.

Avuçlarımız birbirine değdiği anda sanki içimde bir şimşek çaktı. Knox bana ilk kez dokunduğunda da aynı hayalet dalga vardı. Görüşüm tünelleşti ve karanlık beni bütünüyle yutmaya çalıştı.

11

MADDOX

Bakışlarındaki menekşe rengi erimiş gibi parlarken kızın gözleri parladı.

anasını.

Eşlik bağı sinir uçlarımda şarkı söylüyor, ardında tekrar tekrar alacağım üçüncü derece yanıklar bırakıyordu. Cehennem, şehvet, koruyuculuk ve bilmenin bir karışımını ateşledi.

Gerçek eş bağının tanımlandığını kaç kez duymuştum? Sayamayacağım kadar çok. Kendi ebeveynlerimden ve sürümüzdeki yaşlılardan. Ama hepsinin hikâyesi şu anda hissettiklerimin yanında sönük kalıyordu.

Hayden'ı kollarıma alıp inimize geri götürmek istedim. Tek görebildiğim milyonlarca potansiyel tehlikeydi. Onu korumam gereken şeyler.

Hayden'ın gözleri dalgalandı ve yana doğru kaymaya başladı. Hemen elini bıraktım ve onu sabitlemek için hareket ettim.

Knox onun yanına koştu. "Kahretsin. Hayden, iyi misin?"

Gözlerini hızla kırpıştırarak kendine geldi. "Özür dilerim. Bilmiyorum

-Bu bugün ikinci kez oluyor. Belki de sağlık merkezine gitmeliyim."

Temas beni haşlamış gibi elimi omzundan çektim. *Sağlık merkezi*. Hayden bir öğrenciydi.

Dişlerimi sıktım. Arkadaşım benden on yaş küçüktü ve bu yüzden sınırların ötesindeydi, komik bile değildi. Üniversitenin öğrencilerle arkadaşlık etme konusunda katı kuralları vardı. Her zaman bunun iyi bir kural olduğunu düşünmüşümdür. Ta ki şimdiye kadar.

"Sanırım biraz bir şeyler yemeye ihtiyacın var. Muhtemelen kan şekerin düşmüştür," dedi Knox ve bir sandviçi ona yaklaştırdı.

"Evet, belki." Hayden yemeğin paketini açtı, uzun, narin parmakları zarif hareketlerle hareket ediyordu.

Bana baktı, solgun yanaklarını boyayan muhteşem bir allık vardı. "Bunun için üzgünüm. İlk izlenimim pek iyi olmadı."

Tanrım, ona dokunmak istedim. Onu kollarıma almak ve onu daha az sevmemi sağlayacak hiçbir şey yapamayacağına dair onu temin etmek.

"Sorun değil." Sesim normalden daha derindi, daha törpülenmişti. "Ama yeterince yediğinden emin olmalısın."

Beynimde milyonlarca soru dolaşıyordu. Yeterince yiyeceği var mıydı? Yeterince sıcak mıydı? Mutlu muydu?

Menekşe rengi gözleri neşeyle parlıyordu. "Yemek konusunda gerçekten çok iyisiniz."

Knox homurdandı.

Yüzyılın abartısı. Türümüz eşini bulduğunda, eşinin güvende olduğundan ve ona bakıldığından emin olmak için derinlere kök salmış bir ihtiyacı vardı. Onları akla gelebilecek her şekilde beslemek. Yemek buzdağının sadece görünen kısmıydı.

Hayden sandviçinden küçük bir ısırık aldı. Ağzının hareketini izlemek felakete davetiye çıkarmak demekti. Bakışlarımı tekrar gözlerine yöneltmek zorunda kaldım. "Bu yıl birinci sınıfta mısın?"

Başını salladı, yutkundu ve Knox'un uzattığı gazozdan bir yudum aldı. "Evet. Ve sen..."

Sözleri kafası karışmış gibi kesildi.

Dudaklarım kıpırdadı. "Ben burada profesörüm."

Knox'a bakarken Hayden'ın kaşları çatıldı. "Ona kardeşim dedin."

Knox sırıttı. "Kan bağıyla değil. Daha çok seçimle. Beşimiz birlikte yaşıyoruz. Eski aile dostları. Hepsiyle tanışacaksın."

İniltimi zar zor bastırabildim. Aramızdaki bağ bu kızı canlı canlı yiyecekti. Küçücük ve narindi, ne bizim ne de kendisinin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Oh," diye mırıldandı Hayden. "Buna sahip olman çok güzel."

Sesinde gizlenemeyen bir özlem vardı, bir yere ait olma arzusu. Göğsümün derinliklerinde bir sızı yandı. Arkadaşım kendini yalnız hissetmişti, bu çok açıktı.

Knox ona, "Şimdi sen de alacaksın," diye güvence verdi.

Hayden'ın gözleri şaşkınlıkla parladı ve ona uyaran bir bakış gönderdim. Knox'un onu neden bu kadar çabuk aralarına çalıştığını anlamayacaktı. Çok hızlı hareket ederse Hayden'ı korkutabilirdi ve bu da ihtiyacımız olan son şeydi.

Sandviçini eline aldı. "Arkadaşlarınla tanışmak güzel olurdu."

Gülmek istedim. Sanki bir tür çocukluk oyun grubuymuşuz gibi söyledi. Ama hiçbir fikri yoktu.

Knox sırıttı. "Seni çok sevecekler."

Hayden saatine baktı. "Kahretsin! Beş dakika içinde danışmanımla toplantıya gitmem gerekiyor."

Knox hızla ayağa kalkarken kaşlarını çattı. "Sandviçini yememişsin." "Sonra yerim." Hayden sandviçini çabucak paketledi ve bilim binasına doğru yola koyuldu. "Yemek için teşekkürler. Tanıştığımıza memnun oldum, Maddox."

Adımı dudaklarında duyunca içim daraldı. Mükemmel dut pembesi dudaklar, kahretsin. Bunu zorundaydım. Ama yine de içeride kaybolana kadar onu izledim.

Knox beni itti. "Sana söylemiştim."

Bakışlarım ona kaydı. "Kokumuzu aldığına dair herhangi bir belirti göstermiyor."

Knox'un ifadesi karardı. "Ailesi öldürüldü, katledildi. Sonunda koruyucu verildi."

Öfke derinlerde bir yerden canlandı, bastırılması neredeyse imkânsız bir cehennem alevlendi.

Knox, "Deli, gözlerin," diye uyardı.

Kendimi kontrol altına almaya çalışarak onları kapattım. Derin derin nefes aldım, hayvanım bana saldırmaya çalıştığında her zaman yaptığım Zen'e gittim.

dizginleri ele almak. Ama eşi için öfkelenmek, onu savunmak ve ona acı çektiren herkesi yok etmek istiyordu.

Sonunda gözlerimi tekrar açtığımda, kontrol tekrar bendeydi.

"Bu biraz zor olacak," diye mırıldandı Knox. "Bunu ona nasıl açıklayacağız?"

En ufak bir fikrim bile yoktu. "Dikkatli hareket etmeliyiz. Ve ben buna dahil olamam."

Knox bana bakakaldı. "O bizim eşimiz."

"Ve o bu üniversitede bir öğrenci. En az dört yıl boyunca ona dokunamam."

Knox'un çenesi daha da düştü. "Deli, acı içinde kıvranacaksın."

O haklıydı. Eşinden uzak durmak sahip olduğumuz her içgüdüye aykırıydı. Fiziksel acıya, hatta hastalığa bile neden olabilirdi. "Başka seçeneğim yok."

Başını iki yana salladı. "Bu aptalca-"

"Yapma," diye kestirip attım. "Daha önemli şeylere odaklanalım. Onun güvende olduğundan emin olmalıyız. Korunduğundan." İçimi çektim. "Cillian'ı aramalıyız."

Alfa'mız Doğu'daydı, aile dramıyla uğraşıyordu ama bunu bilmesi gerekiyordu.

Knox bana endişeli bir bakış gönderdi. "Cáel'e söylemeliyiz. Kendini kaybedecek."

İrkildim. Cáel tamamen dengeli değildi. Bunun için fazla kırılmıştı. Ve bir eş bağının ona ne yapacağından emin değildim. Hayden'a bakan her erkeğin bağırsaklarını deşebilirdi. Temizlemesi gereken ne büyük bir karmaşa olurdu.

12

HAYDEN

Kitap yığınım yere yuvarlanırken Delaney, "Tüh," diye mırıldandı.

Kapıya yönelirken dudakları kıpırdadı, devirmek istediği çok açık olan şeyi almaya zahmet etmedi.

Kitapları ve kâğıtları toplamak için çömelirken iç çektim. Delaney son yirmi dört saat içinde onun bok listesinde olduğumu açıkça belirtmişti. Bu iyiydi ama bu önemsiz, kötü kız saçmalığı artık eskimeye başlamıştı.

Her şeyi sırt çantama tıkıştırıp fermuarı kapattım. Ya da fermuar yarı yolda takılmasaydı kapatacaktım. Parmaklarımla oynadım ama yerinden oynamadı. Ucuz çekiş serbest kaldı ve ben de birkaç yaratıcı küfür savurdum.

Bunun derslerdeki ilk günüm için bir alamet olmamasını umuyordum. Çekme yeri eksik olmasına rağmen fermuarı parmaklarımla çektim. İşe yaradı. Ama bir sırt çantasına ihtiyacım olduğunu biliyordum. Bu aynı zamanda en kısa zamanda bir işe ihtiyacım olduğunu da hatırlatıyordu.

İçimi çekerek ayağa kalktım ve sırt çantamı omzuma attım. Elim masamın üzerinde katlanmış duran sweatshirt'ün üzerinde gezindi. Bir yanım Knox'un kapüşonlusunu bir teselli ve zırh olarak giymek istemişti. Ama beni onunla görürse ne düşüneceğinden emin değildim.

Bu düşünceden kurtuldum ve kapıya yöneldim. Dün danışmanımın ofisine gittiğimde, toplantımızın bu sabah için yeniden planlandığına dair bir not vardı. Biraz can sıkıcı olsa da, Knox ve Maddox'tan uzaklaştırılmış olmama aldırmadım.

Onlarla ilgili her şey... *yoğundu*. Sanki ikisine de aynı anda çok yakın olmak vücudumu çıldırtıyordu.

Kapıyı açıp güneş ışığına çıkarken başımı salladım. Sanırım böyle muhteşem erkeklerin etrafında olmaya alışık değildim. Ember Hollow'daki suda bir şeyler olmalı.

Knox'un dünkü saha gezisi sayesinde en azından yolumu bildiğim için şükrederek kampüste aceleyle ilerledim. Kampüs artık kalabalık olsa da çoğu insan bana aldırış etmiyordu. Ben geçerken birkaç kızın bana doğru baktığını ya da arkadaşlarına fısıldadığını gördüm. Bu hareketler mideme kramplar girmesine neden oldu. Delaney'nin inadına çirkin bir dedikodu yaymamış olmasını umuyordum.

Hızımı artırarak bilim binasının merdivenlerinden yukarı çıktım. Dış cephesi diğerleriyle aynı tuğla cepheye sahipti ama içi çok daha yeni ve aydınlıktı. Laboratuvarların neye benzediğini görmek için sabırsızlanıyordum.

Başka bir öğrencinin arkasına takıldım ve 300 ofisin bulunduğu koridorlara ilerledim.

Geçerken her birini kontrol ettim ve sonunda açık bir kapının önünde durdum. İçeriye baktım ve orta yaşlı bir adamın bilgisayarda bir şeyler yazdığını gördüm.

Elimi kaldırdım ve kapıyı çaldım.

Adam başını kaldırmadan, "," dedi.

Masasının karşısındaki açık sandalyeye doğru yürüdüm. "Profesör Brent?"

Yazması yavaşladı ve sonunda başını kaldırıp baktı. Muhtemelen ellili yaşlarının ortasındaydı, kahverengi saçları vardı ve saçlarına biraz tuz ve biber serpilmişti. Ela gözleri üzerimde gezindi.

Beni değerlendirme şekliyle ilgili bir şey omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Hayden Parrish?"

Başımı salladım. "Evet, efendim."

Ela gözleri parladı. "Otur."

Söylediğini yaptım, sırt çantamı omuzlarımdan indirdim ve sandalyemin yanına yerleştirdim.

Profesör Brent yığınından bir dosya çıkardı ve ilk sayfayı hızla taradı. "Oldukça iyi bir burs kazanmışsınız."

Bir şey söylemedim. Tam olarak bir soru , bu yüzden ne emin değildim.

Bakışlarını kaldırdı. "Ortalamanı 3.5'in üzerinde tutman gerekecek ve bu dönem ağır bir yük alıyorsun."

"Biliyorum. Derslerim benim bir numaralı önceliğim. O yüzden bunun bir sorun olacağını sanmıyorum."

Brent beni incelerken bir elini alt dudağının üzerinde gezdirdi ve ben de içimden gelen kıvranma isteğine karşı koydum. "Burs danışanlarımla daha sık kontroller yapmayı seviyorum. Herhangi bir hatayı çok geç olmadan yakaladığımızdan emin olmak istiyorum."

Sertçe yutkundum. Bursumu kaybetme fikri hayal edebileceğim en kötü şeydi. "Tamam."

"Şimdilik iki haftada bir ile başlayacağız. Oradan ayarlarız."

Bu çok fazla kontrol gibi görünüyordu. Ama bu beni yolumda tutacaksa, benim için sorun yoktu. "Elbette."

Brent'in bakışları yüzümde yoğunlaşmıştı. "Tıp fakültesine gireceğini söylemiştin. Bu bölümden emin misin? Üniversitedeki en zorlu bölümlerden biri."

"Eminim. On bir yaşımdan beri doktor olmak istiyorum."

Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı, masasının etrafında dönerek yanımda durdu ve maun ağacına yaslandı. değiştirirken bacağı bacağımı sıyırdı ama teması kesmek için hiçbir hareket yapmadı.

Öksürdüm, bu hareketi eğilip mesafe yaratmak için kullandım.

Brent'in gözleri kısıldı. "Bu kadar büyük hedeflerin varken beni danışman olarak bulduğun için şanslısın. Birçok öğrenciye MCAT sınavlarında ve prestijli tıp fakültelerine girmelerinde koçluk yaptım."

Tekrar hafifçe yaklaştığında içimi bir bulantı dalgası kapladı.

"Teşekkür , Profesör." Saatimi kontrol ediyormuş gibi yaptım. "Biyoloji dersine geç kalmak istemiyorum. Gitsem iyi olacak."

Yüz hatlarında kızgınlık belirdi. "Kavanaugh sende mi?"

Başımı salladım.

"Bunun için seni benim bölümüme aldırmalıyım," diye mırıldandı. "Ama Psikolojiye Giriş için seni alacağım, yani bu da bir şeydir."

Profesörün konuşma şekli tüylerimi diken diken etti ve aceleyle ayağa kalkıp sırt çantamı kaptım.

"Bir sonraki toplantımızı ayarlamak için bana e-posta gönder Hayden."

"Elbette Profesör." Kapıya doğru koşarken ona bakmadım.

Danışmanını değiştirebilir misin diye merak ettim. Ama değiştirmek muhtemelen onu kızdıracaktı ve başka bir dersime gireceği için bu pek de iyi bir fikir gibi görünmüyordu.

Koridorda aceleyle ilerlerken dudağımın içini ısırdım. Köşeyi ve sert bir kas duvarına çarptım. Ve sonra düşüyordum.

13

HAYDEN

Güçlü eller çırpınan kollarımı yakalayıp yere sertçe çarpmamı engellerken, mırıldandığım bir küfür boş koridorda yankılandı.

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım, görüşüm netleşirken kalbim kaburgalarıma çarpıyordu. Tiksintiyle iki büklüm olmuş güzel bir yüzün görüntüsüyle karşılaştım.

"Nereye gittiğine dikkat etmiyor musun?" Easton tersledi.

Ellerim iki yanımda titriyordu, Brent'le buluşmamın adrenalini hâlâ sistemimde uğulduyordu. Evlat edinme konusunda çoğunlukla şanslıydım ama bu tamamen sürüngenlerden arınmış olduğum anlamına gelmiyordu. Bir sebepten dolayı adi insanlar için ince bilenmiş bir radarım vardı. Ve Brent'e bu kadar yakın olmak anılarımın kabarmasına neden olmuştu.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, Easton'ın etrafından dolanmaya çalışarak.

Elini olabileceğinden daha hızlı bir şekilde uzattı ve kolumu yakaladı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandım.

Easton'ın bakışları *saçmaladığımı* söylemek istercesine ellerime kaydı.

Titrememi gizlemek için elimi hızla birbirine kenetledim. "Umurunda değil gibi. Bir Mack kamyonu beni biçse muhtemelen daha mutlu olurdun."

Yeşil gözleri kısıldı, içlerindeki altın benekler parıldıyor ve yer değiştiriyor gibi görünüyordu. İleri doğru bir adım attı, sesi alçaldı. "Ne. *Ne oldu*?"

Brent'in ofisindeki sahneden sonra, Easton'ın saldırganlığı beni bir yaprak gibi titretmeliydi. Ama garip bir şekilde hiç korkmadım. Bakışlarını ölümüne karşıladım. "Gördüğün anda benden neden nefret ettiğini söylersen sana ne olduğunu anlatırım."

Easton'ın gözlerinden o kadar hızlı bir şey geçti ki duygusunu tam olarak saptayamadım. "Haklısın. Eğer bir Mack kamyonu tarafından indirilseydin hayatım çok daha kolay olurdu."

Topuklarının üzerinde döndü ve koridorda sinsice ilerledi.

Bir an orada durdum, sadece nefes aldım ve kalp yavaşlatmaya çalıştım. Onun nesi vardı böyle? Bay Huysuz Kedi tam ona göre bir isimdi.

Koridorda daha fazla öğrenci belirdi ve hareket etmem gerektiğini biliyordum. Son bir derin nefesle sınıfımı aramaya koyuldum. Onu bulana kadar sadece iki yanlış dönüş yaptım ama neyse ki zil çalmadan önce başarmıştım.

Biyolojiyi her zaman sevmişimdir. Bana en doğal gelen bilim buydu. Her zaman zorlandığım şey kimyaydı. Bunun daha kolay derslerimden biri olmasını umuyordum ama odaya adımımı atar atmaz bunun böyle olmayacağını anladım.

Öfkeli yeşil gözler benimkilerle kilitlendi ve neredeyse kendi ayaklarıma takılıyordum. Easton. Ama o üçüncü sınıftaydı. Üst düzey bir bilim dalında olması gerekmez miydi? Eğer fen bilimleri öğrencisi değilse, değildir diye tahmin ediyorum.

Laboratuvar masasında, cep telefonuyla bir şeyler yazan başka bir adamın yanında oturuyordu. Onun karşısındaki koridorda oda arkadaşım ediyordu. Delaney'nin söylediği tek bir kelimeyi bile duyduğunu sanmıyorum. Ve onun dikkatini kaybettiğini fark ettiğinde, bakışları onun odak noktasını takip etti. Delaney beni görür görmez yanakları kızardı ve çatıldı.

Harika. Sadece harika. En sevdiğim ders, beni gözleriyle öldürmek isteyen iki kişi tarafından mahvedilecekti.

Başımı eğip bakışlarından kaçınarak koridorda aceleyle ilerledim. Odanın arka tarafındaki açık bir sandalyeye kaydım. Karşımda koyu kahverengi saçları yüzüne dökülen bir kız duruyordu.

Ben otururken sarsıldı.

"Buraya oturmamın bir sakıncası var mı?" diye sordum.

Kesik bir ritimle başını salladı ama tek kelime etmedi. En azından bana ters ters bakmıyordu.

"Ben Hayden," dedim sessizce.

"Wren," dedi kız. Sesinde sanki sık kullanmıyormuş gibi boğuk bir tını vardı.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

Başını sallayarak selam verdi ve saçları hareketle birlikte kaydı. Yanağındaki yara izi ortaya çıktı. Nefes alma isteğimle savaştım. Ona her ne olduysa canını yakmış olmalıydı.

Odanın ön tarafından gelen bir ses dikkatimi o yöne çevirdi.

"Günaydın," diye karşıladı çakıllı bir ses.

O tenor. Maddox'un bakışları sınıfta gezinirken bir kez daha hoş bir ürpertiyle üzerimden geçti.

"Ben Profesör Kavanaugh, ve bu Biyoloji 101."

Oh, . Knox'un seksi *kardeşi* benim biyoloji profesörümdü.

"Bazılarınız zaten bir bilim dalı planladığınız için bu sınıftasınız. Diğerleri ise sadece temel eğitim gerekliliklerini yerine getirmeye çalışıyor. Her iki durumda da, bunu mümkün olduğunca acısız bir şekilde atlatmanız için elimden geleni yapacağım."

Öğrenciler güldü ve birkaç kızın iç çektiğini duyduğuma yemin edebilirim.

Odayı taradım ve kirpiklerini ona doğru savuran birkaç kızı gözden kaçırmadım. İçimi bir öfke dalgası kapladı ve kendimi kontrol altına almak için masayı kavramak zorunda .

Maddox'un bakışları sanki bir şekilde duygularımı okuyabiliyormuş gibi bana kaydı. Çenesi gerildi ve önündeki kâğıt yığınına odaklanmaya zorladı.

Neyim vardı benim böyle? Sanki son zamanlarda tüm duygularım aşırı hızdaydı.

Maddox dersin müfredatını tartışırken tekrar nefesime odaklanmaya çalıştım ama bu bir mücadeleydi. Kâğıdımdaki kelimeler dönüyor ve dans ediyordu.

Ders bittiğinde Maddox'un söylediklerinin sadece yarısını duyduğumu sanıyordum. En azından ev ödevi olarak yapmamız gereken okumayı yakalamıştım. Sınıfımızın bir sonraki toplantısına toparlanmam , yoksa bursumu kesinlikle kaybedecektim.

Zil çaldı, ben de defterimi ve ders sırt çantama tıkıştırdım. Wren'in öğrencilerin çoğu gidene kadar sınıfın arkasında bekleyip sonra da kapıya doğru yönelmesini hiç kaçırmadım. Koridorda ilerlerken arkasından kaşlarımı çattım.

Maddox alçak sesle, "Bayan Parrish," dedi.

Bakışlarım ona doğru kaydı. "Evet?" Tek kelime daha çok bir gıcırtı gibi çıktı.

"Sen iyi misin? Dikkatin dağılmış gibiydi."

Saçmalık. Saçmalık. Üçlü saçmalık.

"Özür dilerim. Sanırım hâlâ üniversite hayatına alışmaya çalışıyorum. Bir sonraki derste daha iyi olacağım."

Maddox'un gözleri Easton'ınkine benzer bir şekilde bana dikilmişti. Sanki bir yalanın ipuçlarını arıyormuş gibiydi. "Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacınız olursa Knox size yardımcı olmaktan mutluluk duyacaktır."

Kendi yardımını teklif etmemesi neden canını ?

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Bu ders için heyecanlıyım. Bir dahaki sefere daha iyi odaklanacağım." Öyle olmalıydım.

Maddox'un kehribar rengi gözlerinde bir parça eğlence titreşti. "Öyle olduğunuzdan emin olun, Bayan Parrish."

Soyadımı kullanmasında bir şeyler vardı. Sanki aramıza mesafe koymaya çalışıyordu ama aynı zamanda bu takma ad boğucu bir vaat içeriyordu.

Ve Maddox'un profesörüm olduğu bir sömestrin beni gerçekten yakabileceğinden oldukça emindim.

14

HAYDEN

Rüzgâr etrafımda savrulurken gözlerim yanıyor, dayanıksız ceketimi kesiyordu. Kampüsten çıkıp Ember Hollow'un pitoresk şehir merkezine doğru ilerlerken ceketimi daha sıkı sardım. Yorgun olmasaydım Eski Batı hissi çok daha sevimli olurdu.

İlk günüm çok uzun geçmişti. Arkadaşlarına benim hakkımda yüksek sesle fısıldayarak şov yapan oda arkadaşımla üç dersi paylaştım. Neyse ki Easton'la sadece bir dersim vardı. Ama yarının ne getireceğini kim bilebilirdi ki?

Evergreen'deki iş yükünün şakası yoktu. Sadece okumayı bitirmek için en azından gece yarısına kadar ayakta kalmam gerekiyordu. Testler ve sınavlar yaklaştığında neler olacağını düşünmek bile istemiyordum.

Kasabanın ana caddesi olan Bitter Brush Caddesi'ne döndüm. Rüzgâr yanaklarımı yaktı ve hızımı artırdım. *Spark's Diner'ın* tabelasında, kelimelerin etrafında küçük havai fişekler olan sevimli bir yazı vardı.

Öğle yemeğinde ilanları taramıştım ve bu mevcut en iyi açıktı. Dört yıllık garsonluk deneyimimin bana bu işi sağlayacağını umuyordum.

Kolu tutarak kapıyı açtım, antika bir çan tıngırdıyordu. Hızla içeri girdim ve sıcaklığın dönmesine izin verdim. Orada

Stantlarda birkaç öğrenci grubu ve iki küçük çocuğu olan bir anne vardı, ancak alan kalabalıktan uzaktı.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim hayatım?" diye sordu boğuk bir kadın sesi.

Bakışlarım sesin sahibine kaydı. Altmışlı ya da yetmişli yaşlarda görünüyordu, gözlerinin etrafında çizgiler vardı ve örgü şeklinde geriye doğru taradığı sarı saçlarına beyazlar düşmüştü.

Geniş bir gülümsemeyi zorlayarak tezgâha doğru ilerledim. "Garsonluk pozisyonu için başvurmak istiyorum."

Ben yaklaştıkça kadının burun delikleri genişledi ve gözleri büyüdü. "." Boğazını temizledi. "Ben Fiona ve burası benim evim."

"oldum, Fiona. Ben Hayden. Memlekette dört yıl boyunca bir kafede çalıştım." Sırt çantamı omzumdan indirdim ve düşen fermuarımı açarak bir kâğıt parçası çıkardım. "İşte referanslarımla birlikte özgeçmişim."

Fiona kâğıdı alırken kaşlarını kaldırdı. "Çok profesyonelce."

Omuz silktim. "Bir işe ihtiyacım var. Kendime en iyi şansı vermek istedim."

Bunun üzerine kadının yüzündeki ifade yumuşadı ve sayfayı taramak için döndü. "Bana iyi göründü. Ne zaman başlayabilirsiniz?"

Birkaç kez göz kırptım. "Bu mı?"

Omuz silkti. "Kasada nasıl çalışılacağını biliyor musun?" Başımı salladım.

"Bir tepsiyi düşürmeden taşıyabilir misin?"

Tekrar başımı salladım.

"Tek ihtiyacım olan bu. Ne zaman başlayabilirsin?"

"Şimdi, eğer istersen." İçimde bir rahatlama hissettim. Endişe listemden bir şey eksilmişti.

"Mükemmel. Geri de sana dolapları göstereyim."

Fiona kapalı bir kapıda duraklayana kadar onu dar bir koridorda takip ettim.

"Personel odasına girmek için bir kod var. Üç-üç-iki-sekiz. Ezberleyin ya da telefonunuza kaydedin."

Cep telefonumu çıkardım ve her ihtimale karşı Notlar uygulamasına taktım.

Fiona beni içeri götürdü ve altı dolaptan birini açtı. "Bunu kullanabilirsin. İçinde bir önlük var. Süslü bir şey giymene gerek yok.

ama küfürlü tişörtler ya da iç çamaşırınızı görebileceğim mini etekler giymeyin."

Bir kahkaha attım. "Bu genelde sorun olur mu?"

Gözlerini devirdi. "Bugünkü çocuklardan bazıları. Kendimi yaşlı hissettiriyor."

Duygularını anlıyordum. Bazen Delaney ile karşı karşıya gelmek, kendimi diğer öğrencilerimden onlarca yıl daha yaşlı hissetmeme neden oluyordu.

Fiona, "Şu önlüğü giy de sana ipleri göstereyim," dedi.

Sırt çantamı hızla içine yerleştirdim ve önünde el yazısı ile *Spark's* yazan turkuaz önlüğü giydim.

"Hazır," dedim yüzümü ona dönerek.

"Hızlısın, hakkını vermeliyim."

Fiona'nın bakışlarıyla karşılaştım. "Çok
çalışacağım. Söz veriyorum." "Göreceğiz," diye
mırıldandı.

Özgeçmişim ve iş ihtiyacımla onu kazandığımı sanmıştım ama belki de hâlâ yapmam gereken işler vardı.

Fiona bana lokantayı gezdirdi, masa numaralarını ve zeminin nasıl bölümlere ayrıldığını sıraladı. "Çok yakında hareketlenecek. Saat üçte öğrencilerle dolup taşıyor ve saat dokuzda kapanana kadar da dolu olacak. Hafta sonları gece yarısına kadar açık kalıyoruz. Sarhoşluklarını atmaya çalışan öğrencilerden iyi iş alıyoruz. Hafta sonları çalışmaya hazır mısın?"

"Evet, hanımefendi," dedim çabucak. Alabileceğim tüm saatleri alacaktım ve sonra geri kalan zamanımı kütüphanede geçirecektim.

"Bunu duyduğuma sevindim. Her hafta sonu sana ihtiyacım olmayacak ama arada sırada seni de çalıştıracağım. Dönüşümlü program."

Başımı salladım. "Bana ne zaman ihtiyacın olursa bunu yapabilirim."

"Yeterince adil. İşte ilk masanız." Fiona tanımadığı öğrencilerden oluşan bir masaya başıyla işaret etti.

İşe koyuldum, kendimi sipariş almanın ve yemek teslim etmenin tanıdık ritmine kaptırdım. Fiona yoğunluk faktörü konusunda haklıydı. Giderek daha fazla öğrenci kapıdan içeri doluşuyordu. Benim bölümümdeki ayrılmış tek bir masa dışında masaların çoğu hızla doldu.

Oturmak için bekleyen bir gruba yer açmak için az önce boşaltılmış olan başka bir masayı silerken pencereden bir hareket gözüme çarptı. Siyah bir Mercedes G-Wagon lokantanın hemen önündeki bir noktaya yanaştı.

Araçla ilgili hiçbir şey sıradan değildi. Camlar o kadar karanlıktı ki içeriyi görme şansınız yoktu. Lastikler normalden biraz daha büyüktü ve jant telleri de tamamen siyahtı.

Gizli Servis ajanlarının oradan çıkmasını bekliyordum. Yanılmışım.

Önce şoför indi. Easton'ın saçları hâlâ o açık kahverengi topuzun içindeydi ve aralarına altın sarısı dokunmuştu. Kapıyı çarparken yüzü kaşlarını çatmıştı.

En azından kaşlarını çatmasının sadece benim için olmadığını .

Yolcu kapısı açıldı ve Knox dışarı fırladı. Her zamanki sırıtışı yerinde değildi ama kardeşi gibi kızgın da değildi. Sadece metanetle muhteşem görünüyordu.

Bakışlarımı uzaklaştırdım, masaya son bir dokunuş yaptım ve kapıda bekleyen gruba işaret ettim. Onlar otururken ben de içki siparişlerini aldım ve menüleri dağıttım.

İçeceklerini alıp döndüğümde, o iki tanıdık yüz bana ayrılan masada oturuyordu. Temkinli bir şekilde yaklaştım. "Burada oturmaya izniniz var mı?"

Knox'un bakışları sesimi duyunca yukarı kaydı ve yüzüne kocaman bir sırıtma yayıldı. "Hayden, burada ne işin var?"

Easton alay etti ve bana doğru ters ters baktı.

Oh, .

Önlüğümü işaret ettim. "Sana üç tahmin hakkı veriyorum ama ilk ikisi sayılmaz."

Knox kaşlarını çattı. "Tam ders yükü almıyor musun? Bir iş için zamanın olduğuna emin misin?"

Önlüğümün cebinden menü defterimi çıkardım. "Uzun iş ve okulla ."

Görünüşe göre bu söylenecek yanlış bir şeydi, çünkü Knox'un kaşları daha da çatıldı.

Easton, "Burada çalışmamalısın," diye .

Bakışlarım ona kaydı. "Peki neden?"

Çenesi ileri geri hareket etti. "Burası sana göre bir yer değil. Kampüsü dene. Kitapçı ya da başka bir yer. Ya da sadece derslerine odaklan."

Gözlerim kısıldı. "Herkes eğlenmek için G-Wagon'larda dolaşamaz. Bazılarımız kendi geçimini sağlamak zorunda."

Dişlerini birbirine geçirirken Easton'ın yeşil gözleri altın renginde parladı.

Knox kahkahalara boğuldu. "Mercedes'in çok fazla olduğunu söylemiştim." Dikkati bana yöneldi, ifadesi ağırlaştı. "Sadece çok zorlama, tamam mı? Hasta olmanı falan istemem."

"İçmeyeceğim," diye teminat verdim. "Şimdi, içecek bir şey ister misin?"

Knox, "Evet, bir bok alacağım," diye mırıldandı. Bakışları sokaktaki bir yerden bana döndü. "Birazdan olacaklar için gerçekten üzgünüm."

15

HAYDEN

Knox'un sözleriyle kaşlarım çatıldı ama zilin sesiyle kapıya doğru döndüm. Girişteki adamı gördüğümde donakaldım. Onun gibisini daha önce hiç görmemiştim. Sanki farklı bir zamanda doğmuş gibiydi. Viking döneminde belki?

İri yapılıydı, ikizlerden bile uzundu, geniş omuzları ve kaslı bir göğsü vardı. Beyaz-sarı saçları uzundu ama yanları kazıtılmıştı. Saç telleri karmaşık örgüler ya da saç bantları şeklinde örülmüştü ve kafatasının yanlarını dövmeler süslüyordu.

Açık mavi gözleri bana kilitlendiği anda gümüş renginde parladı.

O zaman hızla hareket etti, yıpranmış motosiklet botları bana doğru ilerlerken alanı kaplıyordu.

Dudaklarım kısmen şok, kısmen de dehşet içinde aralandı. "Cáel," diye uyardı Knox.

Ama artık çok geçti. Viking tam alanıma girdi ve beni kollarının arasına alarak göğsüne bastırdı.

Çarpışmanın etkisiyle bir ses çıkardım. İlk içgüdüm onu itmek ya da taşaklarına diz çökmekti. Ama kokusu etrafımı sardığı anda donup kaldım. Yeni yağan kar ve kamp ateşi karışımı bir kokuydu. kokuda beni esir alan bir şey vardı, ama bundan da öte, beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertecek bir özlemle vuruyordu.

Adamın eli dökülen saçlarımın altından kaydı ve parmakları boynuma dokunduğu anda, artık tanıdık gelen o elektrik çarpması içimden geçti. Bana karşı ürperdi, benim hissettiklerimin aynısını hissediyor .

"Ceann Beag," diye fısıldadı.

"Cáel," diye homurdandı Easton.

"Bırak onu gitsin." "Hayır," diye homurdandı.

Knox yaklaştı ve Cáel beni kendine doğru daha sıkı çekti. "Seni tanımıyor, Cáel. Onu korkutmak istemezsin."

Titreyerek bir nefes verdi ve beni yavaşça bıraktı. Tekrar ayağa kalktığımda bacaklarım titriyordu.

Cáel'in açık mavi gözleri bana dikildi. "Seni korkuttum mu?"

"Uh, hayır mı?" İfade yerine bir soru gibi çıkmıştı. "Güzel," diye homurdandı.

Knox burnunun kenarını sıkarak içini çekti. "Otur, Cáel. Ben siparişlerimizi getireyim."

Cáel Knox'a ters ters baktı ama kabine kaydı. Easton tamamen yerleşene kadar oturmadı.

"Hadi," diye fısıldadı Knox, bir eliyle belime dokunarak beni yönlendirirken.

İşte zaman hissettim. Gözler üzerimdeydi.

Hızla etrafıma bakındım ve lokantadaki herkesin bana baktığını gördüm. "Ne yaptım ben?" Fısıldayarak cevap verdim.

Knox beni arka koridora, meraklı gözlerden uzağa itti. "İyi misin?"

I denendi için peek etrafında onun büyük form ve geri içine ama o görüşümü engellemek için hareket etti.

"Hayden."

O endişe dolu yeşil gözlere baktım. "Ben iyiyim. Ama bu... Neydi ?"

Bu endişe acıya dönüştü. "Cáel. O bizim kardeşlerimizden biri. Ama her zaman çoğu insan gibi davranmaz. Kampüsteki pek çok çocuk ondan korkuyor."

Acı göğsüme saplandı. "Normal hissetmemenin nasıl bir şey olduğunu ," dedim sessizce.

Birkaç dakika önce tüm gözler üzerimdeyken, Cáel'in her zaman nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirdim.

Knox kollarını bana doladı ve beni göğsüne çekti. "Çok üzgünüm, Hayden."

"Ben iyiyim," diye mırıldandım. "Sadece anladığımı söylemek istedim."

Knox bana tutunmaya devam etti ama gözlerime bakabilmek için biraz geri çekildi. "Ona senden bahsettim. Ne kadar harika olduğunu. Ama *bunu* beklemiyordum."

Kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarptı.

"Cáel genellikle kimseye dokunmaz..." diye açıkladı Knox. "Teması kaldıramaz."

Keskin bir nefes aldım. Bu nasıl bir şeydi? Hiçbir insan temasına dayanamamak.

Pek bir şey anlamadım. Şu anda bile Knox'un kollarının bana sarılmış olması duyularıma aşırı yük bindiriyordu. Ama bende bir şey vardı. Bayan Johansen doğum günüm ya da mezuniyetim gibi önemli günlerde bana sarılırdı. Bay Johansen sınavdan A aldığımda omzumu okşardı. Cáel'de bunların hiçbiri yoktu.

Tam bir dokunuş yoksunluğuna neden olacak ne olduğunu merak ettiğimde midem bulandı. Gözlerim Knox'unkileri aradı. "Ona ne oldu?"

Knox'un tüm ifadesi boş bir maskeye dönüştü. "Bu uzun bir hikaye."

Bana söylememesini anlıyordum. Bu beni . Ama bu, içimde bir parçanın bilmek için yanıp tutuştuğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Knox uzun bir nefes verdi ama beni bırakmadı. "İleride nasıl olacağından emin değilim ama oldukça korumacı olacağına dair bir his var içimde. Birinden hoşlandığına karar verdiğinde, ona karşı algılanan herhangi bir tehditle iyi başa çıkamaz."

Ağzım kıvrıldı. "İyi ki mafyadan kaçmıyorum o zaman."

Knox'un ağzının bir köşesi kalktı. "İyi bir şey." Uzun bir
süre daha birbirimize baktık.

"Ona zarar vermeyeceğim," diye fısıldadım. "Söz veriyorum."

Knox'un gözlerinde acı ve rahatlama karışımı bir ifade belirdi. "Sen tür mucizesin, Hayden Parrish."

Öne doğru eğildi ve dudaklarını alnıma bastırdı.

Bu basit dokunuşla içimi bir his kapladı. Sanki yanımızda bir havai fişek patlatılmış gibi bir kıvılcım çağlayanı.

Geri çekildim ve Knox'un gözleri altın rengine döndü.

Bu da neydi böyle?

16

HAYDEN

Knox'un dudaklarının alnımdaki hissini, altın rengi gözlerinin zihnimdeki parıltısını atlatmaya çalıştım. Ama dokunuşunun hissi hâlâ içimde dolaşıyordu. Kaslarımda hafif bir vızıltı yayıldı.

yeni bir grup öğrenci için başka bir sipariş verirken bunu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

"Şimdiye kadar nasıl gidiyor?" Fiona çarkta benimkinin yanına ikinci bir sipariş eklerken sordu.

Zorla gülümsedim. "Güzel. Saat üç konusunda haklıymışsın. Tıklım tıklım."

Dalgınca başını salladı. "Meşgul olmak daha iyi. Vardiyaların daha hızlı geçmesini sağlar."

Bu konuda haklı olduğunu biliyordum. Hizmet edecek neredeyse hiç kimsenin olmadığı saatler uzayıp gidiyordu.

"Knox, Easton ve Cáel'i nereden tanıyorsun?" Fiona sordu, sesi ancak fısıltı .

Kaşlarım birbirine çarptı. "Um, okul?"

Bunu bir soru gibi söyledim ama aceleyle açıklamaya çalıştım. "Knox ve Easton'la okulda tanıştım. Cáel'le yeni tanıştım."

Fiona'nın gözleri büyüdü ve teni birkaç ton soldu. "Onunla daha önce hiç tanışmadın mı?"

Başımı salladım. "Sanırım Knox ona benden bahsetti."

Fiona kolumu kavradı ve sıktı. "Sadece dikkatli ol. Senin gibi bir kızın bulaşmak istemeyeceği işlere bulaşmışlar."

İki tabak yemek alıp masaya kaşlarımı çattım. Bu da ne demek oluyor?

Erkeklerin olduğu masaya hızlıca bir göz attım. Cáel bana doğru bakıyordu. Knox ona sert dirsek attı ve o da .

"Sipariş verin," diye seslendi aşçı lan, üç büyük tabak dolusu yemeği geçiş penceresinden içeri iterken. "Bunlar çocuklar için." Başını benim baktığım masaya doğru eğdi.

Tepsimi doldururken dudağımı ısırdım ve parçaları bir araya getirmeye çalıştım. Easton'ın süslü arabasını düşündükçe midem bulanıyordu. Belki de uyuşturucu falan satıyorlardı.

Ağır tepsiyi avucumun üzerinde dengeleyerek masalarına doğru ilerledim. Göz teması kurmadan siparişlerini söylemek için dikkatlice indirdim. "İki çizburger, patates kızartması ve soğan halkası?"

"Ben," diye Easton.

Tabağı önüne koydum.

"Biftek, patates püresi ve yanında lazanya?" "Al,"

diye homurdandı Cáel.

Sesindeki sertlik beni sıçrattı ve bakışlarım onunkilere kaydı. Gözlerinin açık mavi tonu beni bir anlığına esir aldı, nefeslerim hızlandı. İşte o zaman dudağını ikiye bölen belli belirsiz bir yara izi gördüm. Cáel ellerini yavaşça bana doğru uzattı. Dövmeler kollarının altından uzanıyor ve ellerini kaplıyordu. Ama hareketleri sanki beni korkutmak istemiyormuş gibi nazikti.

Tabağı ona uzattım ve ağzı hafifçe kıvrıldı.

Knox gülümseyerek, "Sonuncusu da benim," dedi ama gülümsemesi biraz zorlama gibiydi.

Cheeseburger ve BLT kombinasyonunu önüne koydum. "Aç mısın?" Knox'un sırıtışı genişledi ve daha samimi bir hal aldı. "Her zaman öyleyiz."

bir göz attı. "İlk günün nasıl geçiyor?"

Bakışlarını takip ettim ve siparişlerinin alınması gereken bir masayı fark ettim. "Güzel. Fiona gerçekten hoş biri." Ve şimdiye kadar masalar bana oldukça iyi bahşiş bırakmıştı.

"Güzel," dedi Knox. "Ne zaman çıkıyorsun?"

"Aslında emin değilim."

Telefonunu çıkardı. "Numaran kaç?" Kaşlarım

çatıldı.

Knox'un parmakları ekrana dokundu. "Hava karanlıksa yurda yalnız dönmemelisin. Seni ."

"zorunda değilsin-"

Alçak bir hırıltı bakışlarımı Cáel'e çevirdi.

"Güvenli değil," diye homurdandı.

"Tamam," diye hemen kabul ettim ve telefon numaramı sıraladım.

Knox'un parmakları ekranda uçuştu. "Az önce sana mesaj attım, numaram sende var. İşin bitmeye yaklaştığında ara."

"Eğer hava karanlıksa," diye mırıldandım. "İçecek başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Başlarını salladılar ve ben de tepsimi kolumun altına sıkıştırarak oradan uzaklaştım. Servis yapılması gereken masaya geçtim ve gülümsemeye zorladım. "Spark's'a hoş geldiniz. Size içecek bir şey getireyim mi? Yoksa sipariş vermeye hazır mısınız?"

Masa çeşitli Evergreen kıyafetleri giyen adamlarla doluydu. Hepsi büyük bedenlerdi ama yeni arkadaşlarım kadar büyük değillerdi.

İçlerinden biri bakışlarını üzerimde gezdirdi ve sırıttı. "Menüde sen de var mısın?"

İğrenç.

"Korkarım bu hayır demek olacak, ama çizburger oldukça iyi."

Arkadaşları güldüler ama o gözlerini benden ayırmadı.

Harika. Ürkütücü müşterilerle uğraşmama gerek kalmadı.

Ian'a siparişlerini verirken, boş masaları temizleyerek ya da müşterilerin bir şeye ihtiyacı olup olmadığını kontrol ederek masalarım arasında dolaştım. Ian'ın tekrar *siparişleri çağırması* uzun sürmedi.

Aceleyle geçiş penceresine geri döndüm ve tabakları alıp tepsimi doldurdum. Sporcu olduklarını tahmin ettiğim kişilerin masasına geri döndüm ve siparişleri boşaltmaya başladım. Son dört yıldır kafede çalışmak hafızama gerçekten yardımcı olmuştu ve kimin ne sipariş ettiğini kolayca hatırlıyordum.

Adamlardan birkaçı kibarca teşekkür etti ama bazıları sadece homurdandı. Son tabağı da sürüngenin önüne koyarken bir el kıçımı avuçladı.

Sarsıldım, geri adım atıp elinden kurtuldum ve ona ters ters baktım.

Adam sadece güldü. "Hadi ama. Bunu oraya koyup da benden bir şeyler hissetmemi bekleyemezsin."

Bir saniye önce kabindeydi ve bir saniye sonra boğazından tutularak havaya kaldırılıyordu.

"Yaptım. Sen. Dokundun mu? Dokundun mu?" Cáel dişlerini göstererek hırladı.

Adamın yüzü hayalet gibi solgunlaştı. "Hayır. Yani, evet. Yani, onu tanıdığını bilmiyordum."

Cáel'in eli adamın boğazına dolandı. Knox aceleyle yanına gelirken küfretti.

Easton onu takip etti ama yaklaşımında çok daha rahat görünüyordu. "*Hiçbir* kadına rızası olmadan dokunamazsın, gevşek çük."

Adamın yüzü kızardı ama arkadaşları bir şey yapmadı.

Knox Cáel'e doğru ilerledi. "Tamam, demek istediğini anladım. Bırak gitsin."

"Hayır," diye Cáel.

Knox, "Nefes alamıyor," diye ısrar etti. "Elimizde bir ceset olamaz."

Cáel'in parmakları bir parça sıkılaştı. "Hayden *benim* korumam altında. Eğer herhangi biriniz ona doğru bakarsa, dalağınızı burnunuzdan çekerim."

Adamı serbest bırakıp tökezleyerek kabine geri gönderdi, sonra bakışları benimkine kaydı. Cáel bana doğru gelirken nefesi kesilmişti ama Knox onu sertçe itti.

"Hayır," diye emretti Knox. "Jipe bin." Cáel'in gözleri gümüş renginde parladı ve Knox küfretti.

Knox, Cáel'i kapıya doğru itti, Easton da arkasından geldi ve masaya birkaç banknot bıraktı. Easton'ın bakışları önümdeki masayla buluştu. "Cáel'in ne dediğini unutma. Bir dahaki sefere onu durdurmak için burada olmayabiliriz."

17

CÁEL

"Bin şu lanet arabaya," diye hırladı Knox.

Nefeslerim kesik kesik geliyordu ve yer değiştirmeme iki saniye kalmıştı. Onu terk edemezdim. Şimdi olmazdı. O lokantada *onlarla* olmaz.

Kilitler bipledi ve Knox G-Vagon'un arka kapısını çekerek açtı. "Yemin ederim Cáel. Eğer kendini toparlamazsan seni bodruma kilitleyeceğim."

Easton alay etti. "Bu çok işe yarayacak."

"Onu bırakamayız." Kelimeler insandan çok canavara aitti ve ikizler küfrederek beni arka koltuğa ittiler.

Knox benden sonra bindi ve Easton da kıçını sürücü koltuğuna çekti. "Mesafeye ihtiyacımız var. Hemen," diye kestirip attı Knox.

"Hadi canım, Sherlock," diye tersledi Easton, G-Wagon mırıldanarak canlanırken.

Göğsüm acı veren patlamalarla genişledi ve daraldı. Kollarımda pullar dalgalandı.

"Daha hızlı!" Knox bağırdı, sonra bana döndü. "Nefes al, Cáel. Nefes almalısın, yoksa kayacaksın."

İtaat etmeye, bedenimi kontrol altına almaya çalıştım ama tek düşünebildiğim lokantadaki kadındı. Çok küçüktü. Narin. Hassas. Çok kolay incinebilirdi.

"Yapamam. Bırakamam. Onu," diye hırıldadım, canavarımı etmeye çalışıyordum. "Ormana git," diye emretti Knox Easton'a.

"Öyleyim," diye karşılık verdi.

Knox bana dokunmamaya dikkat ediyordu ama yüzüme baktı. "Ben onu gidene kadar Ian ona göz kulak olacak. O güvende. Tamamen iyi."

Easton keskin bir dönüş yaparak bizi çakıllı bir yola bıraktı.

"Ona dokundu," diye homurdandım.

Knox'un gözleri altın rengine döndü ve bunun onu da benim kadar öfkelendirdiğini biliyordum - birinin eli eşimizin üzerindeydi. Sadece kontrolü benden daha iyiydi.

Knox bana, "Ve onun icabına bakıldı," diye güvence verdi. "Kız bir daha karşısına çıktığında muhtemelen altına işeyecek."

Bu beni ama rahatlatmadı. Avlanmak istedim. Avlanmak. *Öldürmek*.

Eşime yönelik tehdidi sona erdirmem gerekiyordu. Ona *acı çektirmek* için

Ona dokunabileceğini düşünerek.

Easton gıcırdayarak durdu ve çakıllar uçuştu. "Arabamı yakmadan önce onu arabamdan çıkarın."

Knox kapıyı açtı, kayarak dışarı çıktı ve bana da aynısını yapmam için yer verdi.

Araçtan tökezleyerek çıktım, ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm. Vites değiştirmek hem zevk hem de acı , ama karşı koyduğunuzda sadece acı veriyordu. Ama canavarımı şu anda serbest bırakırsam, doğruca lokantaya gideceğini biliyordum.

O pisliği paramparça eder, sonra da Hayden'ı alır ve asla bırakmazdı.

"Tanrım," diye mırıldandı Easton.

"Kontrol altına alıyor," diye karşılık verdi Knox.

Easton ensesini tutarak adım atmaya başladı. "Seni tam da bu konuda uyarmıştım. Eş bağı onu şimdiden dengesizleştiriyor. Biri ona her dokunduğunda bu olacak."

Acı parçaladı. Artık sadece vardiyayla mücadele etmiyordum; kendimi tutamayarak kardeşime zarar verdiğimi de biliyordum. Ama acı yardımcı oldu. Bana biraz daha kontrol sağladı.

Knox dişlerini sıktı. "Bu bir alışma dönemi olacak. İlk başta hepimiz normalden daha sahiplenici olacağız. Daha korumacı. Ama tekrar ritmimizi bulacağız."

Topuklarımın üzerinde geriye doğru otururken nefes alışverişim bir parça hafifledi.

Easton başını salladı. "Bu bir felaket olacak. Bu bizim sonumuz olacak."

Knox'un gözlerinde acı parladı. "Biz Ryan değiliz. Onun başına gelenler bizim başımıza gelmeyecek."

Easton'ın bakışları altın rengini aldı. "Cáel'e baksana. Biri Hayden'ın kıçını tuttuğu zaman oldu bu. Ya biri onu gerçekten incitirse ne olacak? Ya en kötüsü olursa?"

İçimde öfke titreşirken görüşümün üzerinden kırmızı bir pus geçti. Pulların derimin üzerinde dalgalandığını hissettim ama hemen onları geri çağırdım. Hayden iyiydi. Güvendeydi. Ve onu bu şekilde tutacaktık.

Knox sanki aklımı okumuş gibi Easton'a ters ters baktı. "Onu güvende tutacağız. Hayden'a hiçbir şey olmayacak."

Easton sadece alay etti. "Evreni kontrol ettiğinizi düşünmek hoşunuza gidiyor olabilir ama öyle değil. Başına her şey gelebilir. Doğaüstü topluluk onun ne olduğunu öğrendiğinde..."

Easton'ın sözleri kesildi ama ne söyleyeceğini biliyordum. İnsanlar gerçeği öğrendiklerinde Hayden'ı kendileri için isteyecek, onu çeşitli şekillerde kullanacaklardı.

"İşte bu yüzden onu koruyacağız" diye tersledi Knox.

"Nasıl koruyacaksınız?" Easton meydan okudu.

Ayağa kalktım. "Onu yerleşkeye geri getireceğiz. Onu orada güvende tutabiliriz."

Bana döndü. "Peki onu oraya götürmek için ne söyleyeceksin?"

Ağzımı kapattım. En ufak bir fikrim bile yoktu. "Ben de öyle düşünmüştüm," diye verdi Easton.

Knox, "Olduğumuz gibi devam edeceğiz," diye savundu. "Biz o olacağız *arkadaşım*. Bize ihtiyacı olacak."

Bu yüzyılın en hafif ifadesiydi. Eğer Hayden'ın ne olduğuna dair hiçbir fikri olmadığı doğruysa, o zaman tüm dünyası paramparça olmak üzereydi.

Easton'ın çenesi gerildi. "Gizli olabilir. Tüm bunlar bir hiç uğruna olabilir."

Hayden hiç değişmese de fark etmezdi. Benim için gezegendeki en önemli varlık olmaya devam edecekti. Ama bunun bir sorun sanmıyordum. "Onda güç hissettim. Muazzam bir güç."

Knox'un kafası bana doğru sallandı. "Sen mi yaptın?"

Başımı salladım. "O inanılmaz güçlü bir ejderha. Sadece bunu bilmiyor."

18

HAYDEN

Koşarken kayalar ve sopalar çıplak ayaklarımı kesiyordu. Kollarımı ve bacaklarımı daha sert pompaladım. Kaçmaya çalışıyordum. Güvende olmaya çalışıyordum.

"Càit a bheil a' bhana-phrionnsa?"

Ses etrafımdaki gecenin içine doğru böğürdü. Korku içime saplandı. Yaklaştığını biliyordum. Tıpkı annemin sonunu getirdiği gibi benim de sonumu getirebilecek kadar yaklaşmıştı.

Gökyüzünden bir kükreme sesi geldi ve bakışlarım yukarı doğru uçtu.

Gümüşi beyaz devasa bir ejderha gökyüzünde süzülüyordu. Dehşete kapılmam gerekirdi ama kapılmadım.

Canavar çullandı ve yola indi. Adam kayarak durdu.

"Drágon adhair," diye tükürdü.

Dev yaratık ağzını açtı ve gümüş rengi bir ateş fışkırarak adamı alevler içinde bıraktı. Adam çığlık attı ve kıvrandı ama ejderha ona yardım etmek için hiçbir hamle yapmadı. Onun yerine bana döndü.

Kalbim kaburgalarıma çarpıyordu ama hareket etmedim.

Beyaz ejderha gittikçe . O , vücudunun yaralarla delik deşik olduğunu gördüm. Her biri kalbimi kesiyordu. Ellerimi her üzerine koymak istedim. Onları iyileştirmek için.

Ejderha kocaman kafasını benimle aynı hizaya gelecek şekilde indirdi.

Elimi uzatıp yanağına bastırdım. Ve ejderhanın mırıldandığına yemin edebilirim.

Alarmımın bip sesi beni rüyadan uyandırdı ve kapama düğmesini bulmaya çalışarak yuvarlandım. Ne tuhaf bir rüyaydı.

" şunu," diye homurdandı Delaney.

Mümkün olduğunca çabuk yaptım, ama beni görmese bile dilimi ona doğru uzattım.

Dün gece işten eve döndüğümde saldırmıştı. Sanırım Cáel'le olan olayla ilgili söylentiler çoktan yayılmıştı. Delaney beni yalancılıkla suçlamış, adamları başka bir yerden tanıyor olmam gerektiğini, aksi takdirde bana karşı bu kadar korumacı davranmaları için hiçbir neden olmadığını söylemişti.

Bazı açılardan anlıyordum. Korumacılıkları mantıklı gelmiyordu. Ama ona cevap veremezdim çünkü verecek cevabım yoktu. Hiç memnun olmamıştı.

Yataktan kayarak çıktım, sabah rutinimi hızlıca yerine getirdim ve kıyafetlerimi çıkardım. Bugünün tişörtünde *"Proton gibi düşün.*" yazıyordu*. Pozitif kal*. Kendi kendime kıkırdadım.

Bugün tüm küçük mutlulukları kabul ediyorum çünkü dün gece kendimi maraton koşmuş gibi hissettim. Spark'ın dünkü vardiyası ve uyurken sürekli rüya görüyormuşum gibi hissetmem arasında çok yorulmuştum.

Parmaklarımı birbirine sürttüm. Parmak uçlarımın altındaki sıcak pulları hâlâ hissedebildiğime yemin edebilirdim.

Kendimi anılarımdan sıyırarak bir kazak aldım ve üzerime sardım, ardından ceketimi giydim. Defterlerimi ve ihtiyacım olan ders kitaplarını sırt çantama tıkıştırdım ve kapıdan çıktım.

Merdivenlerden aceleyle indim ve serin sonbahar havasına girdim. Ancak iri yarı bir figür yatakhanemin dışındaki masalardan birinin üzerindeki tüneğinden kalktığı için kısa kaldım.

Cáel bugün gerçekten de Viking görünümüne sahipti. Beyaz-sarı saçları sabahın erken saatlerinde güneş ışığını yakalıyordu ve deri ceketi ona gerçekten ihtiyacı olmayan ekstra bir sertlik havası veriyordu. Boynuna ve başının yanlarına doğru kıvrılan dövmeler onun için bunu yapıyordu.

Bana bir fincan uzattı. "Knox sıcak çikolata sevdiğini söyledi."

Fincanı alırken ağzım kıvrıldı. ". Teşekkür ."

"Sana da şu çikolatalı kruvasanlardan aldım." Kaşları çatıldı. "Bunları beğendin mi? İstersen başka bir şey de alabilirim.

Yapma. I-"

"Onlara bayılırım. Çikolatalı her şeye, gerçekten." İri adamın mücadelesi karşısında kalbim sıkışmıştı. Çok çabalıyordu.

Cáel'in yüzüne bir gülümseme yayıldı. Sanki bu hareketi pek sık yapmıyormuş gibi kenarları biraz . "Ben de çikolata severim."

Ben de onun yanına düştüm. "O zaman sanırım ortak bir noktamız var."

Ellerini ceplerine sokarak başını salladı. "Sınıfa mı gidiyorsun?" diye sordum.

Cáel başını salladı. "Kütüphane."

"Güzel. Sen de Knox ve Easton gibi birinci sınıfta mısın?" yürüyen dev hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimi fark ettim.

"Kıdemli."

Gülmemek için yanağımın içini ısırdım. Konuşmak ona pek doğal gelmiyordu. "Hangi okuyorsun?"

Cáel'in açık mavi bakışları bana kaydı. "Mühendislik."

"Oh. Vay canına. Çok yoğun olmalı."

Omuz silkti. "Bunu sevdim. Siyah-beyaz cevaplar."

Grinin tonu yok. Bunu çok iyi anladım. Ve Cáel gibi biri için evet ya da hayır cevabının olması muhtemelen rahatlatıcıydı. "Bu işleri çok daha kolaylaştırabilir."

Cáel başını sallayarak onayladı ama bir şey söylemedi. Yürürken arada bir bana bakıyordu. Üçüncü seferde kaşlarını çattı. "Daha sıcak bir paltoya ihtiyacın var."

Kendime şöyle bir baktım. Son üç yıldır giydiğim ceket Seattle için yeterince sıcak tutuyordu ama itiraf etmeliydim ki bu yüksek rakımda pek de işimi görmüyordu. "İlk maaşımı aldıktan sonra bir tane alacağım." Buralarda bir yerlerde iyi bir fırsat bulabileceğim bir ikinci el dükkânı olmalıydı.

Cáel'in kaşları daha da çatıldı. "Şimdi bir tane almalısın. Hasta olmak istemezsin."

Huysuzluğuna kıkırdadım. "Bay Huysuz Kedi'ye taş ."

Omurgası dikleşti. "Ha?"

"Easton. Sürekli kaşlarını çatıyor ve tıslıyor. Ben de ona Bay Easton diyorum.

Huysuz Kedi kafamda."

Cáel'in dudakları kıpırdadı. "Bunu biliyor mu?" "Knox ona söylemediği sürece bilmiyor."

"gerçekten yanında olmak istiyorum."

Bir kahkaha attım. "Aşağılayıcı lakaplar istemiyorsa, pislik gibi davranmamalı."

"Adil," diye mırıldandı Cáel.

Kaldırımda bir grup adam bize yaklaştı ve biri selamlamak için başını eğdi.

Cáel kısık bir hırıltı çıkardı ve adam tökezleyerek yolumuzdan çekilirken gözleri .

Dev arkadaşıma döndüm. "Bu da şimdi?" "Çok yakındılar," diye .

Elimi koluna koyarak uzandım. "Sadece arkadaşça davranıyordu. Ben gayet iyiyim. Söz veriyorum. Ve eğer biri dostça davranmazsa kendimi nasıl koruyacağımı biliyorum."

Cáel'in burun delikleri alevlendi, nefes alış verişi daha da düzensizleşti.

Lanet olsun. Belki de yanlış bir şey söylemişti.

Sonra hareket etti, beni kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı, neredeyse sıcak çikolatam uçacaktı. "Sana hiçbir şey olamaz, Küçüğüm."

Bu sözler etrafımda kıvrıldı, bir şekilde rahatlattı.

Buna ihtiyacı olduğunu hissederek Cáel'e tekrar sarıldım. "Bana hiçbir şey olmayacak."

"Hayır," diye hırladı. "Olmayacak. Çünkü buna izin vermeyeceğim."

19

HAYDEN

Küçük konferans salonunun ortasında bir yere oturdum. Etrafta birkaç tanıdık yüz vardı. Ama hiçbiri benim tanıdık diyebileceğim bir seviyeye ulaşmamıştı. Pek çok öğrenci benden uzak duruyormuş gibi görünüyordu. Ama bu bakışlarını durdurmuyordu.

Defterimi açarak tarihi ve *psikolojiyi* not ettim
101. Ben olsam dünyanın en iyi notlarını almaya odaklanırdım.

Koridorun karşı tarafında bir sandalye gıcırdadı ve bakışlarım o yöne kaydı. Yeşil gözler benimkilerle buluştu. ama aynı zamanda öfke de . Anlamadığım bir öfke.

Easton'ın lokantadaki çocuklara yaptığı uyarının bana karşı bir yumuşama anlamına gelmesini ummuş olsam da, durumun böyle olmadığı açıktı. Ayrıca, benim derslerime takılıp kaldıysa, okul yıllarının sonuna kadar her türlü fen gereksinimini bıraktığı da açıktı.

Gözlerini bana dikti. Ben de olgun bir insanın yapacağı tek şeyi yaptım. Onu tersledim.

Benim sıramda oturan biri kahkahayı bastı, bu da Easton'ın daha sert bakmasına neden oldu.

Her neyse. Bay Huysuz Kedi suratı donana kadar kaşlarını çatabilirdi, umurumda değildi.

Profesör Brent kürsüye doğru ilerlerken, "Herkes otursun," dedi. Gözleri odayı taradı ve benim üzerimde durdu, ela bakışlarında bir şey parladı.

"Bu Psikoloji 101. Başlangıç seviyesinde bir ders olsa da sizden çok şey bekleyeceğim. Eğer kolay bir A almayı umuyorsanız, kayıt bürosuna gidip başka bir sınıfa geçmenizi öneririm. Seninle daha kolay ilgilenecek başka profesörler de var."

koltuklardan birkaç homurtu geldi ve mırıldanılan bir küfür duydum ama kimse ayrılmak için harekete geçmedi.

"Tamam o zaman, başlayalım."

Profesör Brent ders programını ve beklentileri hızlıca gözden geçirdi. Çok fazla okuma, birkaç ödev ve birkaç büyük grup projesi olacaktı. Bu kesinlikle en zor derslerimden biri olacaktı. Dönemimi planlarken beklediğim bir şey değildi.

Ders boyunca Profesör Brent'in gözleri üzerimdeydi. Her seferinde tüylerim diken diken oluyordu, hem de hiç hoş olmayan bir şekilde. Zil çaldığında midem düğümlenmişti. Bu dönemden sonra danışmanımı değiştirecek ve Brent'le bir daha ders almayacağımdan emin olacaktım. Sadece bu dönemi atlatmam gerekiyordu.

Defterimi kapattıktan sonra eşyalarımı sırt çantama tıkıştırdım ve kırık fermuarı kapatmak için uğraştım. Onu omzuma attım ve merdivenlerden aşağı indim.

Profesör Brent, "Hayden, bir dakika lütfen," dedi.

Karnımdaki o burkulma hissi geri gelmişti. "Evet, Profesör?"

Öğrencilerin arkamdan sıraya girmesini izledi. "Derslerini ciddiye aldığını sanıyordum?"

Kaşlarımı çattım. "Öyleyim."

"O zaman neden neredeyse en arka sırada oturuyordunuz? Ciddi bir öğrencinin ön sırada oturacağını düşünürdüm."

Ağzım kurudu. İçimdeki her şey bu adamla arama mesafe koymam gerektiğini haykırıyordu. "Sınıfın ortasından daha iyi görüyorum. Boynum için daha rahat."

Brent'in ağzı büzüldü. "Anlıyorum."

Bir şey söylemedim ama onaylamadığı çok açıktı.

"Etrafta dolaşan öğrenciler tarafından dikkatinizin dağıtılmadığından emin olun. Dikkatinin dağıldığını görmek istemem."

Bu neden bir tehdit gibi hissettirdi?

"Hayden, hazır mısın?" seslendi derin bir ses arkamdan.

Omzumun üzerinden baktığımda Easton'ın orada durduğunu ve sert bakışlarını Profesör Brent'e kilitlediğini gördüm.

Tekrar profesöre baktım. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Brent Easton'a ters ters baktı ve sonra bana döndü. "Bir sonraki toplantımızı ayarlamak için bana e-posta göndermeyi unutma."

"Tabii ki." Ama bundan korkuyordum. Toplantıyı kaçırmak ya da yanımda birini getirmek için herhangi bir neden düşünmeye çalıştım ama aklıma hiçbir şey .

Kapıya doğru ilerledim ve Easton da yanıma geldi. "Bu dangalağın derdi ne?" diye hırladı.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Sanırım tıp fakültesine hazırlandığım için doğru yere odaklandığımdan emin olmak istiyor."

Easton'ın gözleri parladı. "Doktor mu olmak istiyorsun?" Başımı salladım. "On bir yaşımdan beri."

Bir şey söylemek için ağzını açtı ve sonra kapattı. Arka dişleri birbirine çarptı. "Brent'le arana mesafe koy."

Bununla birlikte Easton başka bir şey söylemeden hışımla çekip gitti.

Evet, ayda iki kez yüz yüze görüşmek isteyen ve haftada iki kez sınıfta gördüğüm akademik danışmanımdan uzak durmak çok kolay olurdu. Bir iniltiyle savaştım.

"Hayden," diye seslendi arkamdan bir ses ve Knox'un öğrenci kalabalığı arasında koştuğunu görmek için döndüm.

Bana ulaştığında, derin bir nefes çekerek beni kucakladı. "Seni özledim."

Güldüm. "Seni dün gördüm." Ama bunu söylerken bile sanki tüm bedenim onun kucağında gevşedi, o çam ve yağmur kokusu beni sardı.

"Çok uzun sürdü," diye homurdandı ve sonunda beni bıraktı. "Nereye gidiyorsun?"

"Yurduma dönüyorum. Spark'ın yerinde vardiyam var." Knox kaşlarını çattı. "Ne zaman ?"

"Beş. Fiona akşam yemeği telaşını halletti."

Yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Mükemmel. Saat altıda seni yurttan alırım."

Kaş çatma sırası bendeydi. "Ne için?"

"Evime yemeğe geliyorsun. Tüm kardeşlerim orada olacak, Cillian bile."

Avuçlarım nemlendi. "Bilmiyorum... Kulağa aile zamanı gibi geliyor." Çünkü bu adamların hepsi kan bağı olmasa bile, kendi ailelerini yarattıkları açıktı.

Knox başını salladı. "Geliyorsun. Cill seninle tanışmak için can atıyor ve ben de sana evimizi göstermek istiyorum. *Lütfen?*"

Knox'un yalvaran ses tonuna karşı koyamadım. "Tamam. Sadece çok geç saate kadar kalamam. Bu ders yükü beni öldürecek."

Knox'un yüzünde endişe ifadesi belirdi. "Derslerinden herhangi birinde yardıma ihtiyacın var mı?"

Başımı salladım. "Sadece çalışmak için zamana ihtiyacım var."

Ağzı inceldi. "Tamam. İstersen bu hafta sonu seninle çalışabilirim. Kütüphaneye kapanırız ve sadece yemek için ara veririz."

İçimde bir şeyler değişti. Daha önce benimle bunu yapmayı teklif eden bir arkadaşım olup olmadığını . Ama Knox'a karşı hissettiğim şey tam olarak arkadaşlık değildi. için. Bu düşünceyi bir kenara ittim. "Elbette. Bu harika olur."

Bana gülümsedi. "Harika. Saat altıda görüşürüz."

"Görüşürüz."

Biraz bir halde yatakhaneme doğru yürüdüm. Knox ve Cáel bana inanılmaz derecede hoş karşılandığımı ve kabul edildiğimi hissettirmişti. Üniversiteye başlamayı düşündüğümde umduğum her şey buydu. Yine de içimde çok daha fazlasını isteyen bir yan vardı.

Anahtar kartımı yurt odamın kilidinin üzerinden geçirdim ve içeri adım attım. Yatağıma bakarken kısa bir süre durdum.

Yatağın üzerinde beş farklı ceket vardı. Bir tanesi beni Kuzey Kutbu'na yapılacak bir geziye hazırlayacakmış gibi görünüyordu. Bir diğeri biraz daha inceydi ama yine de o kabarık kuş tüyü malzemeden yapılmıştı. Üçüncüsü biraz daha modaya uygundu. Ordu yeşiliydi ama süper sıcak tutacağını bildiğim bir çeşit yalıtım malzemesiyle astarlanmıştı. Dördüncüsü ise bir yağmur ceketiydi.

beni sağanak yağışlardan korurdu. Beşincisinde kalbimi sıkan görünmez bir yumruk vardı.

Muhteşem siyah deri bir motosiklet ceketiydi. Parmaklarım kumaşın üzerinde gezindi. Şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak şeydi. Ne kadar pahalı hayal bile edemiyordum. Ve onun varlığı tek bir anlama geliyordu.

Cáel.

20

HAYDEN

Uygun bir şeyler bulmak için dolabımı karıştırdım. Ama bunun ne olabileceğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

Masadan telefonumu alarak bir mesaj yazdım, Knox'a gönderdiğim ilk mesajdı.

BEN

Bu yemekte ne giymeliyim?

Üç küçük nokta belirdiğinde parmaklarımla cihazın arkasına dokundum.

KNOX

Mümkün olduğunca az şey söylemek yanlış olur mu?

Yanaklarım alev alev yanarken bir kahkaha attım.

BEN

Yardımcı olmuyor.

KNOX

Pekala, o zaman içinde ne rahat ediyorsan onu giymelisin. Kıyafet zorunluluğu yok. Beş dakika sonra görüşürüz.

Lanet olsun. Beş dakika yeterli değildi.

Telefonumu masaya bıraktım, bir kot pantolon giydim ve dolabımdan bir kazak aldım. Gözlerimdeki menekşeyi ortaya çıkaran koyu bir deniz mavisiydi. Başıma geçirdim ve dolabımdan eski bir çift bot aldım. İkinci el bir dükkânda bulmuştum. Derisi yıpranmıştı ama parçalanmak yerine amaca uygun görünüyordu.

"Nereye gidiyorsun?"

Delaney'nin sesindeki suçlama karşısında kaskatı kesildim.

"Yemeğe." Gözleri bana doğru kısıldı. "Kiminle?"

Üçlü saçmalık.

Botlarımı giyerken zorlukla yutkundum. "Bazı arkadaşlar."

Knox arkadaşım sayılırdı. Cáel de öyle. Dolayısıyla yalan söylemiyordum.

Delaney yatağını itti. "Knox'la gidiyorsun, değil mi?"

Sanki en sevdiği kazağını çalmışım gibi suçlamalarına devam etti.

"Evet." Sırt çantamdan anahtar kartımı ve cüzdanımı çıkardım ve dolaba doğru ilerledim.

"Beni de yanında götür."

Yeni ceketlerimden birine, asker yeşili olanına uzanırken midem bulandı. "Sanırım bu bir aile meselesi."

Delaney'nin çenesi sıkıştı. "Siz aileden değilsiniz."

"Hayır, ama Knox ailesiyle tanışmamı istedi. Öylece birini yanımda getiremem."

Ağzı mükemmel bir "O" harfi oluşturdu.

Ev mi?" diye çığlık attı.

Ceketimi üzerime geçirdim, cüzdanımı ve telefonumu cebime soktum. "Um, evet."

"Oraya kimse davet edilmiyor. Tek bir sınıf arkadaşı bile duymadım. Bir kere bile. Kız kardeşim de yapmadı."

Bunun üzerine kaşlarım çatıldı. Knox bunu büyük bir mesele gibi göstermemişti ama belki de öyleydi.

Omuz silktim. "Bilmiyorum."

Delaney kolumu tuttu ve sertçe sıktı. "*Lütfen*, Hayden. Ona mesaj at ve gelip gelemeyeceğimi sor."

Midem bir kez daha burkuldu. "Bu kabalık olur. Knox'la yemeğe çıkmak istiyorsan, ona sor."

Düşüncesi bile midemi bulandırıyordu ama Knox ne isterse yapmakta özgürdü. Bana hiçbir şey borçlu değildi.

Delaney beni tutuşunu bıraktı ve ters ters baktı. "Birine basit bir iyilik yapmazsan çok fazla arkadaş edinemezsin."

Sözleri içime işledi ama cevap vermedim. Kapıya yöneldim ve koridora çıktım. Her adımda suçluluk duygusu daha da derinleşiyordu. Avluya ulaştığımda kendimi berbat hissediyordum.

"Hayden," diye seslendi Knox, bir BMW X5'i iterek.

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım ve kendimi sarmal düşüncelerimden çekip çıkardım. "Merhaba."

Kaşlarını çattı, kollarını bana doladı. " var?" Başımı salladım.

"Bir şey yok."

Knox beni bakışlarıyla kıstırdı. "Hayden..."

Bir nefes verdim. "Delaney yemeğe gelmek istiyor. Seninle gideceğimi fark etti ve onu da getirmemi istedi. Sürekli ısrar etti ve gerçekten gelmek istiyordu. Şimdi hayır dediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum."

Elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirerek beni dikkatle inceledi. "Onun gelmesini istiyor musun?"

Yanağımın içini ısırdım. " sayılmaz."

Knox sırıttı. "Güzel. Çünkü dürüst olmak gerekirse, oda arkadaşın beni biraz ürkütüyor."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Sana aşık olmuş."

Knox'un yüzü . "Beni tanımıyor bile."

Ve bunun yanması gerekiyordu. Tüm bu insanlar Knox'tan bir parça istiyordu ama onun gerçekte kim olduğuna dair en ufak bir fikirleri yoktu.

"çok güzel," diye mırıldandım.

Knox'un gülümsemesi geri döndü, bu kez daha genişti. "Öyle mi?"

Sıcaklık yanaklarıma vurdu. "Öyle olduğunu biliyorsun," diye homurdandım. "Kendi iyiliğin için fazla güzelsin."

Knox başını eğdi ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Bildiğim iyi oldu."

Dudaklarının tenime değmesiyle tüm vücudum aydınlandı.

"Haydi. Kardeşlerimi bekletmek istemem. Acıkırlar."

Telaşla Knox'un cipine doğru yönlendirmesine ve içeri girmeme yardım etmesine izin verdim. Birkaç saniye içinde kampüsten uzaklaşıp ormana doğru yol aldık.

"Şehrin dışında mı yaşıyorsun?" diye sordum.

Knox başını salladı. "Boş alanımız olmasını seviyoruz. Daha sessiz. Huzurlu."

Bunu anlamıştım. Evergreen'i seçmemin nedenlerinden biri de buydu. Çevredeki ormanlarla ilgili bir şey beni çağırmıştı.

"Delaney genellikle insanları evinize davet söyledi."

Knox kaşlarını çatarak önündeki yola baktı. "O sadece bir bilgi kaynağı, değil mi?"

Yüzümü buruşturdum. İnsanların arkanızdan bu kadar çok fısıldaması zor olmalıydı. "Özür dilerim."

Bakışları bana kaydı. "Üzgün olmanı ne var?"

"İnsanların sürekli sizden bahsetmesi can sıkıcı olmalı."

"Biz buna alışığız. O da haklı zaten. Genelde insanları evimize davet etmeyiz."

Aklımda milyonlarca soru uçuştu ama en basitinde karar kıldım. "Neden olmasın?"

Knox'un parmakları direksiyona vurdu. "Biz oldukça özeliz. Hepimiz farklı nedenlerle dikkat çekiyoruz. Sadece kendimiz olabileceğimiz bir yere sahip olmak güzel. Sürekli birileri gelirse bu mümkün olmaz."

Parmaklarım kalçalarıma saplandı. "Ama beni oraya götürüyorsun." "Sen farklısın."

Knox bunu sanki inkâr edilemez bir gerçekmiş gibi söyledi.

"Nasıl farklı?" Ben sordum.

Bana hızlı bir gülümseme attı. "Sen bize aitsin."

Göğsümde bir duygu cümbüşü uçuştu. Bunun doğru olmasını o kadar çok istiyordum ki. "Easton'ın hissettiğinden emin değilim."

Knox'un kaşları çatılmıştı. "Easton sadece huysuz bir ."

"Bay Huysuz Kedi."

Bir kahkaha attı. "Bay Huysuz Kedi."

Knox, yüksek kızılağaçların çevrelediği çakıllı bir yola saptı. Güzel, tünel benzeri bir etkisi vardı. Neredeyse bir koza gibi.

"Burada yaşamayı neden sevdiğini anlayabiliyorum." Bana doğru baktı.

"Hoşuna gitti mi?"

Başımı salladım. "Güvende hissediyorum." "İyi," diye homurdandı.

Çok geçmeden Knox devasa bir kapının önünde durdu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Koyu renkli ahşap ve altın rengi metalin bir karışımıydı. Tasarımın her yerinde tuhaf yaratıklar vardı.

"Bu çok güzel."

Knox camını indirdi ve bir kod girdi. "Cillian yaptırdı. Tasarım konusunda çok titizdir."

"Bana Cillian'ın kim olduğunu söylemedin."

Kapılar açıldı ve Knox freni bıraktı. "O da başka bir arkadaş. Daha çok ağabeyimiz gibi. En büyüğümüz ve bir nevi fiili liderimiz."

"Eğer hepiniz arkadaşsanız, kimsenin lider olmaması gerekmez mi?" diye sordum. Knox sırıttı. "Bunu Cillian'a söyle."

Orman yarılıp bir yapı ortaya çıkana kadar cipi yoldaki birkaç virajdan geçirdi.

Yapabileceğim tek bir şey vardı.

Nefes almak.

21

HAYDEN

Önümdeki görüntüye benzer bir şeyi daha önce hiç görmemiştim. *Ev* yanlış kelime olurdu. Konak da doğru değildi. Gerçekten de modern bir dağ kalesi gibi hissettiriyordu.

Yapı çok büyüktü. En az dört, muhtemelen beş katlı olmalıydı. Koyu renkli ahşap, taş ve camın bir karışımıydı. O kadar çok cam vardı ki yer yer evin içini tamamen görebiliyordunuz. Ev sanki çevresindeki manzaranın bir parçasıymış gibi hissettiriyordu.

"*Burada* mı yaşıyorsun?" Ciyakladım.

Knox evin önünde yavaşlayarak durdu ve yüzünü bana döndü. "Beğendin mi?"

Sesinde endişe vardı, evini sevmeyebileceğime gerçek bir endişe.

"Çok çarpıcı," dedim ona. "Daha önce hiç bir şey görmemiştim."

Knox'un omuzlarındaki gerginlik biraz olsun azaldı. "Güzel. Sizi gezdireyim."

Dalgınca başımı salladım, cipten indim ve devasa yapıya baktım. Kesinlikle beş katlıydı.

Knox cipin etrafında döndü, avucunu sırtımın küçük kısmına yerleştirdi ve beni eve doğru yönlendirdi.

"Ne kadar zamandır burada yaşıyorsun?" diye sordum.

"Neredeyse dört yıl oldu. Cillian burayı sıfırdan tasarladı ve rekor bir sürede inşa ettirdi."

İşte yine o esrarengiz Cillian. "Gerçek bir sanatçı gözüne sahip gibi görünüyor."

Kapı koluna uzanırken Knox'un dudakları seğirdi. "Her şeyin her ayrıntısını kontrol etmeyi sever. Evini de tasarlamak istemesi çok mantıklı."

Kaşlarımı çattım. "Kimse her zaman kontrolü elinde tutamaz." Hayat bu şekilde yürümüyordu.

Knox başını salladı. "Cill bu tartışacaktır."

Dürüst olmak gerekirse Knox'un bu kontrol manyağı arkadaşıyla buluşmaktan korkmaya başlamıştım.

Evin büyük fuayesine adım attığımız anda ayaklarım yerden kesildi. Cáel beni kucaklayıp boynuma sarılırken şaşkınlıkla bir çığlık attım. "Seni özledim," diye homurdandı.

Ben de ona sarıldım. Cáel'in yapmacıklıktan uzak, dürüst ve gerçekçi oluşunda sevdiğim bir şey vardı. "Ben de seni özledim."

Beni yere indirdi ve yüzümdeki saçları nazikçe taradı. Parmakları ceketimin kapüşonuna kadar gitti ve sırıttı.

Bakışlarımla onu kıstırdım. "Ceketleri yatağımın üzerinde mi bıraktın?"

Sırıtışı genişledi ve omuz silkti. "Bu çok
fazla, Cáel."

Sırıtış, kaş çatmaya dönüştü. "Paltoya ihtiyacın vardı."

"Beş tane mi?" Bastırdım.

Knox arkamdan bir kahkaha attı. "Peki
sen benim odama nasıl girdin?" Cáel bu
soru karşısında bakışlarını kaçırdı.

"Tanrım, Cáel. Kendine gel," diye mırıldandı Easton.

Bakışlarım ona kaydı. Ayağa kalkmış, duvara yaslanmıştı. Kolları yukarı doğru itilmiş, kaslı ön kolları ortaya çıkaran bordo bir Henley giymişti. Giydiği koyu renk kot pantolon çıplak ayaklarını ortaya çıkarıyordu. Bu çıplak ayaklarda çok rahat, neredeyse samimi bir şey vardı. Sanki bu manzarayı görmemem gerekiyormuş gibi.

Easton'ın yeşil gözleri bana dikildi. "Hayden," diye kestirip attı.

"Huysuz Kedi," diye karşılık verdim.

Kaşları saç çizgisine doğru uçuştu. "Az önce bana ne dedin sen?"

Bakışlarını ölümüne karşıladım. "Sürekli kötü bir ruh hali içinde olan bir kedi gibi görünüyorsun."

Easton'ın çenesi ileri geri hareket etti. "*Kediye* benzemiyorum."

"Kedilerin nesi var?" Meydan okudum.

Knox boğulmaya başladı.

Easton'ın bakışları ona kaydı. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Knox kahkahalarını daha fazla tutamadı. "Kusura bakma, kardeşim. Seni bir şekilde gözüne kestirmiş."

Easton kısık bir hırıltı çıkararak nefesinin altında *olgunlaşmamış çocuklar* hakkında bir şeyler mırıldandı.

"İyi gitti," diye mırıldandım.

Cáel bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanına çekti. "Aldırma ona."

Keşke yapabilseydim. Ama kendime Easton'ı unutmam gerektiğini ne kadar söylesem de bunu yapamıyordum. En uygunsuz anlarda aklıma geliyordu. Bu da beni ona karşı daha da sinirlendiriyordu.

Knox, "Hayden'a yemekten önce alt katı gezdirelim," diye önerdi.

Cáel başını salladı, sarı örgüleri ve saçları sallanıyordu. Parmaklarım onlara dokunmak, tenimde nasıl bir his uyandırdıklarını bilmek için kaşınıyordu. Ve beni kendisine doğru bastırdıkça, kaslarımdaki vızıltı daha da güçlendi.

Knox büyük bir oturma odasına girdi. Mekânın ortasında, inanılmaz derecede yüksek tavanın içinde kaybolan koyu renkli taştan bir şömine vardı. Aynı büyüklükte bir televizyonu barındıran büyük bir ahşap şöminesi vardı. Sanki beni bütünüyle yutabilecekmiş gibi görünen devasa bir koltuk vardı.

"Siz ufak tefek işler , değil mi?" Ben sordum.

Cáel kıkırdadı. "Eğer fark etmediysen, biz daha büyük taraftayız."

Yanaklarım kızardı. Fark etmiştim. Belki biraz fazla.

Knox bize yaşam alanını gezdirdi, farklı şeyleri işaret etti ve geniş bir koridora yöneldi. "Burada hepimizin ofisleri var. Çalışabileceğimiz ve ders çalışabileceğimiz yerler. Bu benimki."

Bir ışığı yaktı ve muhteşem bir odayı aydınlattı. Burada da kendi şöminesi, gömme kitap rafları, bir oturma alanı ve bilgisayar düzeneği olan büyük bir masa vardı. Yüksek pencereler ona devasa bir havuzun da bulunduğu arka bahçenin manzarasını veriyordu.

"Havuzunuz var mı? Dağlarda mı?"

Knox sırıttı. "Isıtmalı."

Bizi koridora geri götürürken başımı salladım. "Burası Maddox'un ofisi." Kısa kesti. "Oh, hey, dostum. Burada olduğunu bilmiyordum."

Knox yana çekilerek Maddox'un masasının arkasından görünmesini sağladı.

Adamı içime çekerken ağzım kurudu. Koyu renk, mükemmel şekillendirilmiş saçları, kehribar rengi gözleri. O kadar çarpıcıydı ki ona bakmak neredeyse acı veriyordu.

"Bayan Parrish," diye selamladı.

Yutkundum. Burada da kendisine Profesör Kavanaugh dememi mi istiyordu? "Merhaba," dedim, isimleri tamamen dışarıda bırakmayı tercih ederek.

Knox ona uyarıcı bir bakış gönderdi. "Hıyarlık etme, Mad. Kampüste değiliz."

Maddox sadece Knox'a baktı. "O benim *öğrencim*."

"Easton da öyle ve ona *Bay Gallagher* dediğinizi duymadım," diye karşılık verdi Knox.

"Bu farklı ve bunu sen de biliyorsun," diye hırladı Maddox.

Cáel'in elinden yer değiştirdim. "Burada bulunmam sizi rahatsız ediyorsa özür dilerim. Gidebilirim-"

Cáel beni tekrar yanına çekti. "Hayır." Maddox'a ters ters baktı.

Knox, "Mad'in kıçında dikkatli olmazsa çıkarmasına yardım edeceğim bir sopa var," diye homurdandı.

Başımı salladım. "Evinde öğrenci olmamasını tercih etmesini anlıyorum." Öğretmenlerin ve personelin öğrencilerle herhangi bir ilişki kurması konusunda katı kurallar olduğunu biliyordum.

"Kimse bir yere gitmiyor."

Konuşan ses odadaki diğer herkesin sesinden daha derindi. Tüylerimi diken eden sert bir törpüsü vardı.

Ben daha yapma diyemeden vücudum dönmeye başlamıştı. Ve dönerken donup kaldım, ağzım sessiz bir "O" ile ayrıldı.

Devasa kapı aralığındaki adam kadar büyük bir insan görmemiştim. İçeri girebilmek için neredeyse başını eğmek zorunda kalmıştı. Gözleri delici bir yeşildi, ikizlerinkinden daha koyuydu. Koyu renk saçları kafasına yakın bir yerde toplanmıştı. Gözlerimi alamadığım ölümcül bir güzelliği vardı.

Ama donmak içgüdüseldi. Beynimin bir kısmı bunu biliyordu çünkü karşımdaki adam bir yırtıcıydı. Ve bana bakış şekli bana bir şey söylüyordu.

Ben avdım.

22

CILLIAN

Kokusu burnumu okşadığı anda gitmiştim. Yasemin ve taze çiy karışımı. Çok masum. Çok saf. Yani benim.

Köpek dişlerim diş etlerime baskı yapıyor, uzamak istiyor, ısırmak istiyordu. Tüm dünyanın onun benim olduğunu bilmesi için onu işaretlemem gerekiyordu.

Benimkini.

Bu tek kelime çok tehlikeli bir düşünceydi. Özellikle de benim gibi sapkın biri için. Eşim her kimse, anlaşmanın en iyi tarafını elde edemeyeceğini biliyordum.

Benim zorba sahipleniciliğimle uğraşmak zorunda kalacaklardı. Saplantılı korumacılığımla. Tekrar tekrar sahiplenme ihtiyacımla.

Ama değildi. Bir mil uzunluğunda bir düşman listem vardı. Ve onlardan herhangi biri benim için önemli birini ele geçirmek için sağ kolunu verebilirdi.

Geçtiğimiz birkaç haftayı en kötü düşmanlarımdan biri olan babamı ortadan kaldırarak geçirmiş olmam, içimde dolaşan vahşi paniği hafifletmedi. Bu kadına ulaşmak için her şeyi yapabilecek çok fazla kişi vardı.

Hayden.

Onu içime çekerken ağzım sessizce adının etrafında kıvrıldı.

Maddox aradığında bana durumu anlatmıştı. Başta şüpheyle yaklaşmıştı. Korunmasız bir dişi ejderha çok nadirdi. Türümüzün dişileri yavaş yavaş ölüyordu ve birçoğunun yer değiştirme yeteneği yoktu. Ama Knox onun eşimiz olduğundan emin bir şekilde aradığında, Rhode Island'dan Kaliforniya'ya giden ilk uçağa binmiştim.

.

Ve tanrılar, o çok güzeldi. Orada öylece durmuş, donup kalmış, devasa formuma bakarken, canavar zevkle kükrüyordu. Onun bana boyun eğmesini arzuluyordu. Ama benim insan yanım onun güvenini arzuluyordu.

Ufacıktı, neredeyse kırılgan görünüyordu, en azından boyuma kıyasla. Sarı saçları uzun dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Giydiği süveter kıvrımlarını öyle bir sarıyordu ki, aletim fermuarımı zorluyordu. Ama o gözler. O menekşe gözler beni boğazımdan yakaladı ve bırakmadı.

"Hayden." Sesimde hırıltılı bir ton vardı ama elimde değildi. Canavarım hâkimiyet için savaşıyordu ve ben onu zapt etmek için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

"Merhaba?"

Kelimeyi sanki bir soruymuş gibi gıcırdattı.

Cáel onun kararsızlığını hissederek onu kendi tarafına daha sıkı çekti.

Gözlerim ona dikildi. Kimse beni eşimden alıkoyamazdı, kardeşlerimden biri bile, bağlarımdan biri bile. Cáel'e müdahale etmeye kalkışırsa başına neler geleceğini anlatırcasına gözlerimin uyarıcı bir şekilde parlamasına izin verdim.

Meydan okuma karşısında gözleri gümüşe döndü.

Hayden'a elimi uzatarak öne doğru yürüdüm. "Ben Cillian. Evimize hoş geldiniz."

Hayden sanki bir yılanmış gibi avucuma baktı ama sonunda benimkini almak için kendi elini uzattı.

Tenimiz birbirine değdiği anda içime bir ateş doldu. Yanık enfesti. Zevk ve acı eşit ölçüde.

Benim canavar kükredi.

Bu bilgi o kadar derindi ki sanki varlığımın tam ve kemiklerime işlemişti.

Hayden ayaklarının üzerinde sallanıyordu, göz bebekleri büyümüştü. Cáel bana dik dik bakarak onu tutarken ben de onu sabitlemek için yanına gittim.

"İyi misin?" Sesimi yumuşatmak için elimden geleni yaptım. Yapmak istediğim son şey zavallı kızı korkutmaktı.

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı, dikkati tekrar yerine gelmişti. "Özür dilerim. Bunu yapmaya devam ediyorum. Neyim var bilmiyorum."

Tabii ki bilmiyordu. Çünkü Hayden'ın onun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bir ipucu bile.

Ama hepimiz ona dokunduğumuzda, saatli bir bomba olacaktı. Ejderhası ancak bu kadar uzun süre uykuda kalabilirdi.

Bu bazen olurdu, genellikle travma nedeniyle, içimizdeki canavarlar aşağı itilirdi. Ancak türümüzden başkalarının, özellikle de eşimizin yanında olmak ejderhalarımızı yüzeye çıkarırdı.

"Neden yemek odasına gitmiyoruz?" diye önerdim. "Sana yiyecek ve içecek bir şeyler getirebiliriz."

Hayden'ın tutması için kolumu uzattım.

Cáel'in kaşları daha da çatıldı ve ben de sırıtmamak için kendimi zor tuttum. Kıskanç aptal.

Hayden'ın eli koluma dolanırken titriyordu. Ama temas ettiği anda yanımda eriyecek gibi oldu. Onun teması canavarımı rahatlattı. O gittiğinde nasıl bir kâbusa dönüşeceğini sadece hayal edebiliyordum.

"Ee," diye başladım, "Seattle'dan mısın?" Başını salladı. "Şehrin hemen dışında."

"Knox koruyucu ailede büyüdüğünü söyledi," diye . Hayden'ın gözleri parlarken Knox arkamdan homurdandı. "Evet."

"Ailenle nerede yaşıyordun?"

Soyunun izini süreceksem Hayden hakkında her şeyi öğrenmem gerekiyordu.

Menekşe rengi gözleri kısıldı. "Ne fark eder ki?"

Sıradan bir omuz silktim. "Sadece sohbet ediyorum. Merak ediyorum." "Daha çok bir sorgulama gibi," diye mırıldandı.

Bir kahkaha attım. Kızımız ateşliydi. Güzeldi. İhtiyacı olacaktı. "Sorun değil, Küçük Alev. Senin hakkında her şeyi öğrenmem için bolca zamanım var."

Sesimdeki vaatle göz bebekleri büyüdü ve aletim fermuarıma daha sert bastırdı. O benim Küçük Alev'imdi ve ateşle oynadığımı bilsem de devam ettim. Kokusunun beni sarmasına izin verdim, o kadar derine dalmıştım ki asla çıkaramayacağımı biliyordum.

"Peki ya sen?" diye meydan okudu. "Sen ?"

Cehennemin derinlikleri. Bu gerçeğe daha yakın olurdu. "Rhode Island."

"Oh," diye mırıldandı Hayden. "Maine'de yaşıyorduk."

Maine. İlginç. Bu, içinde büyüdüğüm sürünün bir yer olurdu. Kimsenin olmadığı bir yer, gerçekten. O kadar kuzeyde çok az doğaüstü klan vardı. Çoğunlukla saklanmak isteyen haydutlar.

Eğer ailesi içine doğduğu sürüye güvenmiyorsa, kaçmaları mantıklı olabilirdi. Çünkü dişi ejderhalar nadirdi. Ve doğaüstü dünya Hayden'ın varlığını öğrendiğinde?

Onun için geleceklerdi.

23

HAYDEN

Önümdeki serpme yemeği incelerken ellerim kucağımda titredi. Bu kadar yemeği nasıl tüketecektik, hiçbir fikrim yoktu. Beş çift gözün beni açgözlülükle incelediğini hissederken bir lokmayı nasıl yiyeceğim de bir başka büyük soruydu.

Knox yanımdaki yerinden masanın altına uzandı ve bacağımı sıktı. "Biftek sever misin?"

Başımı salladım. Başımı salladım. En sevdiğim yemeklerden biriydi. Ama şu anda onu tüketmeyi nasıl başaracağımdan emin değildim.

Cáel tabağıma biftek ve tüm garnitürleri doldurarak, "Buyurun," dedi. Patates püresi, taze fasulye güveci, salata ve sarımsaklı ekmek vardı.

"Bu çok fazla," diye itiraz ettim.

Sadece başını salladı. "Daha fazla yemelisin."

I baktı Yukarı, kilitleme gözler ile Maddox's Kehribarolanları. Beni içine çekerken yüz ifadesi tamamen okunamaz haldeydi.

"Mad, Hayden tıp fakültesine hazırlanıyor," diye başladı Knox. "Doktor olmak istiyor"

O kehribar rengi derinliklerde fark edemediğim bir şeyin titreşimi vardı.

Maddox kırmızı şarabından bir yudum alarak, "Asil bir arayış," dedi.

Knox sırıtarak, "Sonunda tüm bilim dergilerini birlikte inceleyebileceğin biri olacak," dedi.

Bunun üzerine daha dik oturdum. "Hangilerini seviyorsun?"

Maddox koltuğunda hafifçe kaydı. "Nanobilim ve nanotıp konularına özel bir ilgim var."

Yüzüme ilk gerçek gülümseme yayıldı. "Kanser tedavisiyle ilgileniyor musunuz?"

Kaşları takdirle kalktı. "Evet. Öyleyim."

"Tanrı yardımcımız olsun. Yemek masasında bilim konuşmak yok," diye homurdandı Easton Maddox'un yanındaki koltuğundan.

Dilimi ona doğru uzatma dürtüsü çok güçlüydü.

Cillian masanın başındaki sandalyesinde arkasına yaslandı. "Peki ne hakkında konuşmak istersiniz?"

Easton'ın bakışları Cillian'a kaydı, gözleri ateşlendi. "Bunun ne kadar inanılmaz derecede aptalca bir fikir olduğuna ne dersin? Hepimizin ölümüne neden olacak bir fikir mi?"

"Doğu," diye uyardı Knox.

Easton'ın öfkeli bakışları Knox'a kaydı. "*Biliyorsun*. Neyi riske attığını herkesten iyi biliyorsun. Öylece oturup izlememi bekleyemezsin."

Easton yemek masasını iterek geri çekildi ve odadan dışarı çıktı.

"Hiç de dramatik değil," diye mırıldandı
Cillian. Maddox sessizce, "Hiç yardımcı
olmuyorsun, Cill," dedi.

Masanın etrafına bakındım. Hangi fikir hepsinin ölümüne yol açacaktı? Fiona'nın haklı olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Belki de bu adamlar parçası olmak istemediğim bir şeye .

Cillian dikkatini bana çevirdi. "Kardeşimizin davranışı için özür dilerim."

Sertçe yutkundum. "Bu senin hatan değil. Yaptıkları kendi suçu."

Cillian bifteğini kesti. "Doğru ama yine de akşam yemeğine gölge düşürdü."

Cillian'ın mükemmel lokmayı hazırlayıp ağzına atmasını izledim. "Ne iş yapıyorsun, Cillian?"

Çiğnerken kaşlarını eğlenceli bir soruyla kaldırdı.

"Yani, üniversitede olmak için çok yaşlı görünüyorsun. Maddox'un profesör olduğunu biliyorum."

Cillian sandalyesinde arkasına yaslandı ve şarabından bir yudum aldı. "Bir kulübüm var. Ve birkaç iş yerim daha var."

Aklım *kulüp* kelimesine takıldı. Uyuşturucu dağıtmak için mükemmel bir yer olurdu. Harika, sadece harika. Kendimi bir kartel operasyonunun içinde bulmuştum.

"Doktor olmak istemenize ne sebep oldu?" diye sordu.

Yemeğimi karıştırdım. "İnsanlara yardım etmek istiyorum," dedim ona dürüstçe. "Bundan daha fazlası," diye meydan okudu Cillian. Geri adım atmayı reddederek bakışlarına karşılık verdim. "Herkesin bir hikâyesi vardır." "Peki seninki?" diye üsteledi.

"Henüz hak etmedin."

Cillian'ın yeşil gözleri kızardı. "Küçük Alev..."

Kendime bu adamın muhtemelen bir uyuşturucu satıcısı olduğunu hatırlatmaya çalışırken karnım inip kalktı.

Onun yerine yemeğime odaklandım. Yemeğimi olabildiğince hızlı yiyor, sadece kaldığımda sorulara cevap veriyordum. Yemeğimiz biter bitmez masadan kalktım. "Özür dilerim. Ödevlerimi yapabilmem için gerçekten yurda dönmem gerekiyor."

Maddox rahatlamış görünerek başını salladı. "Elbette. Knox seni götürecek."

"Burada çalışabilirsin," diye umutla önerdi Cáel.

Başımı salladım. "Kitaplarımdan hiçbiri yanımda değil."

Omuzları çöktü ve anında kendimi suçlu hissettim. "Eğer katılmak istersen Knox ve ben bu hafta sonu kütüphanede ders çalışacağız."

Bunun üzerine neşelendi, başını salladı ve beni kucakladı. "Güvende kal."

Temasla kaslarım şarkı söyledi. "Sen de."

Sadece homurdandı.

Cillian sanki ben bir yapbozmuşum da o da parçaları birleştiriyormuş gibi beni izledi. "Yakında görüşürüz, Hayden."

Hem bir vaat hem de bir tehdit gibi hissettirdi.

Umursamaz bir ses çıkardım ve Knox'un da beni takip edeceğini umarak kapıya yöneldim.

"Yemek için teşekkürler," diye seslendim arkama bakmadan, çıkarken ceketimi aldım.

X5'e doğru ilerlerken bip sesi duydum ve içine tırmandım.

Okula dönerken Knox sessizdi, bana bakmıyordu bile. Avluya park ettiğinde midem düğüm düğüm olmuştu.

"Doğu için üzgünüm," dedi sessizce.

Yanımdaki adamı inceledim. Her zamanki rahat ifadesi fırtınaya dönüşmüştü ve dayanamayıp eline uzandım.

"Yaptıklarının sorumlusu sen değilsin," diye onu temin ettim.

Knox bakışlarını benimkilere kaldırdı, orada çok fazla acı vardı. "Tüm ilişkilerin ölüme mahkum olduğuna karar verdi."

Kaşlarımı çattım. "Belli ki hepinizle bir ilişkisi var." "O tür ilişkiler değil, romantik olanlar."

"Oh." Zihnimde milyonlarca soru dönüp duruyordu ama ben hep bir tanesine geri dönüyordum. "Neden?"

Knox uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra konuştu. "Kardeşimiz evliydi. Çok aşıktı. Daha önce hiç bu kadar mutlu bir insan görmemiştim."

Karnımda korku birikti.

"Ryan'ın karısı öldürüldü ve o da dağıldı. Artık bizim kardeşimiz olmayana kadar sürekli değişti. O bir yabancıydı." Knox'un parmakları benimkilerin etrafında büküldü. "Bütün ailemizi öldürdü ve evi yakıp yıktı. East ve ben zar zor hayatta kaldık. Ryan onlarla birlikte kendini de yaktı."

Boğazım yanıyordu, acı boğazımı parçalıyordu. Knox'un acısını sanki kendi acımmış gibi hissedebiliyordum. Ve belki de öyleydi. Hikâyelerimiz farklıydı ama çok benzerdi.

Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Emniyet kemerimi çözdüm ve onun kucağına tırmandım.

Sanki tüm acısını kaldırabilecekmişim gibi kollarımı Knox'a doladım. "Çok özür dilerim." Boynuna sokuldum. "Yalnız değilsin."

Kederimin derinliklerindeyken bilmek istediğim tek şey birilerinin benimle olduğuydu.

Knox bir parça geri çekildi, böylece gözleri benimkilerle kilitlendi. "Değilim, değil mi?"

"Hayır," diye fısıldadım.

Başını yavaşça eğdi ve bana hareket etmem için gereken zamanı verdi. Ama yapmadım.

Knox'un ağzı benimkiyle birleştiği anda damarlarımda bir ateş patladı. Bir ısı, ihtiyaç ve his cehennemi. Ona daha da yaklaştım, daha fazlasına, her şeye ihtiyacım vardı.

Knox aldı ve aldı, dili benimkini okşarken dudaklarımdan bir inilti çıkardı.

Parmaklarım gömleğinin içinde kıvrıldı ve onu kendime doğru daha sert çekti. Göbeğim umutsuz bir ihtiyaçla sıkılaştı. Görünmez kanatların göğüs kafesime çarptığını hissettim.

Knox ağzını benimkinden ayırdı, nefesi kesilmişti ve gözleri altın renginde yanıyordu.

Parmaklarım dudaklarıma gitti. Hâlâ yanıyorlardı.

Ve bir parçam hiçbir şeyin gibi olmayacağını biliyordu.

24

EASTON

Viskiyi boğazımdan aşağı içtiğimde yanıyordu. Ateşli acı tam da ihtiyacım olan şeydi. Beni *onun* acısından uzaklaştıracak herhangi bir şeye.

İkizim onu buraya, sığınağımıza davet etmek zorundaydı. Ve şimdi onun kokusu her yerdeydi. O nemli yasemin. Çok saf. Çok naif.

Her şeyin içine sızmıştı. Mobilyalara. Halılara. Lanet duvarlara.

Artık Hayden'ı dışarı çıkarmanın bir yolu yoktu. Her tarafımdaydı.

Onun çağrısı çok güçlüydü. Sanki kardeşlerim ona dokunduğu için, çiftleşme sürecine başladıkları için canavar onu zaten hissedebiliyordu.

Çimentolanmasına daha çok vardı. Bunu tamamlamak için gerçek bir ısırık gerekecekti. Asla yapmayacağım bir şey. Ama bunun beni nereye götüreceğini bilmiyordum. Muhtemelen istek ve ihtiyaçla aklımı kaçıracaktım.

Bardağımı yeniden doldurmak için viski şişesine , ama bir el şişenin etrafını sararak onu elimden çekti.

Cillian o koyu yeşil alfa gözleriyle bana dik dik baktı. Küçük sürümüzde onun bakışlarını karşılayabilen tek kişi bizdik ama yine de bakışlarında bir baskı vardı.

"Bunun sorunlarınızı çözeceğini mi sanıyorsunuz?" diye hırladı.

Maddox ve Cáel odaya girerken omuz silktim ve şişeyi bıraktım. "Her şey güneş ışığı ve gökkuşağı gibi davranmaktan iyidir."

Cáel'in ifadesi karardı. "O bizim eşimiz. Bu bir hediye. Bunun ne kadar nadir olduğunu biliyorsun."

Nadir kelimesi hafif kalırdı. Dişi ejderhaların sayısı endişe verici bir sayıya düşmüştü. Gerçek bir eş bağı bulmak neredeyse imkânsızdı. Çoğu ejderha erkeği başka bir şekil değiştiren türüyle ya da hatta bir insanla çiftleşiyordu.

Barın arkasındaki başka bir viski şişesine uzandım. Bu Cillian'ın iyi malıydı. Bardağa doldurdum ve geri içtim. "Siz devam edin."

Cillian şişesini barın üzerine koydu. "İşlerin bu şekilde yürümediğini biliyorsun."

Olmadı. Ne olursa olsun, onu hissedecektim. Onunla tamamen bağlandıklarında, bu tam bir işkence olacaktı, zaten olmadığından değil. Hayden şimdiden rüyalarıma girmeye başlamıştı. Her yerde onun kokusu varken bu gecenin ne kadar kötü olacağını düşünmek istemiyordum.

Bakışlarım Maddox'a kaydı. "Sen de bu konuda pek heyecanlanmışa benzemiyorsun."

Bana o lanet olası öğretmen bakışlarından birini gönderdi. Sanki beni hayal kırıklığına uğratmış . "Hayden'ı asla bir hediyeden başka bir şey olarak görmeyeceğim. Önümüzdeki dört yıl boyunca onunla arama mesafe koymam gerektiği gerçeği bunu değiştirmez."

Cillian homurdandı. " iyi şanslar."

Maddox'un çenesi sertleşti. "O daha genç, Cill. Bizden on üç yaş daha genç. Masum. Bu dünyanın varlığından bile haberi yok. Bunu unutmamalısın."

Cillian'ın gözlerindeki yeşil, neredeyse siyah olana kadar derinleşerek dönüyordu.

Genelde beni korkutan Cáel olurdu ama Cillian gerçekten kendini kaybettiğinde dehşete düşüyordu.

"O benim dostum." Cillian'ın sözleri o kadar kısıktı ki zar zor duyuluyordu ama öfkesiyle titreşiyordu.

Cáel bir lanet mırıldandı ve Cillian ile Maddox'un arasına kolayca dalabilecek şekilde hareket etti. Eğer Cill gerçekten kendini kaybederse, Cáel

Tost.

Maddox rahat bir şekilde sakinliğini korudu. Bu onun yeteneğiydi, önümüze ne çıkarsa çıksın sakin kalmayı başarıyordu. Ejderha konseyinden rakip ordulara kadar. En ufak bir panik belirtisi göstermedi.

Maddox, "Ona sahip olamayacağını söylemiyorum," diye söze başladı. Bu sözler Cillian'daki gerginliği bir nebze olsun azalttı. "Sadece yavaş hareket etmen gerektiğini söylüyorum." Odanın etrafına bakındı. "Hepinizin var."

Arka dişlerim birbirine çarptı. "Hiç hareket etmiyorum."

Belki de ihtiyacım olan şey mesafeydi. Bu çekimi kontrol altına almak için boşluk. Dolaşmaya çıkabilirdim. Belki Cillian'ın Rhode Island'daki üvey kardeşlerinde kalabilirdim. İyi insanlar olduklarını söylemişti.

Ama içimdeki küçük bir parça, aramızda koca bir ülke olsa bile Hayden'ın siren şarkısını susturamayacağını biliyordu. Çünkü o tam olarak buydu. Hepimize yıkım getirecek olan mistik bir yaratık.

Cáel, Cillian'a baktı. "Onu kim koruyor?"

"James ve Sean." Cillian sanki oradaki görünmez baskıyı hafifletmek istercesine boynunu kırdı.

Ama baskının ne olduğunu biliyordum. Şimdi Hayden'a dokunduğuna göre, çiftleşme dürtüsü onu zorlayacaktı. Hayden'ı sahiplenme *ihtiyacı.* Ama aynı zamanda onu güvende tutma, koruma ihtiyacı.

Cillian'ın en iyi iki infazcısını Hayden görevine vermesi sürpriz değildi. Horde topraklarından ayrılmasına izin vermesi bile bir mucizeydi.

"Peki iki iri yarı adamın onu her yerde takip ettiğini fark ettiğinde ne olacak?" Meydan okudum.

Cillian'ın gözleri bana doğru parladı. "Nasıl görünmemeleri gerektiğini biliyorlar."

İyiydiler, hakkını vermeliyim ama sonsuza kadar saklı kalamazlardı. Özellikle de kampüste.

"Bu çok aptalca bir fikir," diye tükürdüm.

Odaya girerken Knox'un gözleri altın rengine dönmüştü. "Fikrini açıkça ortaya koydun. O kadar ki Hayden'ın evimizde, *onun* evinde kendini rahatsız hissetmesine neden oldun."

Bu iki kelime, *onun evi*, beni kıpkırmızı yaptı. "Buna sen karar veremezsin. Tabii biri ölüp seni alfa yapmadıysa," diye hırladım.

Knox'un göğsü hırıltılı bir şekilde inip kalkarken burun delikleri alevlendi. "Kafanı kıçından çıkarman ve bunu hemen yapman gerekiyor. Sen korkuyorsun diye onu kaybetmeyeceğim."

Vardiyamı tutmak için mücadele ederken pençeler parmaklarımın derisini deldi. "Ben *korkmuyorum*. Ben zekiyim. Akıl sağlığımın anahtarlarını kimsenin elinde tutmasına izin vermeyeceğim. Hiçbir zaman. Senin de vereceğine inanamıyorum. Özellikle de bir parça kıç için."

Söylediğim yanlış bir şeydi.

Hiçbir uyarı yoktu; Knox sadece saldırdı. Bana bir futbol topu gibi vurdu ve beni geriye doğru uçurdu. Yuvarlandık, her birimiz birbirimizin kaburgalarına, çenelerine ve kim bilir başka nerelerine darbeler indirdik.

Ellerim gömleğime yapıştı ve beni takladan kurtardı. "Yeter!" Cillian bağırdı, alfa titreşimleri ses tonunu dolduruyordu ve
Başımı eğmeye zorlayarak. "Bu şekilde anlaşmazlık içinde olmak ihtiyacımız olan son şey. En iyi oyunumuzu oynamalıyız yoksa Hayden'ı tamamen kaybedebiliriz. Çünkü doğaüstü dünya onun bir ejderha olduğunu öğrendiğinde, onun için gelecekler. Ve ona ulaşmak için bizi katletmekten çekinmeyeceklerdir."

25

HAYDEN

Vans'ımı giymek için yatağıma geri oturdum. Her şey acıyordu. Boğazım yandı. Kaslarım ağrıyordu. Ve ateşimin çıktığından oldukça emindim.

Yatağım beni çağırıyordu. Yorganın altına girip tekrar uykuya dalmak çok kolay olurdu. Ama yapamadım. Dönemin bu kadar başındayken dersleri kaçıramazdım.

"Neyin var senin?" Delaney burnunu kırıştırarak sordu.

Boğazımdaki acıya karşı yutkundum. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Kocaman bir adım geri attı. "Pekala, benden uzak dur. Yarın büyük planlarım var."

Hassasiyetiniz için teşekkürler.

Delaney ayaklarının üzerinde zıpladı. "*Ashes & Emeralds*'a gidiyoruz." İsmi duyunca sesi tizleşti.

"Ashes & Emeralds?"

Sırıttı. "*Harika* bir kulüp. Maggie içeri girebilmemiz için hepimize sahte kimlik alıyor." Gülümsemesi biraz azaldı. "Ama bana hıyarcıklı veba bulaştırırsan olmaz."

Şu anda bir kulübe gitme fikri, arka arkaya iki maraton koşmam kadar olasıydı. Hayır, teşekkür ederim. "İyi eğlenceler," diye mırıldandım.

Beni içine çekerken yüzü buruştu. "Belki de sağlık merkezine gitmelisin."

Kötü bir fikir değildi. Neredeyse bayılma nöbetlerim ve şimdi de bunun arasında, muhtemelen kontrolden geçmeliydim. "Sabah derslerimden sonra giderim."

Delaney çantasını alıp kapıdan çıkarken, "Kimseye bulaştırmamaya çalış," diye mırıldandı.

Bu, oda arkadaşımdan alabileceğim en sıcak ve bulanık şeydi.

Ayağa kalktım, dünya yüzüyordu. *Hay aksi.* Denizde ayaklarımı yere basmak için bir saniye bekledim ve sonra sırt çantamı çektim.

Yurttan çıkmam gerekenden çok daha uzun sürdü. Dışarı çıktığımda nefes nefese kalmıştım. Bu kesinlikle normal değildi.

Attığım her adımda bacaklarımın her biri yüz kilo ağırlığındaymış gibi hissediyordum. Öğrenciler yanımdan geçerken bana şaşkın bakışlar gönderdi. Bok gibi göründüğümden emindim. *Harika.* Yeni dünyamda destansı bir ilk izlenim daha.

Kampüs boyunca yavaşça ilerledim ve bilim binasına vardığımda kendimi çölde maraton koşmuş gibi hissediyordum. Ağzım çatlayacakmış gibi hissediyordum, çok kuruydu. Kaslarım titriyor ve ağrıyordu. Ve .

İçeri adımımı attığımda neredeyse Profesör Brent'e .

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Hayden?"

"Merhaba Profesör," diye .

Kaşları çatıldı. "Hasta mısın?"

"biraz kötü hissediyorum."

Brent bir adım geri çekildi. "Sağlık merkezine gitmelisin."

"Dersten hemen sonra gideceğim."

Bir dakika boyunca beni inceledi, ela gözlerinin ardında bir şeyler çalışıyordu. "Çalışmalarınıza olan bağlılığınızı takdir ediyorum. Bugün molaya ihtiyacın olursa ofisimdeki kanepeye uzanmaktan çekinme."

İçimi bir ürperti kapladı ve bunun sallanmakta olduğum ateşle hiçbir ilgisi yoktu. "Teşekkür ," diye fısıldadım.

Başını salladı. "Ve buluşmamızı ayarlamak için bana e-posta göndermeyi unutmayın."

Onaylamayan bir ses çıkardım ve öğrenci denizine doğru ilerlerken ona başımı salladım. Kenarları bulanıktı, sanki her biri bir görünüp bir kayboluyordu. Belki de bende gerçekten bir sorun vardı.

Ayaklarım halsizdi, koridorda ilerlerken birbirlerine takılıyorlardı. Biri topuğuma takıldı ve başladım.

Güçlü eller beni yakaladı. "Dikkatli olun, Bayan Parrish."

Gözlerim sıcak kehribar rengi gözlere kaydı. Bakışlarımız birleştiği anda Maddox'un yüzünü endişe kapladı.

"Sorun nedir?"

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," diye homurdandım.

Maddox bir kolunu belime doladığında bu endişe paniğe dönüştü. Tüm ağırlığımı kolayca alarak beni koridorun sonuna kadar götürdü. "Hadi gel."

Kendi isteğimle gittim. Deneseydim bile onunla savaşamazdım. Şimdi sanki biri bana ilaç vermiş gibi hissediyordum.

Maddox beni ofisine götürdü, kapıyı arkamızdan kapattı ve beni deri bir kanepeye yönlendirdi. Beni koltuğa yatırdı ve sırt çantamı çıkardı. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırarak onu tekrar odak noktasına getirmeye çalıştım ama faydası olmadı. "Boğazım. Ve vücudum ağrıyor. Sanırım ateşim var."

Sesim kendiminkine benzemiyordu. Çok uzaktaydı ve sert bir tınısı vardı.

Maddox küfrederek telefonunu çıkardı ve kulağına götürmeden önce ekrana dokundu. "Hemen şimdi ofisime gelmen gerekiyor." Bir duraklama oldu. "Evet, Hayden hakkında. Ve derini yüzmezsem şanslısın."

Kaşlarımı çatarak ağzımı kapattım. konuşuyordu?

Bu düşünce çabucak geçti çünkü her şey çok kötü acıyordu. Yana doğru kaymaya başladım ve Maddox mırıldandığı bir başka küfürle beni yakaladı.

"Sakin ol, *Mo Ghràidh*. İyi olacaksın."

Maddox'a doğru eğildim, kokusu beni sarıyordu. Dumanlı, yanık bir turuncuydu. Tıpkı adamın kendisi gibi bir ısırığı vardı.

"Neyim var benim?"

"Senin bir sorunun yok," diye fısıldadı.

İnledim. "Acıyor."

Maddox yine küfretti ama sonra eli saçlarımın altına kaydı ve boynumu yoğurmaya başladı.

Onun teni benimkine değdiği anda acı bir nebze hafifledi. Geçmemişti ama en kötüsü bile azalmıştı. Yine de o uyuşturulmuş his kaldı. Karanlık beni içine çekti.

"Sadece nefes al, *Mo Ghràidh*. Sadece nefes al. Geçecek."

"Ne... olacak?" Sözcüklerim yavaş ve halsizdi, sanki dudaklarımdan güçlükle dökülüyorlardı.

"Acı. Onu alacağım." Ve

aldı da.

26

KNOX

Fen binasının arkasındaki park yerine uçarken lastiklerim gıcırdadı. Bu alanın sadece öğretim üyeleri için olması gerekiyordu ama değildi. bana ceza kesebilirlerdi.

Tek düşünebildiğim Hayden'a ulaşmaktı. Aklımdan milyonlarca farklı keşke geçti. Her biri öncekinden daha kötüydü.

Sürücü fırladım, kapıyı arkamdan çarptım ve arka kapıya doğru havalandım. İnsanlık dışı hızımı kontrol altında tutmak için mücadele ettim. Gerçekten ne kadar hızlı hareket edebildiğimi açıklarsam, kesinlikle bir hükümet tesisine kilitlenirdim.

Canavar içgüdülerime karşı savaşarak kapıyı açtım ve koridorda sinsice ilerledim. Artık çoğunlukla boştu ama yine de artan hızımı riske atmadım. Maddox'un ofisine doğru bir insan gibi koştum.

Sözlerinin altındaki öfkeyi duymuştum. Bir şeyler olmuştu.
Kötü bir şey. Beni suçladığı bir şey.

Hızımı artırırken içim içimi yiyordu.

Kapalı kapısına ulaşmam sadece birkaç saniye sürdü. Kapıyı çalma zahmetine girmedim; sadece sarsarak açtım. İçeriye daldığımda, bir şey bulamadım.

Hayden Maddox'a yaslanmıştı. Teni çok solgundu ama yanakları kızarmıştı. Gözleri sanki uyuyormuş gibi kapalıydı,

ama bu hiç mantıklı değildi.

"Kapat. Kapıyı. Kapı," diye Maddox.

Hemen itaat ettim. "Onun nesi var? Hasta mı? Onu bir şifacıya götürmemiz gerekiyor mu?"

Maddox'un gözleri altın renginde parladı. "Ona

dokundun mu?" Sustum. "Elbette, ben-"

"Ona *dokundun* mu?" diye hırladı.

Oh, kahretsin.

Omurgam dikleşti. "Öpüştük," diye itiraf ettim, içimden panik akıyordu.

Maddox bir dizi küfür savurdu. " ne geçiyordu?
Onun izni olmadan onu bize bağladınız."

Gerçek eşler arasında böyle şeyler olduğunu duymuştum ama bunun gerçekten mümkün olduğunu düşünmüyordum. "Bir anda oldu."

Gözleri tekrar parladı. "Ne? Ayağın takıldı, düştün ve onun ağzına mı düştün?"

Arka dişlerim birbirine çarptı. "Hayır. Doğu için üzgündüm. O beni teselli ediyordu. Ve bir anda oldu."

"Bu *öylece* olmadı. Olmasına sen izin verdin," diye tersledi Maddox. "Ve şimdi her şey değişecek. Bizim dokunuşumuza ihtiyacı olacak. Eğer bunu uzun süre alamazsa hastalanacak."

İçim çalkalandı. *Kahretsin.* Bu benim hatamdı. "Özür dilerim, böyle olacağını düşünmemiştim."

Maddox, "Hayır, hiç düşünmedin," diye meydan okudu.

O haklıydı. Bencilce ve dar görüşlü davranmıştım. Ama Hayden'ın çekimi karşı konulamayacak kadar güçlüydü. Belki bu beni zayıf yapıyordu ama onun için her zaman zayıf olacaktım.

"Ne yapmalıyım?" Yumuşakça sordum.

"Şu anda onu eve götürmen gerekiyor. East ya da Cáel sürsün. Sen arkada onunla kal. Ten tene temasa ihtiyacı var. Birkaç saat içinde kendini daha iyi hissedecektir. Ama şu andan itibaren, ikimizden birinin teması olmadan on saatten fazla kalırsa hastalanmaya başlayacak."

Bir kurşun ağırlık derinlerde bir yere yerleşti. Bunu nasıl başaracaktık? Bir yolunu bulmak zorundaydım.

"Ne kadar sürüyor?" Ben sordum.

Maddox'un çenesi ileri geri hareket etti. "Bağ tamamlanana kadar."

Ama bağ tamamlandığında yeni bir risk ortaya çıkacaktı. Hayden büyük olasılıkla ilk ejderha kızgınlığına girecekti. Bunun ne anlama geldiğine dair pek çok efsane vardı. Bağlar günlerce kilit altında tutulur, içinden sonsuz bir ihtiyaç akan eşlerini doyurmaya çalışırlardı.

Sertçe yutkundum. "Bunun bir daha olmayacağından emin olacağım." Maddox bakışlarıyla beni kıstırdı. "Evet, yapacaksın."

Hayden'a baktı. Derin derin nefes alırken sarı saçları yüzünün etrafında dalgalanıyordu. Bakışlarında çok fazla hayranlık, çok fazla ilgi, koruyuculuk ve bağlılık vardı. Maddox'un kendini Hayden'dan uzak tutması önemli değildi. Onun için çoktan gitmişti.

Telefonumu çıkardım ve Easton'a bir mesaj yazdım.

BEN

Bilim binasının arkasındaki otoparkta buluşalım.

Daha dün gece kavga etmiş olmamız önemli değildi. Ona ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olacağını biliyordum.

DOĞU

Yola çıkıyorum.

Kanepeye geçip Hayden'ın sırt çantasını aldım. kırık fermuara kaşlarımı çattım. Eğilerek Hayden'a uzandım.

Maddox'un eli sanki onu için bir savaş veriyormuş gibi beline dolandı. Ama sonunda yumuşadı ve onu kollarıma aldım.

Hayden acıyla inledi ve suçluluk duygusu parçaladı. Elimi gömleğinin altına kaydırdım, avucumu sırtına dayadım. Teni ve suçluluk duygusu daha da derine işliyordu. Bunu ona ben yapmıştım, acısına ben sebep olmuştum.

Maddox ayağa kalkarak, "ama," dedi. "Soran olursa, grip olmuş. Onu doktora sen götürüyorsun."

Kapıyı açtığında başımı sallayarak onayladım.

Koridora çıkıp arka kapıya doğru ilerledik. Canavarımın gücü ve Hayden'ın ne kadar küçük olduğu arasında, kollarımda hiçbir şey gibi hissetmiyordu. Ama bu sadece onun kırılganlığını daha da arttırıyordu. Kırılgandı ve bunu unutmamam gerekiyordu.

Maddox arka kapıyı açtı ve ben de güneş ışığına çıktım.

Easton cipimi itti ve bakışlarını bize dikti. Yeşil gözlerindeki panik parıltısını ve bize doğru ilerlerken yaşadığı dehşeti gördüm. "Ne oldu?"

"Çiftleşme ateşi," diye mırıldandı Maddox.

Easton'ın bakışları bana kaydı. "Ne yaptın sen?"

Yanağımın içini ısırdım. "Her şeyi berbat ettim, tamam mı? Bunu biliyorum. Onu evimize geri götürmeme yardım eder misin?"

Easton'ın yüzünde pek çok duygu oynaşıyordu ama hepsinin kökeninde dehşet vardı. Ve onu oraya ben koymuştum. Çünkü kimse hazır olmadan, hiçbirimiz hazırlıklı olmadan Hayden'ı bize bağlamıştım.

Easton'ın bakışları benimkilerle kilitlendi. "Sen her şeyi değiştirdin." Sertçe yutkundum. "Biliyorum."

"Cillian kıçını tekmeleyecek."

Bunu ben de biliyordum. Yaptığım şeyin sonuçları olacaktı. Ama kollarımdaki kadına baktığımda tek şey oydu. O her şeyimdi. Ve onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

27

HAYDEN

Etrafımı bir sıcaklık kozası sardı; bir de tanıdık bir koku. Çam ve yağmur. Birlikte, yıllardır sahip olmadığım bir ev gibi hissettirdi. Daha derine gömüldüm ve küçük bir inilti çıkardım.

Kollar etrafımda sıkılaştı ve donakaldım.

Silah mı?

Gözlerim açıldı ve altın benekli tanıdık yeşil gözlerle karşılaştım. Bu altın parçacıkları sadece Knox'a ait olan bir desendeydi. "Ne-?" Sorum yarıda kesildi çünkü tam olarak emin . ne sormak istediğimi.

Bakışlarım odanın içinde gezindi. Büyük bir yatakta yatıyordum, bir kraldan daha büyük bir yatak. Etrafımıza kalın, beyaz bir yorgan çekilmişti. Odanın duvarları koyu deniz mavisiydi ama renkli sanat eserleri onları süslüyor, Knox'un kişiliğini mekâna taşıyordu.

"Ne oldu?" .

Knox komodinin üzerindeki fincana uzandı. "Al, bir yudum al."

Alırken elim titredi. Soğuk su boğazıma değdiği an, onu . Cennet gibiydi.

Bardağı kuruduktan sonra ona geri uzattım, gözlerimde milyonlarca soru vardı.

"Yirmi dört saatlik bir grip geçirdiğini düşünüyoruz," diye açıkladı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne zamandır buradayım?"

Knox yüzünü buruşturdu. "Neredeyse o kadar uzun. Dün sabah Maddox'la karşılaştınız ve kendinizde değildiniz, o da beni aradı."

Şimdi irkilme sırası bendeydi. Maddox zaten benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Şimdi nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirdim.

"Ve beni buraya sen mi getirdin?" diye sordum.

Knox başını salladı. "Seni yatakhanede istemedim. Dinlenmek için sessizliğe ihtiyacın vardı."

"Ve burası da senin odan..."

Bu tam olarak bir soru değildi ama yine de açıkladı. "Evet. Neredeyse tüm gün boyunca uyudun." Bunun üzerine

irkildim. "Derslerim. Lokanta."

Knox beni yastıklara yaslamaya çalıştı. "Merak etme. Mad tüm profesörlerine e-posta gönderdi ve Cillian da Fiona'yı aradı. Her şey tamam."

Komodinin üzerindeki saate baktım. "Bugün hâlâ lokantadaki vardiyama yetişebilirim-"

"Oh, hayır," dedi Knox, ifadesi sertleşerek. "Dinlenmen gerek."

"Knox-"

Yatak odasının kapısı açıldı ve Cáel'in iri cüssesi giriş kapısını doldurdu. Açık mavi gözleri genişledi. "Uyanmışsın." Knox'a dik dik bakmak için döndü. "Neden beni aramadın?"

Knox gözlerini devirdi. "*Daha yeni* ."

Cáel Knox'a dişlerini gösterdi. "Yine de aramalıydın."

Elinde bir tepsiyle yatağa doğru yürüdü ve tepsiyi bana en yakın komodinin üzerine koydu. Yatağın kenarına oturdu, elleri hemen yüzüme gitti. Alnımı ve yanaklarımı test ederken dokunuşu acı verecek kadar nazikti.

"Nasıl hissediyorsun?"

Bir an için bunu düşündüm. Dün ne kadar kötü hissettiğimi hatırladım. Şimdi öyle bir şey yoktu. Kendimi... oldukça iyi hissediyordum. "Tamamen iyi hissediyorum."

Karnım sanki bu noktayı vurgulamak istercesine

guruldadı. Yanaklarım kızardı ve başımı eğdim.

Cáel kıkırdadı. "Yemek yemen gerek."

Karnım onunla aynı fikirdeymiş gibi sıkıştı ve Cáel tepsiyi yatağın üzerine kaldırdı.

Knox, "Her ihtimale karşı çorbayla başla,"
dedi. Cáel Knox'a bir bakış daha
gönderdi.

Tavuk çorbasına benzeyen kaseyi alırken ikisinin arasına baktım. "Siz ikiniz kavga mı ediyorsunuz?"

Knox'un boğazında kızarıklık belirdi ve Cáel homurdandı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Çorbadan bir ısırık alıp dudaklarıma götürürken ikisini de inceledim. Tatlar dilimin üzerinde oynaşırken gözlerim kapandı. Kendime engel olamadım, inledim. "Bu şimdiye kadar tattığım en güzel şey."

Gözlerimi açtığımda ağzıma iki set yapıştırılmış olduğunu gördüm. "Ne?"

Knox sersemliğini üzerinden attı. "İyi olduğuna sevindim. O zaman hepsini yiyeceksin."

Ona dilimi çıkarma isteğimle savaştım.

"Taze ekmek var," dedi Cáel, bir tabağı bana yaklaştırarak.

Harika kokuyordu. "Kim pişiriyor?"

Bakıştılar.

"Ne?"

Knox yataktaki yerinde kıpırdandı. "Bir aşçımız var."

Tabii ki yaptılar. Para içinde yüzmek güzel olmalı. Bu düşünce dudağımı ısırmama neden oldu, bir tür uyuşturucu satıcılığı operasyonuyla ilgili önceki endişelerim canlandı.

Koridorda ayak sesleri duyuldu ve başımı kaldırdığımda Cillian'ın odaya girdiğini gördüm.

Kaşığım havada dondu ve ağzım kurudu.

Vücuduna mükemmel bir şekilde uyarlanmış siyah takım elbisesi içinde kesinlikle ölümcül görünüyordu. Altına birkaç düğmesi açık siyah bir gömlek giymişti. Karanlık, intikamcı bir melek gibiydi ve gözleri bana kilitlenmişti.

"Hayden."

Cillian'ın sesi saf kum gibiydi. Alçak ve zımpara kağıdıyla kaplanmış ve vaat ediyordu.

"Merhaba," diye .

Yatağa doğru yürüdü, gözleri bana dönmeden önce bir anlığına Knox'a dikildi. Ama ben uyarıyı görmüştüm.

Orada. Neden herkes Knox'a kızgındı? Beni burada istemiyorlar mıydı? Belki de herkesi hasta edeceğimden endişeleniyorlardı.

"Eve gidebilirim," dedim hemen.

Cillian'ın dişleri birbirine çarptı. "Hiçbir yere gitmiyorsun, Küçük Alev."

Bunun üzerine midem bulandı.

"işe gitmem gerekiyor."

Gözlerinde kızgınlık parladı. "Fiona'nın bugün sana ihtiyacı yok."

Ayağa kalktım ve bakışlarını meydan okurcasına karşıladım. "Çalışmak için programım olduğuna göre, sanırım çalışıyor."

Cillian kısık bir hırıltı çıkardı. "Hastaydın. Dinlenmen gerek."

"Kendimi tamamen iyi hissediyorum. Ateşim yok. Knox'un dediği gibi sadece yirmi dört saatlik bir hastalıktı."

Cillian'ın bakışları Knox'a doğru kaydı. "Söylediği bu muydu?"

Knox yüzünü buruşturarak sessiz kaldı.

Cillian'ın bakışları ona kilitlenmişti. "Easton'a bahçe işlerinde yardım etmeyecek miydin?"

Knox'un ağzı tartışacakmış gibi açıldı ve sonra tekrar kapandı. Başını salladı ve yataktan kalktı. "Seni kontrol etmek için daha sonra arayacağım."

Kaşlarım birbirine çarptı. Beni *bahçe işleri* için mi bırakıyordu? Ne oluyor be?

Knox'un odadan çıkışını izledim, o gözden kaybolduktan sonra bile bakmaya devam ettim.

"Ye, Küçük Alev," diye emretti Cillian.

Bakışlarım ona kaydı. "Çok ısrarcısın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Cáel kahkahaya boğuldu.

Cillian'ın dudakları kıpırdadı. Onu daha önce hiç gülümserken görmemiştim ama bir anlık gülümsemesi bile yıkıcıydı.

Kendini yatağa bıraktı ve uzun parmaklarıyla yorganın üzerinde görünmez bir desen çizdi. "Kendi yolumu bulmaya alışkınım."

"Eminim," diye mırıldandım çorbadan bir ısırık daha alırken. "Sen söylediğin yemiyorum. Yiyorum çünkü bu çorba harika."

Cáel bana sırıttı. O paslı, vahşi gülümsemesiydi. "Yarın öğle yemeği için sana daha fazlasını getireceğim."

Ben olsam buna itiraz etmezdim. Kafeterya beni bunalttı. Dışarıdaki masalardan birinde tek başıma yemek yemek bana daha uygun.

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve çorbayı bitirmek için acele ettim.

Kaşığımı boş kâseye bıraktım. "Gerçekten işe gitmem gerekiyor." Kendime baktım ve ilk kez Knox'un eşofmanlarına benzeyen bir şey giydiğimi fark ettim. Yanaklarım kızardı. "Kıyafetlerimin nerede olduğunu biliyor musun?"

Cáel başını karşı duvardaki kanepeye doğru eğdi. Orada düzgünce katlanmış bir yığın giysi vardı. "Onları yıkattık. Ama gerçekten dinlenmen gerektiğini düşünüyorum-"

Ayağa kalktım ve yanağından öptüm. "Teşekkür ederim. Beni şehre bırakabilir misin? Bir Uber bulabilirim-"

Diğer tarafımdan alçak bir hırıltı duyuldu. "Hayden..."

Ayağa kalktım ve kıyafetlerime doğru ilerledim. "Ben iyiyim, Cillian. Yemin ederim. Ve bir vardiyayı bile kaçırmayacağım. Cáel'in beni götürmesi zahmetliyse bir Uber çağırabilirim-"

"Seni ben götüreceğim."

Cillian'ın sözleri karşısında sustum, avuçlarım nemlendi.

İçimi dışıma çıkaran, uyuşturucu satıcısı olası bir erkek modelle on beş dakikalık bir araba yolculuğu mu? Ne yanlış gidebilirdi ki?

28

HAYDEN

Knox'u aramak için ön bahçeyi taradım ama kimse yoktu. Büyük pencerelerden bakmak için döndüm, arka bahçede de kimse yoktu. Başımı arkaya eğerek Cáel'e baktım. "Knox'un bahçe işlerine yardım etmesi gerektiğini sanıyordum."

Cáel kıpırdandı, sırt çantası iri gövdesinde komik derecede küçük görünüyordu. "Mülkte başka bir yerde."

" ne kadar büyük?"

Bana mahcup bir gülümseme gönderdi. "Neredeyse bin dönümlük bir arazimiz var."

Gözlerim doldu. "Bir ve üç sıfırlı bin gibi mi?" Başını salladı.

Bir motorun alçak gürültüsünü duyduğumda dudağımı ısırdım. Uyuşturucu ticaretiyle ilgili düşünceler yine zihnimi doldurdu. "Cillian'la güvende miyim?" Fısıldadım.

O sırada Cáel içeri girdi, kollarını bana doladı ve boynuma sarılmak için eğildi. Beni içine çekti, vücudu bu hareketle titriyordu. "Yanında güvende olmadığın biriyle gitmene asla izin vermem."

Kampüsteki çoğu insanın kesinlikle kişiye bunu sormam biraz ironikti. Ama Cáel bana hiçbir zaman kendimi tamamen güvende hissettirmemişti. Diğer yandan Cillian, benim

sinirlerim gerilmişti. Tam olarak kötü bir his değildi ama altta yatan bir enerji bana yakınlarda bir yırtıcı olduğunu söylüyordu.

Bir motorun gürültüsü daha da arttı ve şık, siyah bir spor araba evin kıvrımını yuvarladı. Araç normal yollardan çok bir yarış pistine aitmiş gibi görünüyordu. Ama işte .

Cáel beni tutmayı bıraktı ve arabaya doğru ilerleyerek kapıyı açtı. Sırt çantasını içeri bıraktı.

Kaşlarımı çattım. "O benim değil." Sırt çantam fermuarı bozulmuş gri bir çantaydı.

Cáel başını salladı. "Knox sana yeni bir tane aldı. Seninkinin fermuarı bozulmuştu."

Ağzım sert bir çizgi halinde sıkıştı. "Yine de işe yaradı."

Bana doğru geldi, dudakları şakağımda tüy gibi hafifçe gezindi. "Bırak seninle biz ilgilenelim."

En ufak bir dokunuşta bedenim canlanıyordu. Sinir uçlarım zonkladı ve derim karıncalandı.

Suçluluk duygusu içimi kapladı. Daha iki gün önce Knox'un kucağındaydım ve onu *öpüyordum*. Kardeşi olarak gördüğü biri için böyle hissetmemeliydim. Aklım varsa bu evdeki hiçbir erkek için böyle hissetmemeliydim.

Cáel yoldan çekilince sertçe yutkundum. Aracın yanına geçip kendimi içine bıraktım. Yarış pisti için tasarlandığı konusunda haklıydım. İçi bir arabadan çok uzay gemisine benziyordu.

Cáel kapıyı arkamdan kapattı ve hafifçe sıçramama engel olamadım.

Cillian'ın dudakları kıpırdadı ve ben de ona
ters ters baktım. "Bu şey de ne ?"
Kırptım.

Motor yanıt verircesine devir çevirdi. "Bu *şey* gezegendeki en iyi arabalardan biri. Hennessey Venom F5."

Venom, Cillian için uygun bir araba gibi görünüyordu. Çünkü bu adam hakkında aşikâr olan bir şey varsa o da ölümcül olduğuydu.

Bizi tesisin çıkışına doğru götürürken bakışlarım onun üzerinde gezindi. Dikkatim ellerine odaklandı. Orada hiç dövme yoktu.

Cáel'in ellerinde bir çeşit desen vardı.

Parmak eklemleri ve ellerinin arkası yara izleriyle doluydu. Bazıları derin ve geniş görünüyordu, ancak diğerleri inceydi, sanki et basitçe yarılmış ve sonra mucizevi bir şekilde iyileşmiş gibi.

"Bakıyorsun, Küçük Alev."

Derin sesiyle irkildim, süslü kapılardan geçerken bakışlarım tekrar yola kaydı. "Ellerine ne oldu?"

Gözümün ucuyla parmaklarının direksiyonu sıktığını görebiliyordum.

"Gençken tek başımaydım. Para kazanmanın bir yolunu bulmak zorundaydım." Kaşlarımı çattım. "Yara izi bırakan bir yol mu?"

Cillian kasabaya giden yola saptı. "Ben her zaman iyi bir dövüşçüydüm. Sokaklarda yaşıyorsanız öyle olmak zorundasınız. Ben sadece bunun için para kazanmama izin verdim."

Midem dibe . "Yeraltı dövüşleri mi?"

Koruyucu ailemin yanına gelen bir çocuk bunlardan birine karışmıştı. Acımasızdı ve genellikle organize suç örgütleri işin içinde olurdu. Bir keresinde o kadar kötü yaralanmıştı ki hastanelik olmuştu.

Cillian onaylarcasına çenesini hafifçe kaldırdı. "O kadar da kötü değildi."

Bu bir yalandı. Vücudu da bana söylüyordu. "Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm," diye fısıldadım. "Çok hassas bir kalbin var benim Küçük Alevim."

Bir ışıkta yavaşladığında bakışlarım Cillian'a kaydı. Gözlerimiz kilitlendi ve ben orada donup kaldım. Onun kalp atışlarının benimkilere karşı attığını hissedebildiğime yemin edebilirdim.

Alçak bir hırıltı çıkardı, bakışlarını benden kaçırdı ve ayağını frenden çekti.

Bu da neydi böyle?

Bende çok ama çok yanlış bir şeyler vardı. Nadiren aşık olurdum. Kendime bir kez izin verdiğimde, o da felaketle sonuçlanmıştı. Bu yüzden başımı eğdim ve derslerime odaklandım. Ama şimdi, sanki bu adamların her birinin bir çekim gücü vardı.

Cillian arabayı Spark'ın önünde durdururken, bu düşünceden kurtulmak için elimden geleni yaptım. Kapıyı açmak için hamle yaptım ama Cillian elimi tuttu.

Temas nazikti ama içime bir sıcaklık dalgası gönderdi.

"Bugün ağırdan alacağına söz ver."

O koyu yeşil gözlere bakarken zorlukla yutkundum. "Bakacağım."

Cillian'ın çenesi ileri geri hareket etti. "Telefonuna numaramı yazdım. *Bir şeye* ihtiyacın olursa beni ara."

Ağzım kurudu. "Tamam."

Beni serbest bıraktı ve dokunuşu gittiği anda onu bir uzuv gibi özledim.

Arabadan indim ve aceleyle lokantaya girdim, personel odasına doğru ilerlerken Fiona'yı neredeyse eziyordum.

Gözleri irileşti. "Hasta olduğunu sanıyordum."

"Sadece yirmi dört saatlik bir hastalık. Kendimi çok daha iyi hissediyorum." "Emin misin?" diye sordu.

Çabucak başımı salladım. "Evet. Sadece beni nerede istediğini söyle." ". Birden sekize kadar olan masaları alabilirsin."

"Teşekkürler." Aceleyle personel odasına girdim, sırt çantamı dolabıma yerleştirdim ve önlüğümü giydim. Sonra sahaya çıktım.

Rutin işlerimin içinde kaybolmuş, siparişleri alıyor ve masaları temizliyordum. Bir masanın yanında durduğumda mideme bir ağırlık yerleşti.

"Hayden," diye selamladı Profesör Brent, bakışları üzerimde gezinirken. "Hasta olduğunu duymuştum."

Sipariş defterimi biraz daha sıkı kavradım. "Sadece yirmi dört saatlik bir şey. Yarın sınıfa geri döneceğim."

"Bunu duyduğuma sevindim." Bakışları dolaşmaya devam etti. "Burada çalıştığını bilmiyordum."

"Evet. Okuldan sonra." Bu kadarı çok açıktı ama başka ne diyeceğimi . "Ne sipariş etmek istediğinizi biliyor musunuz?"

Brent öne doğru eğilerek kişisel alanıma girdi. "Ne *yapıyorsun* gibi mi?"

Mide bulantısı süpürüldüaracılığıyla Ben, ve I aldı a adım geri. "Çizburger gerçekten çok iyi."

Sırıttı. "O zaman bunu alıyorum. Orta boy. Ve bir kola."

"Hemen getiriyorum."

Topuğumun üzerinde döndüm ve Ian'a emri vermeye yöneldim ama Brent'in gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. İçimdeki her şey alarm çığlıkları Güvendeydim. Şu anda lokantada bir düzine insan vardı.

Siparişin gelmesini beklerken çatal bıçakları yuvarladım ve iki iri yarı adamın yaklaşan futbol maçı hakkında konuşmalarını dinledim. Sohbetleri sakinleştiriciydi, normaldi. Sonra zil çaldı.

"Sipariş verin," diye Ian.

Kontrol etmek için döndüğümde Profesör Brent'in olduğunu gördüm. Kendimi toparlayarak tabağı aldım ve onun masasına yöneldim.

Ben ona doğru yürürken bakışları bana kilitlendi. Her adımda kalbim biraz daha hızlı atıyordu.

Zorla gülümsedim. "Buyurun, Profesör."

Tabağı yere ve hızla geri dönmek için hareket ettim ama yeterince hızlı değildim.

Brent kolumu yakaladı. Tutuşu acı verici değildi ama gevşek de değildi. "Teşekkür , Hayden. Kampüste olmadığımız zamanlarda bana Paul diyebilirsin. Arkadaş olmamızı istiyorum."

Panik baş göstermeye başladığında omurgam boyunca ter birikti. Buna nasıl cevap verecektim?

"Hey, Hayden," diye gür bir ses restoranın öbür ucundan seslendi.

Sesle birlikte Brent'in eli çekildi ve ciğerlerimdeki hava bir anda boşaldı.

Hemen sese doğru döndüm. Tezgâhtaki adamlardan biriydi. Futbolcu çocuklardan biri. Adımı nereden bildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama minnettardım. Neye ihtiyacı olduğunu görmek için ona doğru yöneldim.

Ama eninde sonunda Profesör Brent'le yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordum ve bu düşünce beni derin bir korkuya sürükledi.

29

HAYDEN

Yeni ve süslü sırt çantamı odamdaki sandalyenin üzerine bırakırken iç çektim. Bir hafta olmuştu. Profesör Creeper'dan kaçmaya çalışmak, bir yığın okul ödevi ve Knox'un her türlü tuhaf davranışı arasında çok yorulmuştum.

Garip davranan sadece Knox değildi. Cáel hariç tüm erkekler öyleydi. Knox her sabah sıcak çikolata ve kahvaltıyla gelirdi. Alnımdan öper ve sonra bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi hemen geri çekilirdi. Ondan sonra aramızda hep bir adım mesafe bırakırdı.

Easton, ortak sınıflarımızdan birinde bana dik dik bakmadığı sürece genel olarak mesafesini korurdu. Maddox bana sadece Bayan Parrish diye hitap ederdi ve bunu yaptığında da asla göz teması kurmazdı. Cillian ara sıra mesaj atıyordu ama sadece nasıl hissettiğimi sormak için.

Tanrı'ya şükür Cáel vardı. Onunla birlikte kütüphanede gece geç saatlere kadar ders çalışıyorduk. Her gece beni yatakhaneme kadar geçirir, öyle şefkatli sarılırdı ki ağlamak isterdim. Sonra beni şakağımdan öper ve iyi geceler dilerdi.

Ama onun nezaketine rağmen kafam tamamen karışmıştı. Herhangi biri ne istiyordu? Tüm bu ikinci tahminlerden bıkmıştım.

Maggie küçük odayı geçip masamın üzerine kredi kartı büyüklüğünde bir şey bırakırken bana sırıttı. "Bu sefer bizimle geliyorsun."

Delaney'nin arkadaşlarından daha kibar olanına bakarken kaşlarım birbirine çarptı. "Seninle mi geliyor?"

Delaney bana kaşlarını çattı. "giyinmemiş, ."

Küçük nesneyi elime aldım. Öğrenci kimliğimdeki fotoğrafın aynısıydı, ancak bu *Wyoming Eyaleti* yazıyordu ve farklı bir isim ve doğum günü vardı.

Maggie'yle yüzleşmek için döndüm. "Bu da ne böyle?"

Gözlerini devirdi. "Kütüphanede yaşamaktan biraz daha fazla bir hayatın olsun istemez misin?"

Yanaklarım yandı. "Bursumu korumak için iyi notlar almam gerekiyor."

"Peki bir gece dışarı çıkmak bunu durduracak mı?"

Hayır, olmazdı. Gerçek şu ki, Cáel'le geçirdiğim tüm çalışma zamanları sayesinde derslerimin çoğunda öndeydim. Kimliğe baktım.

"Gitmek istemiyor," diye tersledi Delaney. "İneği burada bırakın."

"Hadi ama Hayden," diye itti Maggie. "Biraz yaşa. İstersen Knox ve Cáel'i de davet edebilirsin."

İşte oradaydı, davetin gerçek nedeni.

"Yapmamayı tercih ederim," diye homurdandım.

Delaney'nin gözleri parladı. "Cennette sorun mu var?" "Sadece biraz ara verebilirim."

Maggie sırıttı. "O zaman bu mükemmel bir plan. Belki yeni biriyle tanışırsın."

Eminim o ve Delaney buna bayılırdı. Ama kimliğe bakarken gitmek istediğimi fark ettim. O özlü üniversite deneyimlerinden birini yaşamak için.

Kimliği masamın üzerine bıraktım. "Ne giymeliyim?"

Maggie'nin gülümsemesi genişledi. "Neden gelip dolabımdan alışveriş yapmıyorsun?"

Maggie'nin beni giydirmesine *ASLA* İZİN VERMEMELİYDİM. Kıçımı zar zor örten siyah tayt mini eteği çekiştirdim. Bunu yırtık tayt ve uyluğumun ortasına kadar gelen botlarla eşleştirmişti. Önden bakıldığında bana verdiği siyah gömlek o kadar da müstehcen görünmüyordu ama arkamı döndüğümde arkasının olmadığını fark ettim.

Aptal. Aptal. Salak.

Giydiğim botlar yüzünden ayaklarım şimdiden ağrıyordu ve Uber'in bizi bıraktığı yerden bir blok bile yürümemiştik. Maggie ve Bella kollarını birleştirmiş sohbet ediyorlardı. Benimkine benzer kıyafetler giymişlerdi, yani en azından yalnız değildim.

milyonlarca küçük kesik bulunan, daracık siyah bir mini elbise giyen Delaney'ye baktım. "Buranın doğru yer olduğuna emin misin?"

Anlayabildiğim kadarıyla ıssız bir yerdeydik. Bir kulübün olabileceği bir yerden çok bir sanayi parkına benziyordu.

Gülümserken beyaz dişleri parladı. "Geçen hafta sen hastayken gelmiştik. Buralardaki en iyi yer. Çıldıracaksın."

Midem bulandı. Çıldırmanın gönüllü olarak içinde bulunmak istediğim bir durum olup olmadığını . Cáel'le kütüphaneye gitmeliydim.

Bir nefes çekerek hızımı artırdım. Çakıllar bu lanet botlarla yürümemi iki kat daha zorlaştırıyordu. Bir köşeyi döndüğümüzde, hafif bir gürültü uğultusu kulaklarımı gıdıkladı ve sanki hayalet bir enerji üzerimden geçmiş gibi tenimde bir farkındalık karıncalanması oldu.

Bina göründüğünde nefesim kesildi. Bu yapının kendisi değildi. Yanından geçtiğimiz diğer binalara benziyordu, metal ve tuğla karışımıydı. Ağzımı açık bırakan şey, etrafını saran devasa çizgiydi.

Sayılamayacak kadar çok insan vardı. Çoğu kıyafetlerimizi uysal gösterdi. Bir kadın sütyensiz, tamamen transparan bir elbise giymişti ve altında sadece bir tanga vardı. Ama itiraf etmeliyim ki, büyüleyici görünüyordu. Ve onun korkusuzluğuna hayran kaldım.

"Bütün gece burada bekleyeceğiz," diye mırıldandım, içeri girmemizin ne kadar süreceğini kafamda hesaplamaya çalışıyordum.

"Lütfen," dedi Delaney ve beni el sallayarak doğrudan ön kapıya yöneldi.

Dövmeli ve elinde bir pano olan iri yarı bir adam, kadın ona doğru yürürken sırıttı. "D-para. Yine mi döndün?"

Çapkınca gülümsedi. "Cal, dört kişilik daha yerin var mı?"

"Senin için mi? Her zaman." Kadife ipi kaldırdı ve bizi içeri aldı.

Delaney parmak uçlarında uzandı ve adamın yanağına bir öpücük kondurdu. Cebine attığı yüz dolarlık parıltısını da gördüm. "Sen en iyisisin."

Bu benim ligimin o kadar dışındaydı ki, hiç komik değildi.

İkinci bir fedai beklememiz elini kaldırdı. "Bir saniye."

İlk fedai soru sormak için ona döndü ve iki numaranın gözlerinde parlayan bir şey geri çekilmesine neden oldu.

"Sorun nedir?" Delaney kızgınlıkla sordu. İki numara onu bakışlarıyla kıstırdı. "Bekle," diye emretti.

Ses tonunda ağzını kapatmasına neden olan bir keskinlik vardı ama bakışları bana kilitlenmişti. Ve bu tekil odaklanma beni ürpertti.

Delaney bizi neyin içine sokmuştu?

30

CILLIAN

Müzik, şekil değiştiren kulaklarımla bile ofisime zar zor giriyordu. İnsanların normalde ihtiyaç duyduğu ses yalıtımının dört katına mal olmuştu ama harcanan zaman ve masraf buna değmişti. Bu, sefahat ve kaosun ortasında bir sığınağa sahip olabileceğim anlamına geliyordu.

Maddox siyah deri koltuğuma uzandı, sırtı aşağıdaki kargaşayı görmemi sağlayan tek yönlü pencerelere dönüktü. O olanları görmeyi hiç umursamadı ama ben her zaman her şeyi görmek istedim. Buna ihtiyacım vardı. Tıpkı her yerde gözlerimin olduğundan emin olmak için hem evde hem de işte sayısız kameraya ihtiyacım olduğu gibi.

Maddox iPad'inde bir şeye dokundu. "Sığınak arayan yeni bir büyücümüz var."

Sandalyemde arkama yaslandım. "Hikaye mi?"

Ekranı taradı ve detayları inceledi. "Kara büyüye meyilli bir klandan geliyor. O yoldan gitmek istemedi, bu yüzden ayrıldı. Kimsenin olmadığı topraklarda yaşamaya çalışmış ama hırpalanmış. Sürü topraklarında yaşamanın onu koruyacağını umuyor."

Parmaklarım cam masamın üzerinde tıkırdıyordu. Ejderha sürüme her şeyden çok kazara başlamıştım. Bağ arkadaşlarımı bulmak, kendi bölgemizi işaretlememiz gerektiği anlamına geliyordu, ancak yaşadığım hayat, aynı zamanda düzensiz bir arkadaş grubu edindiğim anlamına geliyordu. Birbirinden farklı

doğaüstü türleri, sadece ejderha değiştirenler değil. Hepsinin ev diyebilecekleri güvenli bir yere ihtiyaçları vardı. Ve ben onları çevirecek değildim.

Doğaüstü varlıklar için bir tür güvenli sığınak olduğu söylentisi yayılmıştı. Bu yüzden sık sık sığınma talebi alıyorduk. Her zaman evet demiyorduk ama çoğu zaman diyorduk.

"Hikayesi doğru mu?" diye sordum.

Maddox bana alaycı bir bakış gönderdi. "Öyle olmasaydı onu sana getireceğimi mi sanıyorsun?"

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaştım. "Bir toplantı ayarla. Çağırabileceğimiz bir büyücünün olmasının zararı olmaz." Büyüleri işe yarayabilirdi, özellikle de birinin iyileşmeye ihtiyacı varsa.

"Tamamdır," dedi Maddox, yazmaya devam ederek. "Corbett klanı hakkında konuşmamız gerekiyor."

Sadece isimlerini duymak bile arka dişlerimin gıcırdamasına neden oluyordu. Onlardan daha çok nefret ettiğim tek kişi babamdı. Ve onu sadece birkaç hafta önce yeryüzünden silmiştim.

"Ne. Hakkında. Onlar mı?" Dişlerimi
sıkarak söyledim. Maddox'un bakışları kalktı
ve beni dikkatle inceledi. "Beni küçültmeye
çalışma," diye hırladım.

Adamın şu anda öğretmenlik yapıyor olması, psikoloji diplomasının uykuda olduğu anlamına gelmiyordu.

"Bilgimi açıp kapatamıyorum, Cill," diye mırıldandı.

Çenemi ileri geri hareket ettirerek oradaki gerginliği gevşetmeye çalıştım. İşe yaramadı.

Corbetts, sadece karnımı doyurmak umuduyla yeraltında savaşmaya başladığımdan beri başıma bela olmuştu. Alfa, Dexter, potansiyelimi görmüş ve beni sürülerine katmaya çalışmıştı.

Ama demir yumrukla nasıl yönettiğini görmüştüm. Bu tür bir liderliği biliyordum, ne tür bir karanlığa yol açabileceğini görmüştüm ve bununla ilgili hiçbir şey yapmak istememiştim.

Dexter memnun olmamıştı.

En iyi dövüşçülerini ringde benimle karşı karşıya getirmiş, boyun eğmem için elinden geleni yapmıştı. İşe yaramadı. Kendi sürümü kurduğumda, sınırlarımıza defalarca saldırdı.

Bu da başarısız olunca, zayıf bir tür ateşkese vardık. Ama sadece zamanını beklediğini biliyordum. Ve oğlu, Hal, intikam için aynı açtı.

"Ne oldu?" .

"Yine sınırlarımızı test ediyorlar. Geceleri uçuş yapıyorlar.
Gün boyunca uzun menzilli kameralarla arazimizi gözetliyor."

Öfke sıcak ve parlak bir şekilde yandı. Kulüp tarafsız bir zeminde olsa da, evimiz de dahil olmak üzere kampüs ve kasaba Teaghlach Klanı bölgesiydi. Gal dilinde aile demek. Çünkü biz buyduk. Çoğu durumda kandan daha güçlü olan seçimle aile.

"Bu intikam gerektirir." Sesimi sakin tutmaya çalıştım ama derinden gelen öfke sesimin titremesine neden oldu.

Maddox'un yüzü dikkatli bir maskeye dönüşmüştü. "Aklında ne var?"

Parmaklarımı masaya vurdum. "Uçuşların bir düzenini bulabildiniz mi?"

Sessiz kaldı ve ben de cevabımı aldım. Maddox'un zihni daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu. Deha doğru terim bile değildi. Daha fazlasıydı. Çünkü zekânın üstünde bir sezgi vardı.

"İki infazcımızın beklemesini istiyorum. Onlara sakatlamalarını söyle, öldürmelerini değil.
Ama geri dönerlerse, tek cevap ölümdür."

Maddox'un yanağındaki bir kas kıpırdandı ama iPad'e bir şeyler yazdı ve ben de siparişi gönderdiğini anladım.

"Başka ne var?" Corbetts'ten uzaklaşmaya hevesli bir şekilde sordum. Onları tartışmak canavarımı tedirgin ediyordu. Zaten öfkemi dindirmek için bu gece saatlerce uçmam gerekecekti.

"Knox'u konuşmamız gerek-"

Maddox'un sesi masa telefonumun çalmasıyla kesildi.

Hoparlör düğmesine bastım. "McCarthy."

"Hey, patron."

Samson'un arkasından gelen sesleri duyabiliyordum ve zamanki yerinde olduğunu biliyordum. "Ne istiyorsunuz?"

"Bir sorunumuz olabilir."

Anında doğruldum, . "Konuş." "Senin
kız burada. Hayden."

Derim dalgalandı, pullarım onun adını duyunca serbest kalmaya çalıştı.

Samson devam etti. "Cal'ın anlaştığı bir kızla geldi. Büyük bahşişler veriyor ve Cal onu ve arkadaşlarını her zaman içeri alıyor. Ne yapmamı istiyorsun?"

Maddox koltukta öne doğru eğildi. iPad'i o kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri beyazlaşmıştı.

Bir an sessiz kaldım, açılarla oynadım. Ama kazanan benim canavar oldu. "Onu içeri al."

Korumalarının neden beni onun nerede olduğu konusunda uyarmadığını merak ederek telefonumu çevirdim. Ama bunu yaparken, onlardan gelen çeşitli konumları içeren mesajlar gördüm. Lanet şeyi sessize aldığımı unutmuşum.

"Yapacağım, patron."

Telefonu kapattım ve Maddox'un bakışlarıyla karşılaştım.

"Ne halt etmeye çalışıyorsun, Cill?"

Ona sırıttım ama sırıtışımda vahşi bir yan vardı. "Küçük Alevimiz oynamak istiyor. Biz kimiz ki onu durduralım?"

31

HAYDEN

Görevli kapıyı açtığında, bir sıcaklık ve müzik dalgası beni çarptı. Şarkının ağır bir bası vardı ve sıcaklık neredeyse bunaltıcıydı. Ama yine de Maggie ve Bella'yı içeri kadar takip ettim.

Kulübün içi görünür durdum. Milyon yıl geçse de endüstriyel duvarların ardında yatanın bu olduğunu asla tahmin edemezdim. Her şey çökmüş, zengin bir sefahati yansıtıyordu.

Duvarlar siyah deri kabinlerle kaplıydı. Her biri şampanya ya da daha sert şeyler içen insanlarla doluydu. Dans pisti insanlarla doluydu. Bazıları o kadar yakın hareket ediyordu ki, dans etmekten daha fazlasını yapıp yapmadıklarını merak ettim. Dans pistinin üzerinde altın rengi metal kafesler vardı ve bu kafeslerde dansçılar kendi ritimleriyle hareket ediyorlardı.

Bakışlarım kesinlikle muhteşem olan devasa ama yine de kalabalık bir bara kaydı. Barmenler daha fazla servis yapmak için acele ederken pırıl pırıl parlayan koyu renkli ahşap tezgah içkilerle doluydu.

Delaney beni daha da içeri itti. ", bir içkiye ihtiyacım var."

Sertçe yutkundum ve kulübün içine doğru adım attım. Enerji konusunda haklıydım; etrafımızda nabız gibi atıyordu, yaşayan, nefes alan bir şeydi.

"Güya gizli bir VIP katı varmış. Bizi oraya sokmaya çalışıyordum ama şu ana kadar şansım yaver gitmedi," dedi Delaney.

Kalabalık.

Eğer burası normal bir kat olsaydı VIP katının nasıl görüneceğini hayal bile edemezdim.

İçki içmek için bekleyen kalabalığın arasında durduk ve Maggie neredeyse topuklu ayakkabılarının üzerinde zıplıyordu. "Burası inanılmaz değil mi?" diye ciyakladı.

"Bu da bir şeydir," diye mırıldandım. Ve kesinlikle her zamanki sahnem olmasa da, bununla ilgili *bir şey* vardı. Bu kadar çok insanın eğlence, zevk arayışının baş döndürücü hissi.

Bella sırıttı. "Daha çok erken. Her şey daha da çılgınlaşacak."

Bu midemi bulandırdı. Daha çılgınını kaldırabileceğimden emin değildim.

Delaney yüzümdeki paniği okuyarak güldü. "Rahatla ve biraz yaşa, Hayden. Biraz eğlenmenin zamanı geldi."

Bara doğru ilerlerken içimde bir sıkıntı vardı. Eğlenmiştim, değil mi? Böyle sınıflandırılabilecek son yaptığım şeyi hatırlamaya çalıştım.

Cáel ile çalışmanın eğlenceli olduğunu düşündüm. Araya atıştırmalıklar sıkıştırdık ve öğrencilerin gizlice takılmalarına güldük. Ama nedense Delaney'nin aynı fikirde olacağını düşünmemiştim.

O, Maggie ve Bella barmene siparişlerini bağırarak öne doğru ittiler. Sıra bana geldiğinde yutkundum. Adam bizden daha yaşlıydı, muhtemelen yirmi beş yaşlarındaydı ve kesinlikle yakışıklıydı.

Bana geniş bir gülümseme attı. "Senin için ne yapabilirim, güzelim?"

Ben de diğer kızlar gibi öne doğru eğildim. "Bana alkolsüz ama alkol gibi görünen bir şey verebilir misiniz?"

Arkama yaslanırken yalvarma işini gözlerime bıraktım. Bana göz kırptı. "Bende tam aradığın şey var."

Kızlar sohbet ederken o da içkilerimizi hazırlamaya koyuldu. Birkaç saniye içinde hepimize içkilerimizi dağıttı. Benim yanıma geldiğinde, kolunu gösterişli bir şekilde uzattı. "Benim spesiyalitem."

Buzlu bir bardağın içindeydi ve gazlı görünüyordu. Bir yudum tek tattığım köpüklü su ve ananastı. Ona minnettarlıkla gülümsedim. "Teşekkür . Çok lezzetli."

Başka bir göz kırpma ya da sırıtma bekledim ama onun yerine, kocaman bir adım geri çekilirken yüzü soldu.

Biri beni sıkıştırırken sırtımda sıcaklık alevlendi. Dudaklarım kulağımın dışını sıyırdı. "İçmek için yeterince büyük olduğunu sanmıyorum, Küçük Alev."

Etrafımda dönerken hoş bir ürperti tenimde gezindi.

Cillian'ın geniş gövdesi beni içine çekti. Etrafımızda milyonlarca farklı koku dönüyor olsa da, bir şekilde onunkini kalabalığın arasından seçebiliyordum. Dumanlı bir sedir ve tam olarak tanımlayamadığım başka bir şeydi.

Dudaklarımın pipetin etrafına kapanmasına izin verdim ve bir yudum daha aldım.

Cillian'ın koyu yeşil gözleri daha da parladı ve sonra rengi döndü. "Küçük Alev..."

"Alkol değil," diye itiraf ettim.

Kıkırdadı, alçak sesle ve gırtlaktan. "Güzel. O zaman belki de barmenimi kovmak zorunda kalmam. Ama sana bakışına bakılırsa, muhtemelen kovmalıyım."

Midem alçaldı ve yuvarlandı. *Bu da ne demek oluyordu?*

"Burada ne yapıyorsun?" Ben sordum.

Cillian'ın ağzı sanki gülümsemeye ama nasıl yapacağını bilemiyormuş gibi kıvrıldı. "Burası benim kulübüm."

Çenem gevşedi. "Ashes & Emeralds'ın sahibi misin?"

Gözleri hareketli ışıklar altında parlıyordu. "Evet. Aslanın inine hoş geldiniz."

Lion's den kesinlikle haklıydı. Bakışlarım mekânın üzerinde gezindi, yeni gözlerle baktım. "Burası ne zamandır sizin?"

Cillian omuz silkti, bu hareket siyah düğmeli gömleğinin geniş göğsünün üzerinde gerilmesine neden oldu. "Yaklaşık beş yıldır."

"Vay canına," diye mırıldandım. Bakışlarım onun yüzüne kaydı. "Kaç yaşındasın sen?"

O güzel dudaklar kıpırdadı. "Otuz iki. Kaç yaşındasın?" İçimden bir ses zaten bildiğini söylüyordu. "On dokuz."

"Anaokuluna geç mi başladın?"

Cillian hâlâ yakınımdaydı. O kadar yakındı ki vücudundan dalga dalga yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Bu tür sorulara dürüstçe cevap vermeyi zorlaştıran bir yakınlıktı bu.

Başımı salladım. "Ailem öldükten bir yıl sonra tekrarlamak zorunda kaldım."

Gerçek şu ki, kâbuslarım o kadar kötüydü ki birkaç ay akıl hastanesinde yatmıştım.

Cillian'ın çenesi kaya gibi sertleşti. "Üzgünüm, Küçük Alev." Omuz silktim, başka ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Sonra eli hareket etti, belime geldi ve orada durdu. Sıcaklık yeniden alevlendi ve aramızda titreşmeye başladı. "Bu gece buraya neden geldin?"

Sesinde öyle gerçek bir merak vardı ki kendimi cevap verirken buldum. "Normal bir kız olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istedim."

O yeşil gözler tekrar dönmeye başladı ve eli belimden düştü. Ama Cillian geri çekilmek yerine elimi tuttu ve beni kendine çekti. "Normal mi istiyorsun?"

Ağzım kurudu ama başımı salladım. "Benimle dans et."

32

HAYDEN

Cillian'ın avucunun sıcaklığı tenimde titreşiyordu. Sanki yaşayan, nefes alan bir şey gibiydi. Bu hayalet enerji aramızda dönüp duruyordu.

Koyu yeşil gözleri sıcaklıkla, meydan okumayla ve *Söz veriyorum*. ", Küçük Alev, ısıracağımdan mı korkuyorsun?"

Evet. Isırmaktan fazlasını yapacağından korkuyordum. de bağımlı olmaktan korkuyordum. Ama yine de kendimi başımı sallarken buldum.

Kulübün titreşen ışıklarına karşı beyaz dişler parladı ve az önce şeytanla bir anlaşma yaptığıma dair içimde sinsi bir şüphe belirdi.

Cillian beni bardan uzaklaştırdı ve ben de içkimi tezgâha koymak için acele ettim. Kalabalığın arasında ilerlemek için mücadele etmedi. İnsanlar onun için ayrılmıştı. Belki , belki de yüzünde her zaman var olan soğuk hesaplamadan, ama herkes onun yolundan çekildi.

Dans pistinin ortasında durdu. Şarkı daha boğucu bir melodiye dönüştü. Hâlâ ağır bir bas vardı ama daha yavaş tempoluydu. Beni kendine çekti, sert ve kaslı vücudu benim yumuşak vücuduma bastırdı.

O koyu yeşil gözlere bakarken kalbim hızla çarpıyordu. "Knox'u öptüm."

Cillian'ın dudaklarında belli belirsiz bir seğirme vardı. Belki de sadece hayal ettim.

"Biliyorum." Cillian sanki hayatı boyunca dans etmiş gibi bedenlerimizi ritimle salladı.

Gözlerim büyüdü. "Sen...

biliyorsun..." Hafifçe başını salladı.

"Biliyorum."

"Knox'u palavracı biri olarak görmemiştim," diye mırıldandım. Ama belki de en iyisi buydu. O evde yaşayan tüm erkeklere karşı bir çekim hissetmeme rağmen her şey ortadaydı. Belki de bilmediğim bir seks bağımlılığım vardı.

"Değil," dedi Cillian. "Ama bilmemiz gerekiyordu."

Kaşlarım çatıldı. "Neden?"

Cillian'ın parmakları sırtımın çıplak tenini okşuyor, gömleğimin altından belime doğru kayıyordu. Nasırlı başparmağının her darbesi tenimde bir kıvılcım çağlayanı oluşturuyordu.

"Biz farklıyız, Küçük Alev."

Nefeslerim daha hızlı geliyordu ve her nefesi tutmak için mücadele ediyordum.

"Farklı mı?" Vücudum Cillian'ın dokunuşu altında çılgına dönerken söyleyebildiğim tek kelime buydu.

Daha yakına eğildi, vücudunu benimkinin etrafında , böylece beni içine aldı. Başı kulağıma doğru eğildi. "Kendini her ihtiyacına adamış beş erkeğin olması nasıl olurdu sence?"

Cillian'ın parmakları belimde geziniyor, bir tür karmaşık tasarımın izini sürüyordu. Göbeğim sıkılaştı ve her nefes verişimde bir tür nefes nefese kaldım.

"Her istediğin?" diye itti, dudakları kulağımı sıyırıp geçti.

Zihnim olasılıklar ve imgelerle dolup taşıyordu. Beynimin düzgün çalışmasını sağlamaya çalışırken vücudumun her yeri sıcaktan kızardı. "Easton ve Maddox benden hoşlanmıyor bile."

Cillian karanlık bir şekilde kıkırdadı, titreşimler içimi kasıp kavurdu. "Senden hoşlanıyorlar, Küçük Alev. Sadece kendilerine izin vermek istemiyorlar."

Nefeslerim daha hızlı, hızlı halinde geliyordu.

"Beni yanlış anlama," dedi, kalçası bacaklarımın arasında kayıyordu, sürtünme neredeyse çığlık atmama neden oluyordu. "Kendilerince sebepleri var. Ama uzun süre direnemeyecekler."

Cillian'ın kalçası bedenlerimizi ritme göre hareket ettirirken kaydı. Dudaklarımdan kaçan yumuşak miyavlamaya engel olamadım.

Yanıt olarak kulağıma hırladı. "Çok hassas."

Vücudumu kontrol altına almaya çalışarak yanağımın içini ısırdım. "Knox biliyor mu?"

Cillian bir parça geri çekildi, gözleri kapalıydı. "Yakında seni yatağa atacağımı ve günlerce beni hissedeceğin kadar sert becereceğimi biliyor mu? Evet, Küçük Alev, biliyor. Ve bundan hoşlanıyor."

Dudaklarım bir solukta aralandı. Bu bir tokadı hak edecek türden bir ifadeydi ama onun yerine kalçalarımın arasında bir ıslaklık hissettim.

Cillian'ın eli yüzüme doğru kalktı, başparmağı alt dudağımda gezindi. "Bu fikir hoşuna gitti."

"Bilmiyorum."

Dudakları şimdi seğiriyordu. "Vücudun bundan hoşlanıyor. alabiliyorum, Küçük Alev. Ve yüzümü o güzel kalçalarının arasına sokup çığlık atana kadar seni yemek için sabırsızlanıyorum."

Zihnim bu görüntüyle dolduğunda göbeğim kasıldı.

"Cillian," diye nefes aldım.

Bir el Cillian'ın omzuna dokundu ve yüzünde bir hırıltıyla döndü. "Ne?"

Adamın rengi soldu ama kulağına fısıldamak için yaklaştı.

Cillian'ın yüzündeki ifade daha da gürledi ama başını sallayarak onayladı ve sonra bana döndü. Elleri yüzüme geldi, bu sefer şefkatliydi. "Gitmek zorundayım."

Zihnim dönüp duruyordu. Bu bombaları atacak, bedenimi on bire çıkaracak ve sonra öylece *gidecek* miydi?

Cillian düşüncelerimi okumuş gibiydi. "Özür dilerim. Elimden gelse kalırdım.
Seni arka salona sürükler ve parmaklarıma boşalmanı sağlardım."

Başka bir spazm, alçak ve vahşi.

"Yakında, Küçük Alev.
Yakında." Ve sonra
gitmişti.

Dans pistinin ortasında kıpırdamadan durdum. Orada ne kadar kaldığımdan emin değildim. Bir çift bana çarptı, sonunda

beni . Buraya birlikte geldiğim kızların nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen çoktan kaçmışlardır.

Kalabalığın arasından yolumu buldum. Cillian için yaptıkları gibi benim için ayrılmadılar. İtilip kakıldım ve çarpıldım ama sonunda dans pistinin dışına çıkmayı başardım. Bunu yaptığım anda bir el koluma dolandı ve beni sertçe çekti.

Savunmaya ama Delaney olduğunu gördüğüm anda rahatladım.

Hiç de rahat değildi. "Cillian McCarthy'yi nereden tanıyorsun?"

Yüzeye çıkmak isteyen iniltiyle savaştım. "Knox'un arkadaşı."

"Bunu biliyorum. Ama onu nereden tanıyorsun? Kimse ona . Gökyüzündeki o ofisten sadece bir zengin geldiğinde ya da birinin kıçını bizzat tekmelemesi gerektiğinde çıkıyor." O konuşurken bakışları yukarıdaki pencerelere kaydı ve Görüş alanını takip ettim. İçlerini göremezdiniz ama dışarıyı görebildiğine bahse girerim. Şimdi izliyor muydu? İçeri girdiğimi görmüş ve beni bulmak için aşağı mı inmişti? Tenim karıncalandı ama bu kötü bir his değildi. Sanki bedenim *her şeyin* farkındaydı.

"Hayden," diye tersledi Delaney.

Odağım tekrar ona döndü. "Pardon, ne dedin?"

Boğazında bir kızarıklık oluştu. "Nasıl. Nasıl. Sen. Tanıyorsun? Onu?" homurdandı.

"Onların evinde yemeğe gitmiştim, hatırladın mı?"

Kızarıklık daha da arttı. "Bir akşam yemeği ve seni dans pistine mi çekiyor?"

Maggie ve Bella arkasında belirdi, ikisi de biraz görünüyordu.

Maggie kendini yelpazeledi. "Çok ateşliydi."

Delaney ona doğru döndü. "Kapa çeneni."

Oh, Tanrım. Bu hiç iyi değildi. Delaney'nin istediği Knox muydu yoksa mi? Taş atabileceğimden değil. Birini öpmüş, bir diğeriyle neredeyse yatmış ve her geceyi bir üçüncüsüyle geçirmiştim. Tanrım, bu beni berbat bir insan mı yapıyordu? Belki de yapardı.

Delaney bana döndü, o sırada muhteşem siyah saçları etrafında . "Sadece dikkat et," diye homurdandı. "Duyduğuma göre eğer

Cillian McCarthy'nin karşısına çıkan insanlar kaybolmaya meyillidir."

33

CILLIAN

Kanım alev alev yanıyordu ve muhtemelen zavallı Greg'in öfkeden altına sıçmasına neden olmuştum. Normalde kendimi bundan daha iyi kontrol ederdim. Ama normalde etrafım eşimin tatlı kokusuyla, onun ihtiyaçlarıyla çevrili değildi.

Canavarım tenimi itiyor, dışarı çıkmak, özgür olmak istiyordu. Hayden'ı neden daha önce sahiplenmediğimizi anlamıyordu. Onu dans pistinde ısırmamı, sonra da eve sürükleyip uzun uzun ve sertçe becermemi istiyordu.

Kimi kandırıyordum ki? Ben de aynı lanet şeyi istiyordum. Ama onu korkutmak da istemiyordum.

Hayden'ın bir ejderha olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Çiftleşmenin ne demek olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu sıradan bir randevu durumu değildi. Bu, ruhlarımızın sonsuza dek bağlanmasıydı.

Hışımla merdivenlerden ikinci kata çıktım. Katın girişindeki muhafızlar geldiğimi görünce akıllıca bir adım geri çekildiler.

İçimdeki ateş sönmek bilmiyordu, serbest bırakılmayı bekliyordu. O uçuşa ihtiyacım vardı, ya da tekrar tekrar ağır çantaya vurmaya.

Koridordan ofisime doğru yürüdüm ve kapıyı kırarak açtım.

Cáel girişime döndü, yüzünde merak ve belki biraz da eğlence vardı. En son ne zaman yüzünde

Yüz ifadesindeki mizah? Muhtemelen bölgemize gizlice girmeye çalışan bir Corbett'in bağırsaklarını deştiğinde.

Ama Maddox? O çok öfkeliydi. Bağımızdaki en soğukkanlı ve ciddi kişi olarak duygularını nadiren belli ederdi. Bunun için fazla sakin ve derli topluydu.

Ama şimdi? Her şeyi ortaya döküyordu.

Maddox bana doğru sinsice yaklaştı ve bana yüzeyin altında yatan ölümcül yaratığı hatırlattı. "Aklından ne geçiyordu?"

Bunun üzerine kaşlarım kalktı. "Affedersiniz?"

Maddox beni sertçe itti. "Onu öptüğü için Knox'un kıçının derisini yüzdün ve dans pistinde onu becermene iki saniye mi kaldı?"

Arka dişlerim birbirine çarptı. Haklıydı. Ama ben sınırı aşmamıştım. Hayden'ı öpmemiştim. Onu boşaltmamıştım. Ama Greg sözümü kesmeseydi, muhtemelen keserdim. "Her şey kontrolüm altındaydı."

Cáel, onun gülme versiyonu olduğunu bildiğim bir homurtu çıkardı.

Maddox, "Bu ateşle oynamaktı," diye suçladı. "Neye bulaştığının farkında değil. Bu adil değil."

Ateş tam olarak doğru kelimeydi. Küçük Alevim beni kalıcı izler bırakacak şekilde yakmıştı. Ve ben bunun her saniyesini sevdim.

"Bilse de bilmese de gerçek değişmiyor," diye . Hayden bizimdi. O bir ejderhaydı. Farkında olmaması önemli değildi. O da hepimizle aynı çekimi .

Kafasını karıştırması beni öldürüyordu. Vücudu benimkine tepki verirken yüzündeki suçluluk duygusunu görebiliyordum. Ortada verilmiş bir söz olmamasına rağmen Knox'a ihanet ediyormuş gibi hissediyordu.

Hayden'ın kalbi iyilik, sadakat ve nezaketle doluydu. Tam da hayalini kurduğum ama bulacağımı hiç düşünmediğim türden bir eşti.

"Ona söylememiz gerek. Yakında. Bu onun için çok zor."

Maddox'un gözleri altın renginde parladı. "Onun için mi çok zor yoksa senin için mi?"

Onu geri ittim ve deri koltuğun üzerine düşmesine neden oldum. "Onu görmedin. Kendini inanılmaz derecede suçlu hissediyor.

hepimize karşı. Bu onun içini parçalıyor."

Cáel bunun üzerine sertleşti. "Acı mı çekiyor?"

Ona baktım. "Evet. O tamamen iyilik ve ışık. Hissettiği şeyin tamamen normal olduğunu anlamıyor."

"Ona söylememiz gerek. Hemen," diye talep etti Cáel.

Hayden'ın fiziksel ya da duygusal herhangi bir acı çekmesine dayanamazdı. Bunu durdurmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

"İkiniz de kendinize gelmelisiniz. Ona söylediğimizde ne olacağını sanıyorsunuz? Çıldıracak ve polise koşacak," diye hırladı Maddox.

Cáel başını sertçe salladı. "."

Maddox ona ters ters baktı. "Onu iki nokta beş saniyedir tanıyorsun. Ne yapacağı hakkında hiçbir fikrin yok. Bize güvenmesini sağlamak için zamana ihtiyacımız var. Sonra ona söyleriz."

Cáel Maddox'a dişlerini gösterdi. "Hayden'ı *tanıyorum*. O benim dostum.

Bana güveniyor."

Maddox *aptal* der gibi bir of çekti.

"İçimizden biri yerine geçtiğinde inanacak. Ve Easton onunla ten tene temas ettiğinde, kendi dönüşüm yolu başlayacak," dedim, sesime biraz kontrol getirmeye çalışarak.

Bir ejderha şekil değiştiren genç yaşta travma geçirdiğinde, ejderhasını ortaya çıkarmak için bağının varlığı gerekebilir. Bazen, ejderhanın ortaya çıkması için çok fazla hasar vardı, ama Hayden'ın bundan daha güçlü olduğunu biliyordum. Onun ejderhası da öyle.

Maddox'un çenesi ileri geri hareket etti. "Peki Easton'ı bunu yapmaya zorlayacak mısın Alfa?"

Boğazımda bir hırıltı toplandı. "O tür bir lider olmadığımı biliyorsun." Sürümün bir üyesini asla kendi isteklerine aykırı bir şey yapmaya zorlamazdım.

Maddox, "Bunu kendi özgür iradesiyle yapmayacak," diye tersledi.

Ben o kadar emin değildim. Easton her ne kadar Hayden'la arasına mesafe koymak istese de o duvarların yıkılmaya başladığını gördüm. Onun etkisine karşı bağışıklığı yoktu.

"Ona seçim şansı vermeliyiz," dedi Cáel sessizce. "Bu da ona her şeyi anlatmak anlamına geliyor. Tüm bunları saklamak bana doğru gelmiyor.

ondan."

Bunun üzerine içim çalkalandı. O haklıydı. Sırlar ne kadar uzun süre kalırsa, sonunda ona söylediğimizde Hayden kendini o kadar ihanete uğramış hissedecekti. Ona bir an önce gerçeği söylemenin bir yolunu bulmalıydık.

"İkiniz de aptalsınız," diye homurdandı Maddox.

Ama bunun ne kadarının Maddox'un ifşa olma korkusu, ne kadarının da kırılma korkusu olduğunu merak ettim. Hayden gerçeği öğrendiğinde, bir duvar eksilmiş olacaktı. 'dan uzak tutan tek şey üniversitedeki pozisyonu olacaktı. Ve Maddox'un kendini hazır olduğunu sanmıyordum.

Arka cebimdeki telefonum çaldı ve onu çıkardım. Ekranda *James* ismi belirdi ve içime bir ağırlık çöktü. Ekrana dokundum. "Ne?"

"Bir sorunumuz var, Alfa."

"Söyle bana," diye kestirip

attım.

"Kulüpte yaklaşık bir düzine Corbett var. Ben sadece üç tane gördüm. Sean daha fazlasını tespit ediyor."

Ağzımdan Galce küfürler döküldü. "Hayden'ı güvene alın, hemen. Onu ofisime getirin."

Corbetts onun kokusunu alırsa savaş çıkacağı kesindi. Ve nasıl oldu da buraya girebildiler? Kulüp tarafsız bölge olsa da, hoş karşılanmıyorlardı ve fedailerim onları asla içeri almazdı.

"Understood-"

James'in sözleri kesildi. Bir homurtu ve bir hırıltı duyuldu ve sonra hiçbir şey olmadı.

"James," diye bağırdım.

Hiçbir şey.

"James," diye tekrar bağırdım.

Sonra hattan bir ses geldi. Karanlık bir kıkırdama. "Özür dilerim. James şu anda telefona gelemez." Ve

kanım buza dönüştü.

34

HAYDEN

Normal bir gece geçirmeye çalışacağıma dair ettiğim yemini hatırlamaya çalıştım ama hiçbir işe yaramadı. Delaney'nin sözleri kulaklarımda yankılanmaya devam ediyordu. *"İnsanların Cillian McCarthy'nin karşısına çıktıklarında ortadan kaybolma eğiliminde olduklarını duydum."*

Bu uyuşturucu satıcısı demekti, değil mi? Öyle olmalı. O ya da bir çete.

Midemin içindekiler çalkalandı ve yuvarlandı. Ne kadar endişelensem de çekip gitmeye karar verememem benim hakkımda ne söylüyordu? Her neye , bu iyi bir şey olamazdı.

"Dünyadan Hayden'a," diye şarkı söyleyen Maggie, Bella'ya doğru eğildi.

Kendimi sarmal düşüncelerimden sıyırdım. "Özür dilerim. Ne dedin sen?"

Sırıttı. "Cillian'ın aletini hissedip hissetmediğini sordum. Bir canavar olduğunu duydum."

Bu ima karşısında yanaklarım kızardı.

Bella boğuk bir kahkaha attı. "Tanrım, Maggie. Kendine gel. Sırf Cillian'ın siki hakkında bilgi almak için Hayden'ı kurtların önüne atmaya hazır mısın?"

Maggie omuz silkti. "Fedakarlıklar yapılmalı. Ben kendimi feda ederim-"

"Kapa çeneni," diye tersledi Delaney.

Onu incelerken yanağımın içini ısırdım. Kızgınlığı azalmamıştı ama kızgınlığı azalmış gibi görünen tek kişi oydu.

Adamlar hakkında umutsuzca ihtiyacım olan detaylar. Derin bir nefes aldım ve "Onun hakkında ne biliyorsun?" diye sordum.

Delaney'nin sinirli bakışları bana döndü ve sanki bana söyleyip söylememeye karar vermeye çalışıyor gibiydi.

"Onları oldukça iyi tanıyor gibi görünüyorsun," diye ekledim çabucak, egosuna bir darbe indirmenin işe yarayacağını umarak.

Haklıydım. Delaney, çevresindekilerin bizden çok daha fazla şey bildiğini anlamasını sağlayacaksa kendine engel olamadı. Omuzlarını dikleştirdi. "Ember Hollow'u Cillian yönetiyor."

Kaşlarımı çattım. "O belediye başkanı falan mı?"

Delaney güldü. "Pek sayılmaz. İşleri perde arkasından yürütüyor. Yeraltı dünyasında dövüşürken para kazanmaya başladığını duydum."

Karnım zil çaldı. Bu konuda haklı olduğunu biliyordum. Cillian da bana aynı şeyi söylemişti.

"Yirmi yaşındayken büyük bir dövüşü vardı. Herkesin kaybedeceğini düşündüğü bir dövüşçüye karşıydı. Cillian bir tefeciden borç para aldı ve sahip olduğu her kuruşu kendi üzerine koydu. Oranlar yirmiye bir ya da gibi çılgınca bir şeydi," diye devam etti Delaney.

"O kazandı," dedim sessizce.

Sırıttı. "Evet. Bir gecede milyoner oldum."

Çünkü Cillian kendine inanmıştı. Onun için içimde bir gurur dalgası oluştu.

"Kumar oynamaya devam etti. Bu kulüp. Birkaç başka iş. Borsa. Şu anda bir milyarder," diye devam etti Delaney.

"B ile milyarder mi?" Ciyakladım.

"Evet. Ve özelliğiyle ünlüdür. İnsanların mülküne girmesine izin vermez. Yaklaşmalarına izin vermez. Yarattığı sözde aile dışında kimseye güvenmiyor. Bu yüzden sana neden bu kadar yakınlaştığını merak ediyorum."

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Sanırım Knox ve ben arkadaş olduğumuz için."

Delaney alay etti. "Elbette."

Sertçe yutkundum. "Ben bir tuvalet bulacağım. Geri geleceğim."

Hiçbiri tartışamadan aceleyle gruptan uzaklaştım. Kalabalığın arasından geçerek bir tuvalet aradım. Bulduğum ilk koridor insanlarla doluydu ve tuvalet kuyrukları gülünç derecede uzundu.

Ben de devam ettim ve kulübün arka tarafına giden yolu buldum. DJ'in üzerinde bulunduğu yükseltilmiş kürsünün arkasına sıkışmış başka bir koridor vardı. Burası şaşırtıcı derecede sessiz ve insansızdı. İki tabela tuvaletleri aydınlatıyordu.

Bayanlar için olana doğru aceleyle ilerledim ve içeri girdim. Aslında işemem gerekmiyordu. Nefes almam gerekiyordu.

Lavaboya geçerek suyu gidebildiği kadar soğuk akıttım. Beni umarak ellerimi akıntının altında tuttum. Ama hâlâ Cillian'ın parmaklarının sırtımda ve belimde gezindiğini hissedebiliyordum.

"Kes şunu," diye tersledim.

Kendimi kontrol altına almalıydım. Hiçbir zaman hormonlarının kurbanı olan bir kız olmadım. Akıllıca seçimler yaptım. Güzel gülümsemelere ve gizli vaatlere kanmadım çünkü bunların boş olduğunu biliyordum.

Suyu kapattıktan sonra kâğıt havlulara uzandım. Ellerimi kurulamak için acele etmedim. Artık aptal kız hareketleri yapmak yok. Erkeklerle arama mesafe koyacaktım. Derslerime ve işime odaklanacaktım. Knox, Cáel ve ben arkadaş olabilirdik ama daha fazlası değil. Ve Cillian'dan tamamen uzak duracaktım.

Bu kararı verdiğimde kendimi daha iyi, daha kontrollü hissettim. Kağıt havluları çöpe attıktan sonra koridora geri döndüm ve gözlerimi kırptım. Daha mı karanlıktı? Bu çok garipti.

Kulübe doğru iki adım atmıştım ki güçlü kollar beni geniş bir göğse doğru geri çekti.

"Burada neyimiz varmış?" diye bir ses kulağıma alaycı bir şekilde yaklaştı, pis nefes burnuma doldu.

Kurtulmak için mücadele ettim ve kendimi savunma derslerinde öğrendiğim gibi dirseğimi geriye doğru savurdum. Ama adam sadece kıkırdadı.

"İyi denemeydi, sürtük." Saçlarımı tuttu, öyle sert çekti ki gözlerim yaşlarla doldu. "Teaghlach klanının yeni bir fahişesi olduğunu duydum. Seni ilk denemede elde edeceğimi düşünmemiştim. Gittikçe özensizleşiyorlar."

Kıvrandım ve çırpındım, bir çığlık attım. Ama sesler kulübün müziği tarafından yutuldu.

Gölgelerin arasından iki kişi daha çıkınca adam sadece güldü. "Ne dersiniz çocuklar? Onu parçalara ayırmadan önce biraz tadına bakalım mı?"

İçimdeki her şey buza dönüştü. Böyle bir şey . Olamazdı.

Adam eğildi, boynumun kenarını yaladı. Sonra durdu ve beni daha sıkı kavradı. "Bu da ne?" diye hırladı. "Ejderha mı?" diye nefes aldı, neredeyse saygıyla.

Kıpırdandım ve tekmeledim, kurtulmaya çalıştım.

"Hayır, ," diye hırladı. "Bizimle geliyorsun."

Beni kapıya doğru sürükledi ve paniğim sıcak ve parlak bir şekilde alevlendi. Beni oradan çıkarmasına izin veremezdim. Beni ikinci bir yere götürmelerine izin veremezdim.

Beni sürüklerken kolu boynuma dolandı ve ön kolunu olabildiğince sert bir şekilde ısırdım.

Adam acı içinde kıvrandı, beni tutuşu bir parça gevşedi. Beklemedim. Koştum. Ama diğer iki adam bekliyordu.

"Hiç sanmıyorum, sürtük," diye hırladı uzun boylu olan.

Ancak arkadan boğazına bir bıçakla sözleri kesildi.

Ve yapabileceğim tek şeyi yaptım. Çığlık attım.

35

HAYDEN

Adam önümde yere yığıldı, Cáel'i ortaya çıkardı, yüzünde öfke çizgileri vardı. Ona doğru mu koşsam yoksa uzaklaşsam mı bilemedim. Ama karar vermek için hiç şansım yoktu.

İkinci adam bana doğru hamle yaptı ve beni duvara öyle bir çarptı ki yıldızlar gördüm. Cáel bir şeyler haykırırken ben de onun tutuşuna karşı koymaya çalıştım. Adamın yumruğu yüzüme geldi ve görüşüm bulanıklaştı.

Her şey o kadar bulanıktı ki beni saldırganın kollarından kimin kopardığını göremiyordum. Sahip olduğum azıcık güçle kıvrandım ve savaştım. "Sakin ol, ufaklık. Benim."

Kar ve kamp ateşi kokusu burnuma doldu ve Cáel'e doğru yığıldım.

"Tuttum seni. Sadece ."

Kavga sesleri koridoru doldurdu. Cillian görünmeyen bir bıçakla yumruk attığında görüşüm yavaşça açıldı. Bana yumruk adam yere yığılırken ağzından kanlar fışkırdı.

Cillian elini adamın gömleğine sildi ve ardından yabancı dilde bir şeyler söyleyerek ona tükürdü.

Maddox ilk saldırganımla boğuşurken bir şeyler bağırdı ve Cillian da ona katıldı. Birkaç saniye içinde o adam da kanlar içinde yere yığıldı.

Adam daha son nefesini vermeden Cillian bize döndü. "Harekete geçmeliyiz. Takviye çağırmış olmalılar."

Cáel başını sallayarak arka kapıya doğru ilerledi. "Gözlerini kapat, Ufaklık. Onları görmene gerek yok."

Ama kendim yapamadım. Üç ceset. Çok fazla kan.

Annemin düşmüş halinin görüntüleri kafamı doldurdu. Cáel'e karşı şiddetle sarsıldım ve o da .

Sonra dışarıdaydık, soğuk hava etrafımızı sarıyordu. Cillian kilitleri çalarken Cáel karartılmış bir SUV'a doğru koştu ve biz de içerideydik.

Maddox'un elleri yüzümde nazikçe gezinirken Cáel beni tuttu. "Neren acıyor, *Mo Ghràidh*?" Endişe ve belki de acı
yüz hatlarını çarpıttı.

Dişlerim şiddetle gıcırdıyor ve ağzımdan tek bir kelime bile çıkmıyordu. "Ona vurdu," diye homurdandı Cáel.

Öfkesinin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordum. düzensiz, hızlı nefes alışlarını hissettim. Kendini kaybetmesine saniyeler biliyordum.

Konuşamıyordum ama Cáel'in boynuna sokuldum ve iyi olduğuma dair onu rahatlatmaya çalıştım.

Cáel'in göğsünden kükremeye çok benzeyen gümbürdeyen bir ses çıktı.

Maddox'un gözleri ona döndü. "Kendini toparla. Onu güvenli bir yere götürmeliyiz."

SUV'un lastikleri sanki bu noktayı vurgulamak istercesine gıcırdadı.

"Havada ve yerde desteğimiz var," diye kestirip attı Cillian. "Ama içeri nasıl girdiklerini bilmek istiyorum."

"Hain," diye Cáel.

Cillian'ın parmakları direksiyonda sıkılaştı. "Bunun için ölecekler. Yavaşça."

Vücudum daha çok sarsıldı.

"Yeter," diye bağırdı Maddox. "Onu korkutuyorsun."

Elleri yine yüzümdeydi. "Seni muayene etmem gerek, tamam mı Hayden?"

Yavaşça başımı salladım.

Maddox arka koltuktan bir şey çıkardı ve bunu yaparken yüzünü buruşturdu. Siyah deri çantanın içinde ne olduğunu göremiyordum ama bir saniye sonra gözlerimin önünde küçük bir ışık yanıp sönmeye başladı.

Gözlerimi kısarak baktım, geri çekildim.

"Üzgünüm, *Mo Ghràidh*," diye fısıldadı. "Beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğini görmem gerek."

Yutkundum. "Sorun...yok." Kelimelerim en iyi ihtimalle titrekti ama en azından onları çıkarabilmiştim.

Işık tekrar gözlerimin üzerinde gezindi ve parlaklık canımı yaktı.

"Başın mı ağrıyor?" diye sordu.

"Evet," diye itiraf ettim.

"Mide bulantısı mı?" diye sordu ışığı geri çekerken.

"Belki-" Işın Maddox'un gömleğini aydınlattığında sözlerim kesildi.

soğuk bir panik kapladı. "Maddox!" doğruldum, başımın hareketle birlikte yüzmesini umursamadım. "Kesilmişsin."

Cillian küfredip hızını artırırken ben gömleğini çekiştirmeye başlamıştım bile.

"Ne kadar kötü?" Cillian kırptı.

Maddox ellerimi tutmaya çalışarak, "Sadece bir çentik," dedi. "Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin," diye homurdandım yarayı incelerken. "Seni hastaneye götürmeliyiz. Bu gerçekten derin."

"Evde tedavi edebilirim," diye savundu.

"Sen doktor mısın?" Tersledim.

Bana sırıttı, onu ilk kez gerçekten gülümserken görüyordum ve bu yıkıcıydı. "Sıhhiyeciyim aslında. EMT eğitimi aldım."

"Oh," diye mırıldandım, sonra tıbbi çantayı karıştırdım. "Kendine dikiş hâlâ şüpheliyim."

Homurdandı. "Daha önce de yaptım."

Bunun üzerine sustum. Bu tür şeyler onlar için normal miydi? Şu anda bunu düşünemezdim.

Bir şişe peroksit ve bir travma pedi çıkardım, sonra Maddox'a baktım. "Özür dilerim. Bu acıtabilir."

Maddox çenesini sallayarak başını salladı. "Yap ."

Peroksiti yarasının üzerine döktüm ve Maddox hiç ses çıkarmadı. Sonra gazlı bezi yarasına bastırdım.

Gözlerimiz kilitlenirken Maddox nefesini içine çekti.

"Çok özür dilerim." Gözlerim yaşlarla doldu.

Eli yanağımı okşamak için kalktı. "Gözyaşı yok, *Mo Ghràidh*. Onlar beni öldürür."

"Benim yüzümden sana zarar verdi. Çünkü sen beni korumaya çalışıyordun."

Maddox'un başparmağı yüzümü okşadı. "Senin için binlerce kez bıçağı alırım."

Başım gözlerim yandı. "Neden?" "Çünkü sen

önemlisin."

Çok basitti ama her şeyi paramparça etti. Duygularımı bastırmaya, onları uzak tutmaya çalıştım ama yapamadım. Sıcak gözyaşlarının yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissettim. "Neler oluyor?" diye fısıldadım.

Maddox'un yüzünde acı çizgileri belirdi. "Açıklayacağız. Söz veriyorum. Sadece önce birkaç şeyi halletmemiz gerekiyor."

SUV'nin önünden gelen alçak bir hırıltı tüm aracın sarsılmasına neden oldu.

Bedenim titremeye başladı ve Cáel bana daha sıkı sarıldı. "Sorun yok, Küçüğüm. Seni güvende tutacağız."

Ama haklı olduğundan emin değildim. İçimden bir ses bu adamların hayatına girmenin beni her zamankinden daha fazla tehlikeye attığını söylüyordu.

36

HAYDEN

"Ben hallederim," dedi Maddox, elimdeki gazlı bezi alıp üzerine bastırmaya devam ederek.

Sırtımı Cáel'e yaslamak için hareket ettim ve bir baş dönmesi dalgası üzerimden geçti.

"Küçük Olan," diye Cáel. "Sorun nedir?"

"Bilmiyorum, rastgele saldırılar ve çok sayıda ceset."

SUV çakıllı yola dönerken Cáel sadece homurdandı. Aracın her sarsıntısı bana vücudumun yediği darbeleri hatırlatıyordu. Başım ve yüzüm zonkluyor, boynum ağrıyordu. Bir küvet bulup kendimi bir yıl boyunca içine sokmak istedim.

Cáel beni içine çekti ve ben de onun karlı, kamp ateşi kokusunu içime çektim. Bununla ilgili her şey beni sakinleştirdi. Sanki bedenim onun kucağındayken her zaman tamamen güvende olacağımı biliyordu.

Cillian mülklerinin kapısında yavaşladı ve siyahlar giymiş birkaç adam gölgelerin arasından çıktı.

Tüm vücudum kilitlendi.

"Şşşt," diye fısıldadı Cáel. "Bu sadece güvenlik."

Bir parça gevşedim. "Neden bu tür bir güvenliğe ihtiyacınız var?"

Cáel ve Maddox bakıştılar ve içimi bir korku kapladı. Kendimi neye böyle?

Muhafızlar direksiyonda kimin olduğunu fark ettikleri anda kapılar açılmaya başladı. Cillian cipi eve doğru yönlendirirken tek kelime etmedi. Birkaç dakika içinde durdu.

İki figür bir anda kapıdan içeri girdi.

Hazırlandım ama gelenlerin Knox ve Easton olduğunu görünce rahatladım.

Cáel kapımızı açtı ve ben hâlâ kollarındayken dışarı çıktı.

"Hayden!" Knox bize doğru adım atarak bağırdı.

"Bırak beni," diye fısıldadım. Cáel'in beni tutması Knox'u daha da endişelendirecekti.

Homurdandı ama itaat etti.

Ayaklarım yere değdiği anda bir hata yaptığımı anladım. Bacaklarım titredi ve etrafımdaki dünya yüzdü.

Ayaklarımın üzerinde sallanırken Knox küfretti. Ama artık çok geçti. Çoktan düşmüştüm.

"Bunun olmasına nasıl izin verdin?" Easton göremediğim birine hırladı.

Göremiyordum çünkü bir bulutun üzerinde yüzüyordum. Bir yanım başımın içinde acının zonkladığını hissediyordu; diğer yanım ise çocuklarla birlikte olmam gerektiğini anladı. Ama onları göremiyordum. Etrafta dönen siyahlıktan başka bir şey göremiyordum.

"İzle. Senin. Tone," diye homurdandı Cillian. "Hiçbir şeyin olmasına *izin vermedik*. Haini bulacağımızı ve bedelini ödeyeceğini söylediğimde bana güvenin."

Cáel alçak sesle homurdanarak onayladı. "Ben de bu intikamda yer almak istiyorum."

"Onu hastaneye götürmememiz gerektiğine emin misin?" Knox sordu.

Sesi diğerlerinden daha yakındı ve bunu o zaman hissettim. Eli elimdeydi, başparmağı tenimde desenler çiziyordu. Isı orada titreşiyordu, rahatlık.

Gözlerimi açmak istedim ama tam olarak .

"Hayır," diye kestirip attı Maddox. "Şifacı onu muayene etti. Kan tahlillerinde bir şey bulmaları riskini göze alamayız."

Kaşlarımı çattığımı hissettim. *Şifacı mı? Kan tahlili mi?*

"Hepiniz onu daha iyi izlemeliydiniz," diye hırladı Easton. "Peki ya korumaları?"

Muhafızlar mı? Neden ?

Cillian bir hırıltı çıkardı. "James onu korumaya çalıştı ve bunu hayatıyla ödedi. Sean'ın durumu ise belirsiz."

Easton bir küfür mırıldandı. "Özür dilerim, neler oluyor?"

"Corbetts'in Hayden'ı bildiğini varsaymak .
Onu almak için ellerinden geleni yapacaklar," dedi Cillian, sesi kısık bir şekilde.

Cáel insandan çok hayvana benzeyen bir ses çıkardı. "Böyle bir şey olmayacak."

"Hayır," diye kabul etti Cillian. "Öyle değil. Ama güvenliği her yönden sıkılaştırmamız gerekecek. Hayden'ı eve taşımamız gerekiyor."

"Hayır," diye kestirip attı Easton.

İtiş kakış sesleri geliyordu.

"Cidden saçma korkularını arkadaşımızın güvenliğinden üstün mü tutuyorsun?" Cillian talep etti.

"Bu saçmalık değil," diye karşılık verdi Easton. "Ve sen de bunu biliyorsun."

"Yeter," dedi Maddox, sesi yorgunluk doluydu. "Olması gereken yer burası. Bununla başa çıkacağız, Easton. O daha önemli."

Zihnim konuşmalarının parçalarını bir araya getirmeye çalışıyordu ama hiçbiri mantıklı gelmiyordu ve beynim en iyi ihtimalle sisliydi. Hayal kırıklığıyla bir ses çıkardım.

Knox'un eli benimkinin etrafında kasıldı. "Sanırım uyanıyor." Elimi sıktı, bu kez kasıtlı olarak. "Hayden?"

Gözlerimi açmak istedim. Artık bu garip alternatif evrende sıkışıp kalmak istemiyordum. Ama göz kapaklarım çok ağırdı.

Bir avuç saçlarımın üzerinde gezindi. "Haydi, Küçük Alev. Bize o menekşe gözlerini göster."

Cillian'ın dokunuşuyla birlikte bir farkındalık sızısı geldi, beni şimdiki zamana geri çeken bir şey daha. Göz kapaklarım alçak sese karşı çırpındı.

odanın ışığı. Mavi bir denizdi. Her şey huzurlu ve dingindi.

"İşte " dedi Cillian yumuşak bir sesle, sesi sertti.

"Nasıl hissediyorsun?" Knox başparmağını hâlâ tenimde gezdirerek sordu.

Beş çift göz bir cevap için bekliyordu. Zihinsel bir envanter çıkardım. Kendimi bir akıntıya kapılmış ve birkaç kayaya çarpmış gibi hissediyordum.

"Tamam," diye mırıldandım ama bu tek kelimeyle yüzümü buruşturdum. "Yalancı," diye suçladı Cillian.

Yüzümü buruşturdum. "Başım ve yüzüm ağrıyor."

"Ben bir buz torbası getireyim," dedi Cáel ve yüzünde ölümcül bir ifadeyle hızla odadan çıktı.

"Lanet ağrı nerede?" Easton tersledi.

Maddox başını salladı. "Önce biraz bir şeyler yemesi gerekiyor. Bunları aç karnına alırsa, sadece hasta olur."

Easton'ın yanağında bir kas oynadı. "O zaman ona yiyecek bir şeyler getir."

Kaşlarım birbirine yaklaştı, bu hareket yüzümdeki acının alevlenmesine neden oldu.

Easton bu rahatsızlığı fark etmiş olacak ki seramik bir nesneyi kaptığı gibi duvara fırlattı.

Maddox bir anda onun yüzüne baktı. "Topla kendini. Hemen. Hayden'ın ihtiyacı olan son şey bu."

Easton öfke dolu gözlerini bana doğru çevirdi. kadar öfkeliydi ki, sanki saldırıya uğramam suçummuş gibi. Çenesi granit gibi sertleşti ve odadan dışarı çıktı.

Tepkisini anlamaya çalışarak gidişini izledim. "Benden hoşlanmadığını bile düşünmüştüm."

Knox elimi bıraktı ve ayağa kalktı, yüzünü keder kaplamıştı. "Senden çok fazla hoşlanıyor. Sorun da bu zaten."

37

CÁEL

İçimde dönen öfke canavarımı besledi. Derimi itiyor, özgürlük istiyor, eşimize zarar verenleri avlamak istiyordu. Onu sakinleştirmek için elimden gelen her şeyi denedim, onların öldüğünü ve Hayden'ın güvende olduğunu söyledim. Ama bunların hiçbiri işe yaramadı.

Çünkü ikimiz de yakın tehdit sona ermiş olsa da, çok daha büyük bir tehdidin yaklaşmakta olduğunu biliyorduk.

Gevşetmeye çalıştıkça çenem çatladı ama gerginlik gitmiyordu. Bir buz torbası ve Hayden'ın midesi için kolay olacağını düşündüğüm bir atıştırmalık aldım.

Onun morarmış yüzünü ve şaşkın ifadesini hayal ettiğimde acı, vahşi pençelerini göğsüme sapladı. Kendini neyin içine soktuğunu, neyin içine doğduğunu bilmiyordu. Ama onu bulduğumuz için üzgün olamazdım. Ya da belki onun bizi bulduğunu söylemek daha doğruydu.

Canavarımı daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde yatıştırdı. Kardeşlerim de değişimi fark etmişti. O kadar sinirlenmiyordum. Ta ki biri ona tehdit oluşturana kadar.

Ejderham kabardı ve Hayden'a geri dönmemizi istedi. Bu istek karşısında ona karşı koymadım çünkü onun yanına dönmem gerekiyordu.

varlığını da. Kendimi onun iyi olduğuna, nefes aldığına ikna etmem gerekiyordu.

Evin önündeki kapı çarpıldı ve Knox yüzünde acı dolu bir ifadeyle merdivenlerden inerken ben de antreden içeri girdim.

"Ne oldu?" Ben talep ettim.

Başını iki yana salladı. "Easton. O... bunu iyi idare edemiyor."

Kapalı ön kapıya doğru bakarken bir küfür mırıldandım. Hepimizin yükleri vardı. Hiçbirimiz çocukluğumuzdan ya da genç yetişkinliğimizden yara almadan çıkmamıştık. Ama East ve ben... benzer şekilde başa çıktık. Ben onu anladım. Ama konuda *konuşmakta* da pek iyi .

"Onunla konuşmamı ister misin?" diye sordum. Knox yutkundu. "Hayır. Ben olmalıyım."

Ve bunun onun için ne büyük bir fedakarlık olduğunu biliyordum. Knox dünyayı her zaman bardağın dolu tarafı olarak görmeyi severdi. Onun için bu, ailesinin başına gelenleri görmezden gelmek anlamına geliyordu. Oraya gitmeyi sevmezdi. Bunu yapabileceği tek kişi Easton'dı.

Uzandım ve elimi Knox'un omzuna sıkıştırdım. Garip ve acemice bir . İnsanlara dokunmaya alışık değildim. Ama Knox'un arkasını kolladığımı bilmesini istiyordum. "Bana ihtiyacın olursa araman yeterli."

Knox başını sallayarak onayladı ve kapıya doğru ilerledi.

Merdivenlerden yukarı çıkıp odama doğru yöneldiğimde Maddox'u heykellerimden birinin kalıntılarını süpürürken buldum. Bakışlarım soru soran Cillian'a kaydı.

Yüzünü buruşturdu. "Doğu."

Kahretsin. Gerçekten çok gergindi. En azından evin ortasında yer değiştirmedi. Hayden'ın sırrımızı öğrenmesinin tek yolu buydu.

Adını düşünmek bile dikkatimi ona çekmişti. Devasa yatağımda çok küçük görünüyordu, normalden çok daha solgundu. Ona doğru ilerledim, yüzündeki kararan morluk karşısında öfkem yeniden kabardı.

Buz torbasını ve elma suyu şişesini komodinin üzerine koydum, sonra kolumun altındaki kraker kutusunu çıkardım. "Al," dedim sessizce. "Şunu yüzüne sürelim."

Mümkün olduğunca nazik bir şekilde buz torbasını yanağına doğru kaldırdım. Hayden elimi tutarken benimkini de . "Teşekkür ."

Başımı sallayarak onayladım. "Sana biraz kraker ve meyve suyu getirdim."

Maddox minik seramik parçalarını bir çöp kutusuna attı. "Bunu yedikten sonra komodinin üzerinde ağrı kesici ilaçlar var."

"Tamam," diye kabul etti Hayden, fazlasıyla kolay bir şekilde.

Ufaklığım normalde böyle davranmazdı. Ateşle doluydu, her adımda bizimle savaşırdı. Onu bu kadar kolay kabul edilebilir, bu kadar sessiz görmek her türlü yanlış hissettirdi.

Bir zil sesi havayı deldi ve Cillian cebinden telefonunu çıkardı. "Konuş."

Diğer uçtaki sesi dinlerken yüz ifadesi karardı. "Onu alıkoyun, sizinle kulübede buluşuruz."

Canavarım derimi itti. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Bir hain şüphelinin yerini tespit etmişlerdi. Ejderham intikamı bir sonraki nefesinden daha çok istiyordu. Daha çok istediği tek şey Hayden' yakın olmaktı.

Maddox ayağa kalktı ve bana baktı. "Cill'le gitmek mi istersin yoksa burada kalmak mı?"

İkiye bölünmüştüm ama sonunda tek bir cevap vardı. "Kalmam gerekiyor."

Maddox'un kehribar rengi gözlerinde şaşkınlık parladı. Kan dökme fırsatını geri çevireceğimi hiç düşünmemişti. "Tamam. Gelişmeleri mesaj atarım."

"Teşekkürler."

Cillian telefonunu cebine soktu ve dudaklarını Hayden'ın şakağına değdirmek için eğildi. "Geri döneceğim, Küçük Alev. Dinlen."

Hiç tepki vermedi ve ben de şokun geçip geçmediğini merak ettim.

Cillian'ın bakışları benimkilerle kilitlendi. "Gözünü dört aç."

Cevap olarak homurdandım. Hayden'ın gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğimi biliyordu.

Kapı kapanır kapanmaz ayakkabılarımı çıkardım ve Hayden'ın yanındaki yatağa tırmandım. Hiç tereddüt etmedi; sadece bana doğru kıvrıldı.

Kollarımda rahatlamak istemesi içimi rahatlattı. Bir parçam, içindeki canavarı gördüğünde bana bir daha asla eskisi gibi bakamayacağından korkmuştu.

Kollarım onun etrafında kıvrıldı. "Seni yakaladım, ."

"Neler oluyor?" diye fısıldadı.

Hayden'a yalan söyleyemezdim. Ama ona hikâyenin tamamını da anlatamazdım. Elimi omurgasında aşağı yukarı gezdirdim. "Bize zarar vermek isteyen insanlar var. Ve değer verdiğimiz herkese de zarar vermek istiyorlar."

Hayden'ın başı geriye doğru eğildi, buz torbası düştü. "Beni önemsiyor musun?"

O menekşe gözlere baktım. "Senin için her şeyi

yaparım." Sertçe yutkundu. "Bana zarar vereceklerdi."

Çenemde bir kas seğirdi. "Kimse sana dokunmayacak.

Bir daha asla."

Hayden daha da gömüldü. "Beni tuttuğunu hissediyorum. Nefesinin kokusunu alabiliyorum."

Onu nazikçe kavramak için mücadele ettim. "Zaman alacak, ama anılar kaybolacak. Söz veriyorum."

Bu tamamen yalan değildi. Ama tamamen gerçek değildi. Zamanla bir nebze körelmiş olsalar da şeytanlarım hâlâ düzenli olarak peşimi bırakmıyordu.

"Bu konuda deneyiminiz varmış gibi konuşuyorsunuz."

Arkadaşıma baktım. Geçmişim hakkında kimseyle konuşmazdım, . Ama bir şekilde geçmişimden bir parçayı onunla paylaşmak istedim. Boğazıma dolmaya çalışan safrayı yuttum. "Çocukken kaçırıldım. İşkence gördüm."

Hayden'ın nefesi kesildi, güzel dudakları havayı emerken aralandı.

Gözleri yaşlarla doldu. "Cáel."

Tepkisi çok ani, çok gerçekti. Geçmişte gördüğüm gibi acıma değildi. Empatiydi.

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve onu sildim. "Ben iyiyim. Anıların susturulmasına yardımcı oluyorsun."

Hayden biraz daha yaklaştığında nefes alışları hızlandı. Ağzı o kadar yakındı ki, tadını şimdiden alabildiğime yemin edebilirdim.

İçimde bir savaş başladı. Hayden henüz gerçeği bilmiyordu. Ve buna ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ama karar . Cillian, Mad ve benim onun için öldürdüğümüz gerçeği aramızdaki bağı sağlamlaştırmıştı.

Yine de beklemeliyim.

Ama ben .

Eğildim, ağzını olabildiğince nazikçe aldım. Ama tadı içime dolduğu anda neredeyse kopuyordum. Onu sahiplenme dürtüsü o kadar güçlüydü ki neredeyse o anda yer değiştiriyordum.

Hayden, dilim onunkini okşarken küçük bir inilti çıkardı ve sikim kotumun fermuarına karşı sertleşti.

Nefes nefese kalarak ağzımı onunkinden ayırdım.

Hayden'ın parmakları dudaklarına doğru kalktı.

"Oh, kahretsin."

Bunun üzerine dudaklarım kıpırdadı ve onu alnından öptüm. "Uyu, ufaklık. Çıldırmayı yarına sakla."

38

HAYDEN

Bilinç beni çekiyordu. Yanıyordum. Çok sıcak. Ateşin tenimi yaladığını hayal ediyordum ama bir parçam bunun gerçek olmadığını biliyordu.

Göz kapaklarım çırpınarak etrafımdaki karanlığı ortaya çıkardı. Gözlerimin alışması ve nerede olduğumu hatırlamam bir an aldı. Cáel'in odası.

İşte o zaman bedenim içinde bulunduğu durumun tam olarak farkına vardı. Büyük bir kol belime dolanmış, beni sert ve çıplak bir göğse doğru çekiyordu. Bakmadan bile onun Cáel olduğunu biliyordum. Sanki bedenim onun enerjisini ya da başka bir şeyini tanımıştı.

Ama başka biri vardı. Gözlerim yüzünü seçemeden kokusunu fark ettim. Çam ve yağmur. Knox.

Derin nefesleri yüzüne düşen açık kahverengi saçlarını dalgalandırdı. Çok huzurlu, çok rahatlamış ve çok güzel görünüyordu.

Knox'un uzun kirpikleri sanki vücudu benimkine uyum sağlamış, bir parçası uyanık olduğumu biliyormuş gibi dalgalandı. Yeşil gözleri beni içine çekti. Uzun bir süre baktı. "Canın acıyor mu?"

Bir an için bedenimi yokladım. "Hayır," dedim dürüstçe.

İfadesi endişeyle doluydu. "Seni ne ? Kabus mu?" Başımı hafifçe salladım. "Ateşim vardı."

Knox'un ağzını bir sırıtma kapladı. "Seni sıcak tutan bir Cáel battaniyen var."

Buna üzülmüş gibi görünmüyordu. Tam tersi. Memnun olmuş gibiydi.

Knox, Cáel ve benim öpüştüğümüzü biliyor muydu? Cillian ve benim bir ömür önce dans ettiğimizi? Panik içime işledi.

"O güzel beyninde neler oluyor?" diye sordu usulca. "Seni... rahatsız etmiyor mu?"

Knox'un eli yüzüme doğru kalktı. Parmakları yüz hatlarımda yatıştırıcı bir desen çizdi. "Senin için yeni biliyorum ama ben her zaman benim *ve* kardeşlerim için tek bir kadın olacağını biliyordum."

Gözlerim parladı. "Öyle mi?"

Başını salladı, bir parmağı dudaklarımda gezindi. "Hepimiz böyle büyüdük. Bu bizim... kültürümüz."

Aklım başımdan gitti. Bir çeşit tarikata falan mı girmişlerdi?

Knox alçak sesle kıkırdadı. "O tekerleklerin dönüşünü izlemeye bayılıyorum. Alışmanın biraz zaman alacağını biliyorum ama dürüst ol. Hepimize karşı bir çekim hissediyor musun? Cáel'e, Cillian'a, Maddox'a ve Easton'a?"

Kardeşinin adını söylerken gözlerinin üzerinden geçen gölgeyi kaçırmadım. Ama yalan söyleyemezdim, ne Knox'a ne de o bana karşı savunmasızken.

"Evet," diye nefes aldım.

Rahatlama onu yıkadı.

"Ama," diye devam ettim aceleyle, "o insanların hepsi bana ilgi duymuyor Knox."

Başını salladı, başparmağı morarmış yanağımda hafifçe gezindi. "Mad ve East'in kendi yükleri var ama bu seni istemedikleri anlamına gelmiyor."

Bundan pek emin değildim ve kararsızlığım yüzüme yansımış olmalıydı çünkü Knox dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

"Sadece zaman verin. Bırak her şey kendiliğinden gelişsin." Onun için söylemesi kolay.

"Neden gecenin bir yarısı kalpten kalbe konuşuyorsunuz?" Cáel arkamdan homurdandı.

değildi. Kıkırdadım. O kadar çok şeyi içimde tuttuktan sonra havanın ve gerginliğin dışarı atılması cennet gibi hissettirdi.

"Bu senin hatan," diye karşılık verdi Knox. "Sen aşırı büyümüş bir ısıtıcısın."

Cáel beni kendisine daha sıkı çekti ve kıçıma yaslanan sert uzunluğu kaçırmadım. Göbeğim sıkıştı, sıcaklık içime yayıldı.

"Ben rahatım," diye verdi Cáel.

Knox bir kaşını kaldırdı. "Rahat mı? Acıların Efendisi ne zamandan beri *rahat* diyor?"

"Kapa çeneni," diye hırladı Cáel.

İleri geri konuşuyorlardı ama ben tek kelime bile duyamıyordum çünkü tenim yanıyormuş gibi hissediyordum. İhtiyaç bacaklarımın arasında nabız gibi atıyordu. Göğüslerim ağırlaştı ve meme uçlarım çakıllaştı.

Knox cümlenin ortasında dondu kaldı, burun delikleri açıldı. "Hayden?" Nefes alışlarım hızlandı.

Cáel bir küfür mırıldandı. "acıyor mu, Küçüğüm?"

Başımı salladım, kelimeler ağzımdan kaçtı.

Parmakları aşağıya, dün gece sihirli bir şekilde benim için ortaya çıkan pijama pantolonumun paçasına doğru ilerledi. "Ağrıyor mu?"

Hava boğazımda düğümlendi. "Evet."

"Hafifletmemi ister misin?" Cáel kısık sesle fısıldadı.

"Lütfen," diye yalvardım.

Cáel'in ihtiyacı olan tek şey buydu. Eli aşağı kayarak sıcaklığımı kavradı.

İki parmağını içime sokarken inleyerek ona doğru eğildim. Knox küfretti, elleri pijamamın üstündeki düğmelere gitti.

Birkaç saniye içinde göğüslerim serbest kaldı. "Tanrım, güzel olacağını biliyordum."

Kabarıklıkları avuçladı, başparmakları meme uçlarımın etrafında dolaştı. Dokunuşu neredeyse acı vericiydi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Doldurulmaya, gerilmeye. İkisini de istiyordum, şimdi, her yerde.

Knox başını eğdi, dudakları bir tepe noktasına yaklaştı ve sertçe emdi.

Ağzım açıldı, sessizce daha fazlası için yalvardım.

Cáel içime üçüncü bir parmak soktu. Okşadılar ve alay ettiler. Kıvrıldıkça, . Ama daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Lütfen," diye yalvardım.

Cáel'in diğer eli klitorisimin etrafında, ona en çok ihtiyaç duyduğum yerde dolaşıyordu.

İçimden anlamsız sesler kaçtı, ne için yalvardığımı bilmiyordum.

Knox'un ağzı göğsümden ayrıldı. "Onu paramparça et, kardeşim. Parmaklarını benim sikimi boğacağı gibi boğmasının nasıl bir his olduğunu anlat bana."

Bu sözler içimi ihtiyaçla kasıp kavurdu.

Cáel, parmakları sinir yumağını bulduğu anda lanet okudu.

Knox'un dudakları meme ucumun etrafında tekrar kapandı ve diliyle üzerinde çalıştı. Cáel'in parmakları içimi okşarken, Knox o tepeyi hafifçe ısırdı.

Zevk ve acı bir dalga halinde içimde yuvarlanıyordu. Cáel ve Knox içimdeki zevkin her zerresini çekip çıkarırken, beni esir alıyor, tekrar tekrar üzerime çöküyordu. Tam bittiğini sandığım anda, her şey yeniden başlıyordu. Ta ki sonunda kendimden geçene kadar.

39

HAYDEN

Yalnız uyandım. Sabah ışığına karşı gözlerimi kırpıştırarak dün geceki anıların bir rüya mı yoksa gerçek mi olduğunu hatırlamaya çalıştım. Bacaklarımın arasındaki hafif sancı bana onların gerçek olduğunu söyledi.

Yanaklarıma sıcaklık vurdu ve hızla doğruldum. Oda bir an için döndü, ama bu uzun sürmedi ve bakışlarım lambanın üzerine tünemiş bir nota takıldı.

Uyandığında aşağı gel. Kıyafetler banyoda.

Her gece Cáel ile ders çalıştığım için onun el yazısını tanıyordum. Ama o ellerin nerede olduğunu hatırlamak yüzümün yeniden kızarmasına neden oldu.

Bir yanım gizlice çıkıp bir Uber çağırabilir miyim diye düşündü. Ama sonra gecenin erken saatlerinde olanları hatırladım. Soğuk bir ürperti bedenimi sardı.

O adamlar. Bütün o kan.

Onu aşağıya, uzaklara ittim. Seks maceralarımla yüzleşmek, o anılarla yüzleşmekten çok daha iyi olacaktı.

Ayağa kalkıp banyoya yöneldim. Işığı yaktım ve etrafı inceledim. Büyüleyiciydi. Tamamen beyaz mermer ve soluk mavi vurgular. Yatak odası gibi sakin ve huzurluydu.

Lavabolara doğru ilerledim ve benim bedenimde bir yığın kıyafet, bir diş fırçası ve daha önce hiç kullanmadığım kadar süslü bir dizi cilt bakım malzemesi buldum. Bakışlarımı kaldırdığımda aynadaki kötü çürüklerimi gördüm. Bunu açıklamak eğlenceli olacaktı.

Hızlıca hazırlandım ve giysileri üzerime geçirdim. Süveter lavanta kaşmiriydi, gözlerimle aynı renkteydi ve kot pantolon üzerime oturmuştu. Adamlardan biri bunları almak için ne zaman vakit bulmuştu?

Bu düşünceyi beynimden kovarak aşağıya indim.

Hafif konuşma sesleri beni akşam yemeği için geldiğim gece yemek yediğimiz yemek salonuna doğru çekti. O ziyaret sanki bir ömür önceymiş gibi geldi.

Yemek odasına yaklaştığımda, Cillian'ın sesini diğerlerinin arasından seçebildim. "Hainin *icabına bakıldı*."

Köşeyi dönerken kaşlarımı çattım ama odaya adımımı attığım anda tüm konuşmalar kesildi ve beş çift göz bana çevrildi. Sertçe yutkundum, yüzümün muhtemelen domates renginde olduğunu biliyordum.

Cillian sandalyesini geriye itti ve ayağa kalkarak geldi. Artık siyah takım elbise değil, göğsünü geren beyaz bir tişört ve ağzımın kurumasına neden olan gri bir jogger giyiyordu. Cillian elleriyle yüzümü çerçeveledi. "Nasıl hissediyorsun? Küçük Alev?"

"Tamam," diye .

Eğildi ve dudaklarını tüy gibi hafifçe dudaklarıma değdirdi. "Güzel.

Otur.

Ye."

Cillian geri çekilirken, Easton'ın bize ters ters baktığını gördüm.

"Yapma," diye alçak sesle uyardı Cáel, bakışları Easton'a kilitlenmişti.

Easton ağzını açtı ve sonra kapattı.

Knox'a "*Easton'ın benden hoşlanması da neyin nesiydi*?*"* der gibi bir bakış attım.

Cillian beni onunla Knox arasında bir yere götürürken Knox başını hafifçe salladı. Bu muhtemelen Cáel ile Easton arasında açık olan yerden daha güvenliydi. Easton bana bir tereyağı bıçağı saplayabilirdi.

Maddox'un ifadesi dikkatle maskelenmişti ama beni yakından inceledi. "Başın nasıl?"

Bir an için düşündüm. "Çok kötü değil." "Baş dönmesi ya da bulanık görme var mı?" diye sordu.

"Bu sabah uyandığımda sadece biraz başım dönüyordu."

Maddox'un çenesi gerildi. "Birkaç hafta ağırdan alman gerekiyor. Beyin sarsıntıları uğraşılacak şeyler değildir."

Yavaşça başımı salladım. "Elbette."

Cillian, "Knox ve Cáel senin bütün eşyalarını toplayacak," diye kestirip attı. Ona doğru döndüm.

"Toplanmak mı?"

"Evet. Burada kalmaya geleceksiniz. Sizin için hazırladığım bir oda var."

Omurgam sertleşti ve Knox bir küfür mırıldandı. "Affedersiniz?"

Cillian'ın yeşil gözleri karardı. "Beni duydun. Dünyamızda sana zarar vermekten başka bir şey istemeyen insanlar var. Güvende olduğunuzdan emin olmalıyız."

"Peki bu tam olarak hangi dünya?" Meydan okudum.

Cillian'ın çenesi ileri geri hareket etti. "Karışık bir durum." "Uyuşturucu satıcısı mısınız? Ya da bir tarikatta mısınız?"

Gözleri parladı. "Uyuşturucu sattığımızı mı düşünüyorsun?"

"Ne düşünmem gerekiyor? Saçma sapan bir miktar paran var, bir tür yeraltı kulübü işletiyorsun ve insanlar seni öldürmek istiyor."

Cáel tam olarak kahkaha sayılamayacak bir şey söyleyerek boğuldu. "Haklı. Kötü bir tahmin değildi."

Cillian, "İnsanların damarlarına zehir koymalarına asla yardım etmem," diye tersledi. Onun öfkeli bakışlarına karşılık verdim. "O zaman bir tarikat."

Alçak bir hırıltı çıkardı. "Biz bir tarikatta değiliz."

"O zaman neden o insanlar senin ölmeni istedi? *Beni mi* istiyorlar? Seninle vakit geçirdiğim için mi öldün?"

Cillian uzun bir nefes verdi. "Corbetts. Kendi bölgelerine tecavüz ettiğimizi düşünüyorlar. Kendilerinden başka kimsenin başarıyı görmesini istemiyorlar. Bizi alaşağı etmek için her şeyi yaparlar. Ve artık bizim için önemli olduğunuzu biliyorlar..."

"Bana da zarar vermek için her şeyi yaparlar," diye fısıldadım.

Başını sallayarak onayladı. "Bunun olmasına izin vermeyeceğiz. Bu yüzden burada kalacaksın."

Cillian'a ters ters baktım. "*Sormayı* dene."

Knox bir kahkaha attı ve bunu öksürerek gizlemeye çalıştı.

Cillian ona kaşlarını çattı ve sonra o gürleyen bakışını bana çevirdi. "Seni güvende tutabilmemiz için *lütfen* burada kalır mısın?"

Kimi kandırıyordum ki? O adamlardan daha fazlasının olabileceğini bilerek, tek başıma yurtlara dönmekten korkardım. "Tamam. Kalacağım."

Gerginlik Cillian'dan dışarı taştı. "Teşekkür ."

"Elbette," diye mırıldandım.

Beni hayal edebileceğimden daha sert boşaltan iki adam, bir ağaç gibi tırmanmak istediğim kontrolcü bir alfa erkeği, bana zar zor bakabilen profesörüm ve belki de erkek arkadaşımın bana gülümsemek yerine beni bıçaklamayı tercih eden ikiz kardeşiyle bir evde kilitli kalacaktım. Ne yanlış gidebilirdi ki?

40

HAYDEN

Yemek odasından çıkarken Easton'ın arkasından baktım. Kahvaltısını bitirir bitirmez bir mazeret mırıldanmıştı. Uzun bir nefes aldım ve sandalyeye yaslandım.

Knox masanın altından dizimi sıktı. " gelecektir." Bundan pek emin değildim ama yine de başımı salladım.

"Knox, Cáel, Hayden'ı eşyalarını toplayabilmesi için kampüse götürün. Sizinle birlikte infazcıları da gönderiyorum," diye emretti Cillian, sesi alçaktı.

"İnfazcılar mı?" Ciyakladım. "Bu kesinlikle bir tür çeteye benziyor."

Cillian kızgın bir ses çıkardı. "Biz bir çetede ya da mafyada değiliz ve kesinlikle uyuşturucu satmıyoruz."

Ona ters ters baktım.

Cillian iç çekti, alarak benim el ve sıkıyor. "Ben Geri döndüğünüzde her şeyi açıklayın, ancak hızlı hareket etmeniz gerekiyor."

Dün geceye dair anılar beynimde canlandı. Bunun tekrarlanmasını kesinlikle istemiyordum. Özellikle de kampüste yalnızken.

Hiçbir şey söylemedim ama elimi Cillian'ınkinden çekip sandalyemi geri ittim. Knox ve Cáel de beni takip etti.

Kahvaltının geri kalanında tek kelime etmeyen Maddox'a yan gözle bir bakış attım. Gözleri bana kilitlenmişti, kehribar rengi

daha parlak yanıyordu. Beni izlerken yakaladığı anda gözlerini kaçırdı.

Onu hiç anlayamıyordum. Benden hoşlandığını, hatta beni çekici bulduğunu düşündüğüm zamanlar oldu. Ama sonra en fazla soğukkanlı bir kayıtsızlık umabileceğimi düşündüğüm zamanlar da oldu.

"Anahtarlarım yanımda," diye Knox.

Cáel bir kolunu bana dolayarak beni yanına çekti. "Her şey yoluna girecek, ufaklık."

"Senin için söylemesi kolay," diye .

Knox'un X5'i evin önüne çekildi ve kilitlere bip verdi. "Sadece biraz zaman alacak."

Cáel arka koltuğun kapısını açık tuttu. Ben bindim, o da beni takip etti.

Knox ön tarafa bindi ve dikiz aynasından kaşlarını çattı. "Neyim ben? Şoförünüz mü?"

Cáel ona sırıttı ama bu sırıtış daha çok kuduz bir sırtlanı andırıyordu. "Sana şu küçük şapkalardan getirmemi ister misin?"

Knox, "Bana şapka giydirmeye kalkarsan o aptal örgüleri kafandan kazırım," diye karşılık verdi.

Cáel kısık bir hırıltı çıkardı.

"Yeter," diye uyardım. "Zaten başım ağrıyor."

Cáel hemen bana döndü ve ensemi yoğurmaya başladı. "Gitmeden önce sana ilaç getirmemi ister misin?"

"Hayır. Kendimi sersemlemiş hissetmek istemiyorum. Ama dövüşü sınırlamak yardımcı olacaktır."

Knox cipi çalıştırırken bana mahcup bir gülümseme gönderdi.

"Özür dilerim." "Olmalısın. Ayrıca, Cáel'in saçını seviyorum."

uzattım ve beyaz-sarı saç örgülerinden birini parmakladım.

Cáel başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Sevindim, Küçüğüm."

"Arka koltukta öpüşmek yok," diye homurdandı Knox. "Bu hiç adil değil."

değildi. Güldüm. Knox bakarken Cáel'i öpmek tuhaf olmalıydı ama nefes almak kadar doğal geldi.

Kampüse gidişimiz hızlı oldu ama arkamızdan gelen karartılmış cipi kaçırmadım. Cillian'ın bahsettiği infazcılar.

Knox arabayı yatakhanemin önündeki boş yere çekti ve ikinci SUV yanımıza park etti. Araçtan inCáel bir koluyla beni korumaya aldı. Diğer araçtan iki iri yarı adam çıktı.

Knox onlara başını salladı. "Burada bekleyebilirsiniz. Birazdan döneceğiz."

Biri onaylarcasına çenesini kaldırdı ama diğerinin çenesi gerildi. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim-"

Knox sert bir bakışla onun sözünü kesti. "Güpegündüz, şehirdeyiz. İyi olacağız."

İkinci adam sinirlenmiş görünüyordu ama çıkarmadı.

"Gidelim," dedi Cáel, beni yatakhaneye doğru yönlendirerek.

Arka cebimden anahtar kartımı çıkarıp kilidin üzerinden geçirdim. Yurtta yolumuza devam ederken, öğrenciler durup bana bakıyor ve fısıldaşıyorlardı. Cáel'in kucağına daha da gömüldüm.

"Aldırma onlara," diye mırıldandı. "Önemli değiller."

Buna alıştığını fark ettim. Dedikodulara ve fısıltılara. Bundan onun için nefret ediyordum.

Birkaç dakika içinde yurt odamın kapısına ulaştık. Anahtar kartımı gösterdim ve Delaney'nin iyi olduğundan emin olmak için başımı içeri soktum.

Kapı açılır açılmaz kafasını ders kitabından kaldırdı. "Sana ne oldu böyle? Birisi seni Cillian'la çıkarken gördüğünü söyledi ve-"

Odaya adım attığımızda sözleri kesildi ve yoldaşlarımı gördü.

"Cáel. Knox," diye .

"Aramadığım için üzgünüm. Biraz çılgıncaydı."

Delaney sersemliğini üzerinden attı. "Üç kişinin *öldürüldüğünü* duydun mu?"

"Ah, evet." Anılar beni vurdukça bedenim titremeye başladı. Cáel bir kolunu bana doladı ve Delaney'ye ters ters baktı.

Yutkundu ve bir adım geri çekildi. "Hey, Knox. ?"

Ona gülümsemeye çalıştı ama bu daha çok yüzünü buruşturmak gibi geldi. "Güzel." Hızla bana döndü. "Dolabını toplamam senin için sorun olur mu?"

Başımı salladım. " değil. En altta bir spor çantası var. Her şeyi oraya koyabilirsin."

Delaney'nin kaşları çatıldı. "Ne için toplanıyorsun?"

Alt dudağımı endişelendirdim. "Ben biraz çocuklarla kalacağım."

Çenesi gevşedi. "Onların yanına mı taşınıyorsun?"

Knox onun tiz sesi karşısında irkildi ve aceleyle kıyafetlerini çantaya yerleştirdi.

"Sadece kısa bir süreliğine. Yurtta uyumakta ve ders çalışmakta zorlanıyorum ve onların fazladan yeri var." Tamamen yalan değil.

Kelimeler bulmakta zorlanan Delaney'nin boğazında kızarıklık oluştu. "Bunu yapamazsınız."

Cáel kısık bir hırıltı çıkardı. "Elbette yapabilir."

"Peki ya ailen? Bir grup erkekle birlikte yaşamanı umursamıyorlar mı?" diye sordu.

Delaney'nin bakışlarıyla karşılaştım. "Ailem öldü."

Daha koyu bir kırmızı tonuna büründü. "Eminim üniversite bu konuda çıldırmış olamaz. Kurallar var."

Ailem hakkında hiçbir şey söylememesine bayılmıştım. Delaney'nin tek önemsediği şey, kendisi için istediği erkeklere yakın olacağım gerçeğiydi.

Knox çantayı büyük bir yere bıraktı. "Hayden bir yetişkin. İstediği yerde yaşamakta özgür. Ve biz onu yanımızda istiyoruz."

Delaney sertçe yutkundu ve sonra bana ters ters baktı. "Buraya öylece geri gelebileceğini sanma. Bir kere mi, bir daha gelmezsin. Yine de bir tek kullanabilirim."

Zayıf bir dostluk için çok fazla.

"Sorun değil," diye mırıldandım ve kitaplarımı toplamak için masama geçtim. Tüm çılgınlık geçtikten sonra lokantada fazladan vardiya almaya bakacaktım. Şehirde ucuza kiralayabileceğim bir stüdyo olmalıydı.

Biyoloji ders kitabımı elime aldığımda kaşlarımı çattım. Kitabın içinden yırtık bir kâğıt parçası çıktı. Onu çekip , kutu gibi karalamayı kanım dondu.

SENI SONSUZA KADAR SAKLAYAMAZLAR.

41

HAYDEN

Elim titredi, tüm vücudum hareketi takip etti. Cáel ve Knox bir anda yanımdaydı.

"Ne oldu?" Knox sordu. Ona

notu uzattım.

Kabaca aldı, okurken gözlerini öfke dolduruyordu. Bakışları Cáel'e kaydı. "Cill'i ara. Hemen harekete geçmeliyiz."

Cáel başını salladı, cebinden telefonunu çıkardı ve ekrandaki birkaç simgeye bastı.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Delaney talep etti.

"Seni ilgilendirmez," diye hırladı Knox. "Kendinden başka kimseyi umursadığın yok."

Delaney ona bön bön baktı. "Knox, anlamıyorsun. Berbat bir oda arkadaşıydı. Tuhaf biri ve-"

"Kapa çeneni," diye . "Senin yalancı ağzından tek bir kelime daha duymak istemiyorum."

Delaney'nin nefesi kesildi. "Knox," diye sızlandı.

Bana döndü. "Gitmemiz gerek Hayden. Bütün kitaplarını al ve gidelim."

Cáel telefonunu tekrar cebine soktu. "Takviye güçler yolda."

Knox sallayarak beni toparlanmam için nazikçe itti. Ama tek yapabildiğim masama bakmaktı. O adamlarla çalışan biri odama girmişti. Eşyalarıma dokunmuşlardı.

Mide bulantısı kapladı.

Cáel yaklaştı. "Nefes al, ufaklık. Sadece nefes al. Her seferinde bir şey."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye tersledi Delaney. "İkisini de mi beceriyorsun?"

Oda arkadaşıma bakmak için döndüm. "Evet."

Değildim. Pek sayılmaz. Henüz değildim. Ama Delaney'nin saçmalıklarını aşmıştım.

Kızın rengi soldu. "Yalan söylüyorsun. Seni istemezler. Kampüsteki herhangi birini alabilecekken olmaz."

Homurdandım. "*Sana* sahip olabilecekken değil demek istiyorsun. Aklından geçen gerçekten de , değil mi?"

Delaney omurgasını dikleştirdi. "Sen söyledin, ben değil."

Cáel anlaşılmaz bir şeyler homurdandı.

"Umudunu kaybetme," diye

mırıldandım. "Kaltak," diye tükürdü

Delaney.

Knox ona doğru hamle yaptı ama ben elimi göğsüne koydum.

"Yapma.

O buna değmez."

Sadece ters ters baktı ve kitapları sırt çantama tıkıştırmaya

başladı. Kapı çalındı ve ben sıçradım.

Cáel omzumu sıktı ve sonra kapıyı açmak için geçti. İki infaz memuru odaya girdi, sanki her an maskeli adamların dışarı fırlamasını bekliyorlarmış gibi etrafa bakıyorlardı. Belki de çıkacaklardı.

Omurgamda bir ürperti dolaştı. İçeri nasıl girmişlerdi? Yatakhane de bizim odamız gibi kilitliydi. Görünüşe göre, kilitlerin dışarıda tuttuğu adamlar değillerdi. Birden, kapılı mülklerinde çocuklarla birlikte kalacağım için çok mutlu oldum.

İki infaz memurundan biri spor çantamı aldı. Diğeri de sırt çantamı Knox'un elinden almak için uzandı.

Cáel dudaklarını şakağımın üzerinde gezdirdi. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başımı salladım. Ember Hollow'a gelirken yanımda pek bir şey getirmemiştim. Getirecek pek bir şeyim yoktu.

Bu düşünce bir hüzün kapladı. Fiziksel eşyalarımın eksikliğinden değil ama dünyada ne kadar küçük bir iz bıraktığımdan. Eğer ortadan kaybolursam, kimse fark eder miydi?

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı Cáel hışımla. "Söz veriyorum." Ona inanmak istedim. Ama inanabileceğimden emin değildim.

"Gidelim," dedi infazcı bir.

Knox başıyla onayladı. "Hayden ortaya gidiyor."

Knox arkadan gelirken Cáel beni infazcıları takip etmem için yönlendirdi.

"Sakın geri geleyim deme," diye bağırdı Delaney. "Kilitleri değiştirteceğim."

O yurt odasına dönmeden önce bir park bankında uyurdum.

İri yarı adamların peşinden merdivenlerden inip avluya çıktım. Daha önce çok fazla bakışa maruz kaldığımızı düşünmüş olsam da, şu anki bakışların yanında hiçbir şeydi. Öğrenciler bunu saklamaya bile çalışmadılar. Yaptıkları işi bırakıp bize bakakaldılar.

Onları suçlamadım. Etrafımdaki dört adam çok iriydi. Knox ve Cáel'in de hayattan daha büyük bir şöhretleri vardı. Ama ilgiye ihtiyacım yoktu. Başımı eğdim ve Knox'un cipine doğru ilerledim.

Cáel arka kapıyı açtı ve arkamdan içeri girdi. Knox direksiyona geçerken herhangi bir şoför şakası yapmadı.

Birkaç saniye içinde park yerinden çıkıp eve doğru yol alıyorduk. Ama orası benim evim değildi, tam olarak değil. On bir yaşımdan beri böyle bir evim olmamıştı.

Gözlerimin arkasındaki basınç gözlerim yanıyordu. Neden şimdi o ev hissini özlüyordum? Ev otomatik olarak güvenlik anlamına gelmiyordu. Ailemin başına gelenler kanıtlıyordu. Ama belki de güvenlik yanılsaması veriyordu. Ve şu anda bir parça hayal bile olsa kabul ederdim.

Knox hız sınırının en az on mil üzerinde gidiyor, dönüşleri hızla alıyor ve dur işaretlerinde zar zor yavaşlıyordu. Arkamızdaki karartılmış cip de aynı şeyi yaptı.

Bizi adamların arazisine götüreceğini bildiğim çakıllı yola girdiğimizde rahat bir nefes aldım. Uzun kızılağaçlar yolun üzerinde yükseliyor, bir koruma havası veriyordu.

Kendimi önümdeki yola ve başka hiçbir şeye odaklanmamaya zorladım. Nota değil. Birinin bana zarar vermek istemesine değil. Sadece önümdeki birkaç metreye.

Büyük bir gölge yol boyunca dans etti ve Knox küfretti.

Cáel öne doğru eğilerek emniyet kemerini çıkarırken kaşlarımı çattım. "Kaç kişi?"

Knox, "Bilmiyorum," diye karşılık verdi.

Gölge çakılların üzerinden tekrar geçti, sanki güneşle aramıza bir uçak girmiş .

Gökyüzüne bakmak için öne doğru eğildim ama hiçbir şey yoktu.

Sonra ileride bir hareket oldu. Yola bir şey düştü. O kadar büyüktü ki cipimizi titretti.

Gözlerimi hızla kırpıştırarak bakakaldım. Ama ne kadar kırparsam kırpayım, görüşümü netleştiremiyordum. Çünkü önümüzde devasa bir yaratık duruyordu. Neredeyse büyük boy bir kertenkeleye benziyordu. Ama değildi.

O bir ejderhaydı.

Bir kükreme havayı yırttı ve ağzı açıldı. Ve sonra alevler bize doğru savrulmaya başladı.

42

HAYDEN

Ateş çok güzeldi. Kırmızılar, turuncular ve altınların bir karışımı. Ama aracımıza doğru uçarken, görkemli olduğu kadar ölümcül olduğunu da biliyordum.

Knox frene bastı ve Cáel kendini SUV'den fırlattı. Ağzını açtı ve içinden mavi-gümüş bir ateş fışkırdı. Bir tür duvar ya da kalkan oluşturdu. Kırmızı-altın ateş ona çarptı ama geçemedi.

Nefeslerim kısa ve hızlı bir şekilde geliyordu. Bunların hepsi bir rüyaydı. Dün geceki saldırıdan sonra hâlâ bilincim yerinde değildi. Bunların hepsi zihnimdeydi. Başka bir açıklaması yoktu.

"Arabada kal," diye emretti Knox. "Ben ya da adamlardan biri gelip seni alana kadar hareket etme."

"Gidiyor musun?" Ciyakladım.

Başını sallayarak onayladı. " zorundayım. Eğer yer değiştirmezsek, kolay hedef ."

Knox cevap vermemi beklemedi. Birkaç saniye içinde cipten inip kendini havaya fırlattı.

Keskin bir nefes aldım, gözlerimin önünde dönüşürken görüşüm dalgalandı. Aşık olduğum adam gitmiş, yerine gökyüzünde süzülen bir ejderha gelmişti. Uçan yaratık çok güzeldi. Yeşiller ve altınların bir karışımıydı. Daha dikkatli bakınca, işaretlerinin Knox'un gözlerine benzediğini fark ettim.

"Çünkü o Knox," diye mırıldandım. "Knox bir ejderha." Halüsinasyon görüyordum. Tek açıklaması buydu.

Koyu yeşil bir ejderha çullanarak Knox'a doğru bir alev patlaması gönderdi. Dudaklarımdan çıkan çığlığa engel olamadım. Ama Knox eğildi ve yuvarlanarak darbeyi önledi.

O da kendi patlamasına karşılık verdi ama onun ateşi saf altındı. Atış diğer ejderhanın kanadına isabet etti ve ejderha acı içinde uluyarak önündeki yola düştü.

Canavara doğru koşarken bakışlarım Cáel'e kaydı. Adımlarının ortasında o da dönüştü. Pulları beyazdı ama aynı zamanda beyaz değildi. Gümüşi bir ışıltıyla kaplıydı ama aynı zamanda ışığın ona nasıl vurduğuna bağlı olarak renk değiştiriyor gibiydi.

Önümüzdeki iki ejderha hırlayarak bir alev selini serbest bıraktı.

Cáel'in patlamalardan kıl payı kurtulmasını izlerken gözlerim yandı. Ama hemen karşılık vererek iki saldırgandan birini boğazından yakaladı.

Düşen ejderhadan gelen ses insanlık dışıydı ve midemin şiddetle bulanmasına neden oldu.

Gölgeler gökyüzünde dans ediyordu ve bakışlarımı yukarı doğru kaldırdım. Yarım düzine ejderha gökleri dolduruyordu. Savaşıyor gibiydiler ama başka bir yeşil ve altın rengi ejderha görene kadar kimin kim olduğunu anlayamadım. Bunun işaretleri ürkütücü bir şekilde Easton'ın gözlerine benziyordu.

O ve Knox diğer üç ejderhayı teker teker hakladılar.

İlerideki yolda lastikler gıcırdadı ve Cillian ile Maddox'un bir sedandan atladığını gördüm. Onlar atlar atlamaz ağaçlardan daha fazla adam döküldü.

Panik beni yakaladı. Bir tuzak. Hepsi bir tuzaktı. Hepsini buraya getirip teker teker öldürmek için.

Cipin dışındaki hareketlilik dikkatimi çekti ama iki infaz memurunun etrafımda döndüğünü görünce rahat bir nefes aldım. Koruyorlardı.

Ağaçların arasından gölgeler belirirken sertçe yutkundum. Daha fazla adam. Çok .

Gözlerim yandı.

Bu gerçek değildi. Rüya görüyordum. Olmak zorundaydım.

Cillian ve Maddox ateşle ve kılıçlarla, hatta göğüs göğüse dövüştüler. Her biri dört ya da beş adamla dövüştü ama nasıl dayanacaklarını bilemiyordum.

Rüzgâr hızlandı ve Cáel vahşi bir kükreme çıkardı. O gümüşi ateşi ağaçlara gönderirken aniden gökten kar yağmaya başladı. Acı dolu feryatlar araca kadar ulaştı ve bize saldıran adamlardan birkaçını biliyordum.

İnfaz memurları kendi saldırganlarıyla boğuşuyor, onları araçtan uzak tutmaya çalışıyorlardı. Cipte yardım edebilecek bir şey, herhangi bir şey aramaya başladığımda kalbim kaburgalarıma çarpıyordu. Tek başlarına savaşmalarına izin veremezdim, yardım edebilecek olsam bile.

İlk başta bulduğum tek şey bir buz kazıyıcıydı. Bunun savunma açısından pek bir işe yaramayacağını düşündüm, bu yüzden bagaja attım ve aramaya devam ettim.

Koltuğun altını hissedince, parmaklarım deriye benzeyen bir şeyin etrafına dolandı. Çekerek kurtardım. Siyah bir çantaydı, diğer ciptekine benziyordu. Fermuarını açarak içindekileri karıştırdım. İçinde metal bir alet olan mühürlü bir torbaya rastlayana kadar hiçbir şey özellikle yararlı görünmüyordu.

Bir neşter.

Plastiği çabucak sıyırdım ve çektim. En azından bunun gerçekten zarar verebileceğini biliyordum.

Bir acı feryadı başımı kaldırmama neden oldu. Cáel tam omzundan bir ateş patlamasıyla vurulmuştu. Maddox ona doğru ilerlemeye başladı ama sağından sinsice yaklaşan bir adamı görmedi.

Hiç düşünmedim. Kendimi araçtan fırlattım ve Maddox'un adını haykırarak ona doğru koştum.

Eller beni saçlarımdan yakalayıp sert bir göğse doğru çekmeden önce beş adımdan fazla atamamıştım.

"Küçük bir ejderha kaltağı olduğunu duymuştum ama inanmamıştım. Bakalım nasıl çığlık atacaksın."

43

MADDOX

Corbett infazcısının Hayden'ı yakaladığını gördüğümde dünya etrafımda yavaşladı, kanım kulaklarımda uğuldadı.

Cillian bağırdı ve göz ucuyla başka bir asker gördüm. Kendini bana doğru fırlattı ama çok yavaştı. Bıçağımı çektim ve onu boğazından kestim.

Ve sonra koşuyordum. Hayden'a doğru. *Arkadaşıma* doğru.

Beni uyarmak için kendini riske atmıştı. Eğer şimdi ona bir şey olursa, hepsi benim suçum olacaktı.

Corbetts'in onun varlığını öğrenir öğrenmez her şeyi riske atacağını bilmeliydik. Saldırmak için beklemeyeceklerini bilmeliydik.

Ve şimdi, bu bize her şeye mal olabilir.

Ona doğru koşarken, infazcının yüzü gözümün önüne geldi ve kanım dondu. Jerome Corbett. En kötülerinden biriydi. Hasta ve dengesiz. Hayden'la birlikte kaçarsa ona neler yapabileceğini düşünemiyordum.

Adam saçını sertçe çekip bıçağı boğazına dayadığında çığlık attı.

Jerome kıkırdadı ve bir damla kan serbest kalana kadar bıçağı ona daha sert bastırdı. "Ne kadar güzel bir çığlık. Daha fazlasını duymak için sabırsızlanıyorum."

"Dur Jerome," diye .

Bakışları bana kaydı, öfkesi onu ısıtıyordu. "Eğer bu profesör değilse.

Bir gün geç ve bir dolar kısa, ama yeni olan

ne?" Dişlerimi sıktım. "Bırak onu gitsin."

Jerome daha sert güldü. "Üzgünüm dostum. İşler bu şekilde yürümeyecek. Dex onu çiftleştirmek istiyor. Bize vereceği bebeklerle büyüteceğimiz yeni orduyu bir düşün."

Bu sözler üzerine Hayden'ın yüzündeki tüm renk uçup gitti.

Öfke içimde zonkluyordu, canavar derime baskı yapıyor, eşimize yönelik bu tehdidi sona erdirmeyi talep ediyordu. "Onunla asla kaçamayacağını . Zaten bu tarafa doğru gelen takviye kuvvetlerimiz var."

Jerome bizim bölgemize doğru baktı, çenesi sertleşmişti. "O zaman onu tamamen yok etmemiz gerekecek. Siz iğrençlerin ona sahip olmasına izin vermekten iyidir."

Bıçak aşağı kaydı ve Hayden'ın göğsünü kesti.

Acı içinde çığlık attı, kıpkırmızı kan lavanta rengi kazağını lekeledi.

Ben saldırdım ama Jerome onu bir adım geri çekerek bıçağı tekrar boynuna götürdü. "Ah ah ah. Kımıldama Maddox. Bir dahaki sefere ayağım kayabilir ve onun şahdamarını alabilirim."

Hayden'ın nefesi hızlı hızlı kesiliyordu, yüz ifadesini acı dolduruyordu ama gözleri benimkilere kilitlenmişti. Orada çok fazla güven, umut ve kararlılık vardı. Bakışları tekrar tekrar eline kaydı ve işte o zaman onu gördüm. Bir neşter.

Üç deyince dikkatim tekrar yüzüne yöneldi.

İçimi bir korku kapladı. Bu çok riskliydi. Ama başka ne seçeneğimiz vardı ki?

Hayden dudaklarını yaladı ve tekrar ağzını açtı.

Bir.

İki.

Üç.

Elini yukarı kaldırdı ve neşteri Jerome'un sapladı.

Acı içinde inledi, bıçağı tutuşu kayıyordu.

Beklemedim, uçtum. Ejderham gücüyle hareketi teşvik etti. Yumruğum Jerome'un şakağına çarparak yere düşmesine neden oldu. Ve sonra bıçağım boğazını kesti.

Jerome boynunu tutmaya çalışırken gözleri fal taşı gibi açıldı ama artık çok geçti. O çoktan gitmişti.

Hayden tökezleyip yere yığılırken savaş sarmıştı. Gökyüzünden savaş çığlıkları geliyordu ve desteğimizin geldiğini biliyordum. Üzerimize anda Corbet'ler korkaklar gibi kaçmaya başladılar.

Hayden'ı kollarıma aldım ve kazağını yırttım. Yarasının ne kadar kötü olduğunu görmem gerekiyordu.

"Ben iyiyim." Yine de kelimeleri zar zor duyuluyordu. Bunun şoktan mı yoksa yaralanmadan mı kaynaklandığını bilmiyordum.

Yarası derin ve kızgındı. Deli gibi kanıyordu. Ayağa kalktım, Cillian bize doğru koşarken SUV'a doğru ilerledim.

"Ne oldu böyle?" diye hırladı.

"Jerome," diye kestirip attım, bizi arka koltuğa kaydırırken. "Onu eve geri götürmeliyiz ki düzgün bir şekilde tedavi edebileyim."

Ama Cillian çoktan harekete geçmişti. Klanımızın geri kalanı önümüzde yolu açarken o da sürücü koltuğuna doğru koştu.

Açık tıbbi çantadan bir gazlı bez aldım ve yüzümü buruşturdum. "Çok üzgünüm, *Mo Ghràidh*. Bu acıtacak."

" yok," diye .

Beklemedim. Travma pedini göğsüne bastırdım.

Hayden çığlıklarını bastırmaya çalıştı ama kısmen başarılı olabildi. Her ses tenimi kesiyordu ve Cillian için de aynı şeyin geçerli olduğunu biliyordum. Direksiyon simidi onun kavrama gücünün altında inledi.

"İyileşeceksin. Sana dikiş attıracağım ve iyi olacaksın." Ona söylediğim kadar kendime de söylüyordum.

"Biliyorum," diye fısıldadı Hayden. "Sana güveniyorum."

yapmamalıydı. Daha önce de birini korumakta başarısız olmuştum. Onları güvende tutmayı başaramadı.

Kan pedin içinden sızdı ve bir küfür mırıldanarak daha sert bastırdım. "Acele et," diye bağırdım Cillian'a.

Gaza bastı.

Hayden'ın gözlerinden yaşlar süzülüyordu ve her biri ruhumu yakıyordu.

Çoktan şekil değiştirmiş olsaydı, böyle bir yaralanma o kadar tehlikeli olmazdı. Sadece hayvan formuna geçmesi gerekirdi ve yara dakikalar içinde iyileşirdi. Ama Hayden' bırakın canavarının çağrısına nasıl cevap vereceğini bilmeyi, bir ejderha olduğuna dair bile en ufak bir fikri yoktu.

Nefesleri kesik kesik geliyordu ve gözleri kapanmaya başlamıştı.

Yarasına daha sert bastırdım. "Hayır, *Mo Ghràidh*. Gözlerini kapatma. Benimle kal."

Onu kaybedemezdim. Onu da.

44

HAYDEN

Cipin her çarpışında acı alevleniyordu ama Maddox beni bırakmadı. Dumanlı, yanık-turuncu kokusu rahatlatıcı bir kucaklamayla etrafımı sardı. Az önce gördüklerimi düşünemiyor, çalışamıyordum. Tek yapabildiğim acıyla nefes almaktı.

Cillian arabayı sürerken cebinden telefonunu çıkardı. "Tekeri ana eve götür, hemen."

Telefondan tanımadığım bir ses geldi. "Yola çıktım bile."

Cillian başka bir şey söylemeden telefonu kapattı ve telefonu bardak tutucusuna bıraktı.

"Caster?" Maddox'a fısıldadım, bu kelime kafamı karıştırmıştı. Sesim zar zor duyuluyordu ve görüşüm biraz dalgalandı.

Maddox'un içinde kabaran öfkeyle mücadelesini izledim. Genelde kontrolün timsaliydi ama şimdi öyle değildi. "Yardım edebilecek biri. İyileştirme yetenekleri var."

Gözlerim büyüdü.

Gazlı bezi göğsüme bastırmaya devam etti. "Endişelenme, *Mo Ghràidh*. Sana yardım edeceğiz."

Biz daha yaklaşmadan arazinin kapıları açıldı, silahlı adamlar ve kadınlar kapıları kuşattı. Yanından geçerken boğazım düğümlendi. Kendimi neyin içine sokmuştum?

Birkaç dakika içinde evin önüne gelmiştik. Cillian sürücü koltuğundan fırladı ve arka yolcu kapısını açmak için yanımıza geldi. Normalde koyu yeşil olan gözleri beni içine çekerken neredeyse siyaha dönmüştü. "Hadi gidelim."

Maddox beni araçtan kaldırdı ve dudaklarımdan kaçan acı dolu iniltiye engel olamadım.

"Çok üzgünüm, *Mo Ghràidh*. Neredeyse vardık." Sesi boğuk bir fısıltı gibiydi, acı ve öfke serbest kalmaya çalışıyordu.

Cillian sarsılarak ön kapıyı açtı ve daha önce hiç görmediğim bir odaya ulaşana kadar bizi labirent gibi koridorlardan geçirdi. Aydınlık ve parlaktı, bir çeşit steril tıbbi alan.

Maddox beni yatağa yatırdı, Cillian ise etrafımızda dolaşarak çeşitli şişeler ve ilk yardım malzemeleri getirmeye başlamıştı bile.

Ayak sesleri koridorda gürledi ve kapı hızla açıldı.
Cáel bir yanımdaydı, Knox da hemen peşindeydi.

Cáel alnını benimkine bastırdı, nefes alış verişini düzene sokmaya çalışıyordu. "Bir şeyin yok."

Onu rahatlatmak için elimi yüzüne götürmeye çalıştım ama bu hareket canımı çok yaktı.

"Kımıldama," diye emretti Knox, gözleri vahşiydi. "Sadece dayan. Doğu yardım alıyor."

Kaşlarımı çattım. Ama ben bunu sorgulayamadan Easton odaya daldı, yüz ifadesi gök gürültüsünü andırıyordu. Bakışları bana yöneldi ve kanla ıslanmış kazağıma odaklandı. Sertçe yutkunurken yüzü soldu. "aldım."

Easton yana çekildi ve benden çok da büyük olmayan sırık gibi bir adam ortaya çıktı. Bakışları odanın içinde gezinirken yüzü solgundu.

Cillian ona doğru yürüdü, devasa gövdesi zavallı adamın üzerinde yükseliyordu. "Eğer onu iyileştirirsen, hayatının geri kalanında güvenli bir sığınağın olur. Eğer ona zarar verirsen, seni parça parça ederim."

"Cill," diye . "Yapma."

Adam sertçe yutkundu. "Ona yardım edebilirim."

Cillian başını sallayarak onayladı ve genç adamın geçebilmesi için yoldan çekildi.

Bana doğru geldi, yere baktı ve yüzünü buruşturdu. "Ben Marcus. Yardımcı olabilir miyim?"

"Merhaba," . "Ben Hayden. Lütfen."

Marcus başını salladı ve sonra yarısını bile tanımadığım bir dizi şeyi sıraladı. Ama etrafımdaki çocuklar hemen harekete geçerek her türlü eşyayı tekerlekli bir masaya getirdiler.

Kalan tek kişi Maddox'tu. Sanki elimi bırakamıyormuş gibiydi. Ve ben bundan memnundum.

Marcus malzemeleri bir tür macun haline getirmeye başladı, kaşlarının arasında küçük çizgiler belirdi.

Cáel eğildi, dudakları alnımda gezindi. "Çok üzgünüm, küçüğüm."

Bakışlarım onunkileri buldu, içimde bir sürü soru vardı. Ama o tek bir cevap bile vermedi.

"Biri kazağını kesebilir mi?" Marcus sordu. "Merhemi sürmem gerekiyor."

Knox hızla hareket etti, tıbbi makası kaptı ve artık kanımla lekelenmiş olan güzel kaşmiri kesti. Onu sıyırırken inlemekten kendimi alamadım.

Cillian, "Acısı için bir şeyler yap," diye tersledi.

Marcus tedirgin bir şekilde ona baktı. "Bu yardımcı olacaktır. Sadece giymem gerekiyor."

Neredeyse boya fırçasına benzeyen bir şey aldı ve macunu göğsüme sürmeye başladı. Acıtacağını düşünmüştüm ama cildime değdiği anda rahat bir nefes aldım.

Knox şaşkınlıkla, "Yardımcı oluyor," diye fısıldadı.

Marcus, "Bir an için geri çekilin," diye talimat

verdi. Bir dizi hırıltı havayı doldurdu.

"Bu ona tamamen iyileşmesi için en iyi şansı verecektir" diye açıkladı.

Çocuklar isteksizce bir adım geri çekildiler. Easton ve Cillian herkes zaten mesafelerini korumaktaydı.

Marcus tanımadığım bir dilde ilahi söylemeye başladı. Ellerini tutarken ellerinden yeşil bir enerji yayılıyordu.

Tenim ısındı ve etimin tekrar bir araya geldiğini hissettiğime yemin edebilirim. Dudaklarımdan siyah duman yükselirken bir nefes kaçtı.

vücut. Knox aceleyle bir pencere açtı ve duman pencereden süzüldü.

Karıncalanma hissi bir dalga gibi içime yayıldı, beraberinde enerji ve... huzur mu getirdi? Bir saniye sonra Marcus ellerini bıraktı ve geriye doğru tökezledi.

Maddox onu yakaladı ve oturması için bir tabure uzattı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Marcus.

Knox ve Cáel bir yanıma döndüler. "Nasıl

hissediyorsun?" Knox itti.

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım, vücudumu incelemeye çalıştım.

"Kendimi... harika hissediyorum?"

Bunu bir soru gibi söyledim çünkü bu mümkün olmamalıydı. Hiçbir yolu yoktu.

Cáel bir bezi su dolu bir kaba batırıp göğsümde hafifçe gezdirdi.

Yere bakarken nefesim kesildi. Yara falan yoktu. Sadece zar zor görülebilen belli belirsiz bir yara izi vardı.

"Gitti," diye fısıldadım.

Cillian Marcus'a doğru ilerledi ve elini uzattı. "Ömür boyu sadakatimi kazanacaksın."

Marcus'un gözleri irileşti. "Teşekkür , Alfa."

"İnfaz memurlarım dinlenebilmeniz için sizi kamaranıza geri götürecekler. Hayden'ı bugün daha sonra tekrar kontrol edebilirseniz çok memnun olurum."

Marcus ayağa kalkarak başını salladı. "Elbette."

Ve sonra aceleyle odadan çıktı.

Yatağın üzerinde doğruldum, bakışlarım etrafı taradı. "Biri bana neler olduğunu söyleyebilir mi?"

Cillian'ın yanağındaki bir kas gerildi. "Biz ejderha şekil değiştiricileriz. Ve sen de onlardan birisin."

45

HAYDEN

Cillian'a bakarken nefes alış verişlerim hızlandı. Gökyüzünü dolduran ejderhaların görüntüleri zihnimde dönüp duruyordu. Knox'un dönüşümü, sonra da Cáel'in.

Ejderhalar. Ejderha değiştirenler. Cillian'ın söylediği buydu.

"Bu gerçek değil," diye fısıldadım. "Rüya görüyorum."

Knox önüme geçerek çömeldi ve ellerimi tuttu. "Bu gerçek. Kabullenmenin zor olduğunu biliyorum-"

"Almak için çok mu fazla?" Tersledim. "Bana büyülü bir yaratığa dönüştüğünü söylüyorsun. Bunun olduğunu gördüm ama gerçek olamayacağını biliyorum."

"Ve sen de öyle olacaksın," dedi Cillian. Sesi son derece düzgündü. Maske tekrar yerine oturmuştu.

Nefes alışlarım hızlandı. "Kes ."

Knox ellerimi sıktı. "Ejderha şekil değiştirenler yüzyıllardır varlar. Diğer doğaüstü varlıklarla birlikte gölgelerde yaşıyoruz."

Zihnim dönüp duruyordu. Başka ne tür varlıklar vardı? Bilmek istediğimden emin değildim.

"Çoğumuz ordu ya da klan adı verilen gruplar halinde yaşarız. Seçilmiş bir aile gibi."

Knox'a, onun sözlerine odaklanmaya çalıştım. Seçilmiş bir aile fikri güzeldi ama yine de bir aileye dönüşme olayını atlatamıyordum.

mistik-yaratık bit.

"Ailen kavga mı ediyor?" diye sordum. Knox'un kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

Maddox ellerindeki kanı bir bezle yıkarken, "Corbetts'i kastediyor," dedi. "Onlar rakip bir sürü, bizim ailemiz değil."

Gözlerim Cillian'ı buldu. "Bana bir çete gibi geldi."

Kaşlarını çattı. "Biz çete değiliz."

"Tamam, o zaman mafya gibi görünüyor," diye suçladım.

Çenesindeki o kas yine çılgınca çırpındı. "Kendimizi ve değer verdiğimiz insanları korumak için ne gerekiyorsa yaparız."

Yanağımın içini ısırdım. "Ve ne zaman istersen dönüşebiliyorsun?"

Cillian başını salladı.

"Ama bugün insanlar gökyüzünde korkunç ejderhalar görmek zorunda kaldı."

Knox ellerimi tekrar sıktı ve beni serbest bırakarak ayağa kalkmam için itti. "Bu ormanlar büyülüdür. Olduğumuz kişi olmakta özgürüz. İnsanlar bizi ejderha formlarımızda göremez."

"Ama ben seni gördüm," diye mantık yürüttüm.

Cáel başımın üstüne bir öpücük bıraktı. "Sen insan değilsin, Küçüğüm."

Başımı sertçe salladım. "Ben bir ejderha değilim. Hiç dönüşmedim. Ailem ejderha değildi."

Cillian, "kadarıyla," diye itiraz etti.

Yataktan kaydım, yırtık kazağımı üzerime daha sıkı çektim. "Yanılıyorsunuz. Bu mümkün değil-"

"Öyle," dedi Knox nazikçe. "Eğer bir ejderha hayatının erken dönemlerinde travma yaşarsa, değişimini engelleyebilir. Aileni çok genç yaşta, çok travmatik bir şekilde kaybettin."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Ailem bana söylerdi."

"Dişi ejderhalar son derece nadirdir," diye açıkladı Knox. "Bu yüzden tanıştığımız gün çok şaşırmıştım. Senin gerçek eşimiz olduğunu anladığımda daha da çok şaşırdım."

"Gerçek dost mu?" Başım dönüyordu.

Cáel başını salladı. "Bu tür bağlar bizim türümüz için nadirdir. Ama bu yüzden hepimiz birbirimize bu kadar yakın hissediyoruz. Evren bunu kader olarak belirlemiş."

Cillian beni ihtiyatla izledi. "Her zaman bir seçeneğin olacak, Küçük Alev. Ama bil ki biz seni sevmek için yaratıldık."

Başım kesik kesik atmaya başladı. "Bu mümkün değil. Annem bana söylerdi." İtirazım en iyi ihtimalle zayıftı.

"Ailen seni korumak için saklıyor olabilir," dedi Knox, sesi nazikti. "Muhtemelen senin normal bir hayatın olmasını istiyorlardı."

Anılar üzerime saldırırken keskin bir nefes çektim. *"Nerede o?"* Yabancının sözleri zihnimde yankılandı.

Cillian o zaman hareketlendi, adımlarını benim alanıma doğru attı. "Ne hatırlıyorsun?" diye sordu.

Gözlerim yaşlarla doldu ve yanaklarımdan aşağı döküldüler. "Annemi öldüren adam. *Annemin* nerede olduğunu sorup duruyordu. Beni mi arıyorlardı?"

Cillian diğer çocuklarla bakıştı ve ben de cevabımı aldım. Mide bulantısı kapladı. Birden kazağım ağırlaştı ve kuruyan kanımla yapış yapış oldu.

"Duşa ihtiyacım var. Lütfen. Biri beni duşa götürebilir mi?" Yalvardım.

Knox'un yüzünde acı ifadesi belirdi. "Tabii ki."

"Benim odamı kullanabilir. En yakını ," diye homurdandı Cillian.

Knox bir elini sırtıma bastırarak beni odadan çıkarıp koridorda ilerlememe rehberlik etti. Yürürken hiçbir şey fark etmedim. Ta ki siyah mermer bir banyoya girene ve Knox büyük bir duşu açana kadar.

Bana acı dolu bir bakış gönderdi. "Sana yardım etmemi ister misin?"

Başımı salladım. Kimsenin bana dokunmasını istemiyordum. Kimsenin bana yakın olmasını istemiyordum. Sadece herkesin ve her şeyin benden uzak olmasını istiyordum.

Knox bir süre öylece durdu. "Tamam. Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenmeniz yeterli."

Hiçbir şey söylemedim. Başımı sallamadım. Kollarımı kendime sıkıca sararak öylece durdum ve gitmesini bekledim.

Banyo kapısı kapandığı anda kollarımı indirdim. Bu kazağı çıkarmalıydım, her şey gitmeliydi. Yere düşene kadar kaşmirle mücadele ettim. Ayakkabılarımı tekmeledim ve kirli kot pantolonumu çıkardım. Sütyenimin ve iç çamaşırımın düşmesine izin verdim. Sonra duşa doğru ilerledim.

Sıcak su cildimi haşladı ama sıcaklığı değiştirmedim. Suyun giderin etrafında kırmızıya dönmesini izledim. Sonra pembeye dönüştü. Ve sonunda, berrak aktı.

Ancak o zaman hareket ettim. Duvara oyulmuş küçük rafın üzerindeki şampuana uzandım. Açıp kokladım. Hafifçe Cillian kokuyordu. Bu göğsümün ağrımasına neden oldu.

Haklı mıydılar? Ben onların eşi miydim? Bu düşünce boğazımı sıktı.

Zihnim dönüp dururken saç derimi şampuan ve saç kremiyle ovdum. Beşine de çekildiğimi hissettim. Cinselliğin ötesinde bir seviyede çekildim. Easton'a bile.

Saç kremini durularken gözlerim yandı. Bu nasıl gerçek olabilirdi? Hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

Annemin görüntüsü zihnimi doldurdu. Beni tavan arasına saklarkenki paniklemiş yüzü. Benim yüzümden mi ölmüştü?

Göğsümde bir basınç oluştu. Acı her tarafa .

Kendimi elimdeki işe odaklanmaya zorladım. Temizlenmek. Temizlenmem gerekiyordu.

Vücut kremini aldım ve avucuma biraz sıktım. Ellerimi birbirine sürterek bir köpük oluşturdum ve önce kollarıma sonra göğsüme yaydım. Parmaklarım silik yara izinin üzerinde durdu.

Marcus beni *iyileştirmişti*. Yarılmıştım, kanamam vardı ve o her şeyi durdurmak için büyü kullanmıştı.

Bir tür psikoz krizi geçirdiğime inanmak istiyordum ama içimden bir ses bunun doğru olmadığını söylüyordu. Bana adamların haklı olduğunu söyledi. Onlar ejderhaydı ve ben onlardan biriydim.

İçimden sert ve histerik bir kahkaha yükseldi. Bir ejderha. Aklımda milyonlarca soru dönüp duruyordu. Hiçbirinin cevabını bilmiyordum.

Suyu kapattıktan sonra duştan çıktım ve bir havluya uzandım. Cillian'ınkilerden biri olduğunu biliyordum ama umurumda değildi.

Vücuduma sardım ve saçlarım için bir tane daha buldum.

Buharlı mekâna baktığımda kanlı giysilerimin gittiğini ve kapının yanında bir yığın yeni giysi buldum. *Araya giren ejderhalar.*

Rahat eşofmanlarımı giyerken nefes nefese kaldım. Daha önce hiç bu kadar yumuşak bir şey hissetmemiştim ve tüm bunların ne kadara mal olduğunu düşünmek bile istemiyordum. Saçlarımı elimden geldiğince havluyla kuruttum ama yarın bir fare yuvasıyla uğraşacağımı biliyordum.

Havluları yerlerine asarak omuzlarımı dikleştirdim ve kapıya yöneldim. Dışarı çıktığımda Knox'u bulmayı umuyordum ama Cillian'ı yatağında oturmuş, başını ellerinin arasına almış görünce vazgeçtim.

Yavaşça başını kaldırdı, bakışları üzerimde gezindi. "İyi misin?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim.

Yüzünde acı çizgileri belirdi.

O zaman geçtim, bu acıyı görüp bir şey yapmadan duramazdım.

Ulaşabildiğim anda, Cillian'ın kolları beni sardı ve yüzünü karnıma bastıracak şekilde beni kendine çekti. İçime gömüldü. "Bugün hayatımdan bir yüzyıl korktum."

Boğazımda bir yumru oluştu. "Bir yüzyıl mı?"

Cillian yüzünü karnımın üzerinde ileri geri ovuşturdu. "Ejderhalar uzun yaşar."

"Bildiğim iyi oldu," diye mırıldandım.

Cillian doğruldu, başını geriye eğdi ve ellerini yüzüme doğru kaldırdı. "Sen benim her şeyimsin, Hayden. Sana hiçbir şey olamaz."

Avucumu kafasının üzerinde gezdirdim, saçları tenimi gıdıklıyordu. "Ben buradayım."

Bakışlarımız kilitlendi ve başımı eğdim. Dudaklarım onunkilerin hemen üzerinde gezindi.

O Cillian'ın gözleri parladı, içlerinde parlak yeşil kıvılcımlar dans etti. "Dikkatli ol, Küçük Alev. Benim için hazır değilsin."

46

HAYDEN

Cillian'ın gözlerindeki parıltıyı ve girdabı izlerken kalbim kaburgalarıma çarpıyordu. Meydan okuma sesinde ve sözlerinde çok açıktı.

"Bana hayatta olduğumu hatırlat, Cillian."

Tek istediğim şimdi ve burada olmak, birkaç saat önce öğrendiğim dünyayı sarsan bilgileri unutmaktı. *Hissetmekten* başka bir şey yapmamak.

Cillian'ın eli boynumda gezindi. "Ejderham seni işaretlemek isteyecektir."

Sustum. "Bu çiftleştiğimiz anlamına mı geliyor?"

Başparmağı nabız noktamı okşarken Cillian başını salladı. "Eşinin ısırığında benim ejderha zehrimi bulacaksın. Vücudunda kalıcı bir iz bırakacak, tıpkı senin bende bırakacağın gibi."

İçimden bir ses beni Cillian'ı ısırmaya, kendimi sonsuza dek ona bağlamaya iterken kulaklarımda kan uğuldadı.

"Ejderham buna hazır olmadığını biliyor. Ama yine de dünyanın senin onun olduğunu bilmesini istiyor."

Cillian'a kaşlarımı kaldırdım. "Biraz barbarca, değil mi?" Dudakları kıpırdadı. "Sen beni ısırabilirsin."

Onun sözleriyle içim daraldı. Bunu istiyordum. Ama neden? Daha önce hiç böyle bir dürtü hissetmemiştim.

Cillian'ın gözlerinde gölgeler dönüyordu. "Ben kardeşlerim gibi değilim. Bazı şeylere ihtiyacım var..."

Başparmağı okşamaya devam ederken kaşlarım birbirine çarptı. "Tam kontrol. Tam teslimiyet."

İçimde bir tedirginlik belirdi. "Bu neye ?"

Cillian'ın eli boynumdan çekildi ve anında özledim. Yana doğru eğildi ve komodininin çekmecelerinden birini açtı. Bir şey kaldırıp bana doğru uzattı.

Siyah ip mükemmel bir şekilde sarılmış ve bağlanmıştı. Elimi uzatıp parmaklarımı liflerin üzerinde gezdirdim. İpek gibi pürüzsüzdü ama bir şekilde hâlâ uğursuz bir vaat barındırıyordu.

Bakışlarım Cillian'ın yüzüne kaydı. Gözleri artık kapalıydı.

"O ipe dokunuşunu izlemek bile beni kaya gibi sertleştirdi," diye homurdandı.

Alt dudağımı ısırdım, ısı düşük titreşiyor. "Ve sen ne? Beni bağlamak falan mı istiyorsun?"

Gözlerinde yeşil kıvılcımlar dans ediyordu.

"Evet." "Neden?"

Cillian'ın çenesi gerildi. "Kontrolün bende olduğunu hissetmeye ihtiyacım var. Senin tam ve eksiksiz güvenini arzuluyorum. Seninle ne istersem yapabilmem için kendini bana vermeni istiyorum."

Güzel yüzünü inceledim, yüzüne serpiştirilmiş belli belirsiz yara izlerini gözden kaçırmadım. İhtiyacının ardında bir hikâye olduğunu biliyordum. Bana anlatmaya tam olarak hazır olmadığı bir hikâye. Ama ikimiz de ilk adımı , hiçbir zaman gerçek bir ilerleme kaydedemeyecektik. Ve olan her şeye rağmen, bu ilerlemeyi Cillian'la, hepsiyle birlikte istiyordum.

"Tamam," diye fısıldadım.

Cillian'ın gözleri parladı.

"Tamam mı?" Başımı salladım.

"Küçük Alev..."

Bir parmağımı dudaklarına götürdüm. "Kendimi tanıma konusunda bana güven. Ne istediğimi bildiğime. Ve neye ihtiyacım olduğunu."

Ve şu anda Cillian'a ihtiyacım vardı. Onun içinde kendimi kaybetmeye ihtiyacım vardı.

Çenesi granit gibi sertleşti, sanki saldırmamak için her şeyini ortaya koyuyordu. "Güvenli kelimelerini bilmen gerekiyor."

Kaşlarımı çattım. "Güvenli kelimeler mi?"

Cillian başını sallayarak onayladı. "Sarı, başa çıkabileceğin sınıra yaklaştığın anlamına gelir. Kırmızı ise her şeyin durduğu anlamına gelir."

Midem alçaldı ve yuvarlandı. Durmak için Cillian'a ihtiyacım var mıydı? "Bizi yavaşlatan ne?" diye sordu.

"Sarı," diye fısıldadım. "Ne durur?"

"Kırmızı."

Cillian yanağımı okşadı. "Aferin kızıma."

Daha fazla ısı birikti, uyluklarımın arasında ıslaklık toplandı ve bana zar zor dokundu.

Dilim aniden kuruyan dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırladı. Cillian'ın bakışları harekete odaklandı.

"Geri çekilin," diye emretti.

Yutkundum ve dediğini yaptım. Ama onu, sıcaklığını, dokunuşunu kaybetmekten nefret ediyordum.

Cillian başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Soyun."

Göbeğim kasıldı ama beklemedim. Tek bir hareketle eşofman üstümü ve tişörtümü kaldırdım. Sonra eşofman altımı çıkardım. dantelli bir sütyen ve arsız bir erkek şortundan başka bir şey yoktu.

"Çok güzel." Cillian jogger'ının üzerinden kendini okşadı, boyunun serbest kalmak için zorlandığını görebiliyordum. "Her şeyini kaybet."

Sesi, tenimin üzerinde kayan bir sertliğe sahipti.

Sanki bedenimin itaat etmekten başka seçeneği yokmuş gibiydi. Sütyenimi çözdüm ve düşmesine izin verdim. Sonra parmaklarım iç çamaşırlarıma gitti ve onları serbest bıraktı.

Cillian ayağa kalktı, bana doğru yürüdü, sonra etrafımda dönerek beni içine aldı. "Bir sanat eseri gibi."

Bir parmak uzandı, omurgamdan aşağı kayıyordu.

Vücudumdaki her sinir ucu daha fazlası için haykırıyordu. "Yatağa yat, Küçük Alev. Ellerini başının üstüne koy."

İçimi bir ürperti ama itaat ettim, devasa şiltenin üzerine tırmandım ve ellerimi kaldırdım.

Cillian düşündüğümden daha hızlı hareket etti. Önce bir bileğimi, sonra diğerini bağladı. Sonra ayak bileklerime doğru ilerledi. O sırada

son düğümü de attım ve bağlarımı test ettim. Kurtulmak mümkün .

Cillian'ın gözleri bana bakarken alev alev yanıyordu. "Nasıl hissediyorsun?" "Teşhir edilmiş ve tahrik olmuş."

Sırıttı ve ilk kez yüzü tamamen aydınlandı. "Sen bir başyapıtsın. Göğüsler yukarı kalkık. Amcığın şimdiden parlıyor. Bunu seviyorsun, değil mi Küçük Alev?"

Göbeğim nabız gibi atıyor ve daha fazla ıslaklık toplanıyordu, ama bacaklarım genişçe açılmıştı, gidebileceği hiçbir yer yoktu ve Cillian'ın bunu görebileceğini biliyordum.

Burun delikleri alevlendi. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" Nefeslerim hızlandı.

"Sana."

Cillian hırladı, gömleğini ve pantolonunu çıkardı, ayakkabıları çoktan gitmişti. "Tekrar söyle."

"Sana ihtiyacım var."

Sonra üzerimdeydi. Cillian'yüzü arasına daldı, dili derinlere saplandı. sırtım kamburlaştı.

"Cennet ve cehennem gibisin," diye hırladı dili klitorisime doğru ilerlerken.

"Lütfen," diye yalvardım.

"Gelmek ister misin, Küçük Alev?"

"Evet," diye nefes aldım.

" girene kadar olmaz. Paramparça olduğunu , ben tükenene kadar sikimi sağmana ihtiyacım var."

İki parmağını içeri soktuğunda her şey kasıldı.

"Henüz değil," diye emretti Cillian, dili sinir yumağının etrafında dönerken.

Kalçalarım ve orgazmımı engelleyebileceğimden emin değildim.

"Seni cezalandırmak zorunda bırakma beni." Cillian'ın eli uzandı, parmakları kalçamın iç kısmına çarptı.

Bir inilti serbest kaldı ve Cillian geri çekildi, gözleri parlıyordu. "Bu hoşuna gitti."

"Evet," diye itiraf ettim, kalçalarım oynuyordu, parmaklarını daha derine sokmasını istiyordum. "oynamak çok eğlenceli olacak, Küçük Alev."

İç duvarlarım Cillian'ın parmaklarının etrafında sıkılaştı ve onları çekip kurtararak küfretti. Sonra üzerimde gezinmeye başladı. "Bana hazır olduğunu söyle."

"Lütfen," diye .

Cillian beklemedi. Şiddetli bir hamleyle içime girdi. Bu hissin gücüyle gözlerimden yaşlar süzüldü. Ama ben sadece daha fazlasını istiyordum. Ondan daha fazlasını. Bundan. Bizden.

Tekrar tekrar içime girdi. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. O kadar fazlaydı ki görüş alanımın önünde ışık noktaları dans ediyor ve kaslarım titriyordu.

Cillian kükredi, bir kez daha, inanılmaz derecede daha derine soktu. Köpek dişleri uzadı ve dişlerini boynumla omzumun birleştiği yere batırdı.

Etrafımdaki dünya paramparça oldu. Orgazm olduğumda bir çığlık attım ama zevk ayak parmaklarımın ucundan saçlarımın ucuna kadar her yerdeydi. Cillian her yerdeydi. Vermek zorunda olduğu her şeyi aldığımda, dünyamın sonsuza dek değiştiğini biliyordum.

47

CILLIAN

Parmaklarım Hayden'ın omurgasını bir aşağı bir yukarı okşadı. Teni dokunuşlarımın altında sıvı ipek gibi hissediliyordu. Çok derin bir uykuya dalmış, gece ve gündüz boyunca uyumuştu ama ben gözlerimi bir saniye bile kapatmamıştım.

Ona dokunmadan duramıyordum, göğsünün inip kalkmasını izlemeden duramıyordum. Kendimi onun burada olduğuna, hala iyi olduğuna, nefes aldığına ikna etmem gerekiyordu. Annemle aynı kaderi paylaşmadığından emin olmalıydım.

Annemin babamın ellerinde katlandığı şeylere karşı derin bir öfke duyuyordum. Onun hayatına son vermenin bana bir nebze de olsa huzur getireceğini düşünmüştüm. Ama bu sadece kabusları canlandırdı.

Hayden uykusunda bir şeyler mırıldanarak bacaklarını tekmeledi. Dudaklarım seğirdi. Küçük Alev'im uykusunda çok sertti. Şu anda bile bir denizyıldızı gibi yayılmış, yüzü yastığa gömülmüştü.

Aşağı yukarı bakmaya devam ettim.

Hayden bir inilti çıkardı, sırt üstü yuvarlandı ve gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Merhaba."

Ona doğru sırıttım. "Merhaba."

Ben kimdim şimdi? Gülümsüyor ve İngilizce bilmiyor muydum?

Boğazımı temizledim. "Nasıl hissediyorsun?"

Hayden'ın yanakları kızardı ve alt dudağını ısırdı. "Güzel."

Dişleri o dolgun dudağa battığı anda aletim seğirdi.
Ben de aynısını yapmak istedim ama kan akıtmak istedim.

Hayden'ın boynundaki damganın izini sürmek için uzandım. Ejderham bu konuda kendinden son derece memnundu. En azından birkaç hafta sürecekti.

Hayden titredi. "Neden bu kadar iyi hissettiriyor?"

Gülümsemem daha da genişledi. "Bu bir çeşit bağlantı. Seninle benim aramda, paylaştığımız zevkle."

Bakışları ağzıma doğru kayarken nefes alışları hızlandı.

"Bana öyle bakma, Küçük Alev. Seni şu anda alamam."

Ama Tanrım, istedim. Ona o kadar sert girmek istedim ki, vücudunun her santimetresine damgamı vurdum.

"Neden olmasın?"

Sözlerindeki dudak büküşü beni kıkırdattı. Hayden'ı bacaklarının arasından kavradım, dokunuşumu nazik tuttum. "Canın yanıyor olmalı."

Yanaklarındaki taze kızarıklık bana haklı olduğumu söylüyordu. "O kadar da kötü değil," diye mırıldandı Hayden.

Ağzımı onunkinin üzerinde gezdirdim. "Birkaç gün sana karşı nazik olmam gerekiyor."

"Dünden sonra kibarlık kulağa biraz sıkıcı geliyor."

Bok yiyici sırıtışımı dizginlemeye çalıştım. Benim kızım oynamayı severdi. Kader beni tam da ihtiyacım olan kişiyle eşleştirmişti. Ve artık tamamen benimdi. Bizim.

Hayden'ın midesi guruldadı ve elleriyle yüzünü kapattı.

Şakağını öptüm. "Gel . Seni doyurmamız gerek. Neredeyse yirmi saattir uyuyorsun."

Bunun üzerine irkildi. "Ben ne?" "Buna ihtiyacın vardı."

"Ama lokantada vardiyam vardı. Öğleden sonraki derslerim."

"Maddox izinli olduğunuzdan emin oldu, ben de Fiona ile temasa geçtim."

Hayden'ın omuzları bir parça gevşedi ama hemen yataktan kayarak atılmış giysilerini aramaya başladı. "Üzerimde bir şey olmadığından emin olmalıyım.

. Fiona da benim gelmiş geçmiş en büyük hoppa olduğumu düşünüyor olmalı."

"O bilmiyor. O da Horde'un bir üyesi, yani neler biliyor."

Hayden eşofmanını giymeye çalışırken sustu. "O bir ejderha mı?"

Başımı salladım. "Kurt değiştiren. Ama bize sığındı." "Kurt değiştiren..." Hayden fısıldadı. "Başka ne var?"

"Sayılamayacak kadar çok şey var," dedim yataktan kayarak çıkarken.

"Sanırım başım ," diye mırıldandı Hayden.

Başına bir öpücük kondurdum. "Üstesinden geleceksin. Her şeyi öğrenmek biraz zaman alacak ama üstesinden geleceksin."

nefese kaldı. "Umarım haklısındır."

Çekmecemden bir çift boxer külot alıp üzerime geçirdikten sonra Hayden'ı banyoya yönlendirdim. Ona bir diş fırçası buldum ve kendimizi güne hazırlamak için işe koyulduk.

İnanılmaz derecede *normal* hissettirdi. Milyon yıl geçse de böyle bir şeye sahip olacağımı düşünmezdim. Sabahları bir eşle, bir *arkadaşla* hazırlanmak. Ama işte oradaydı, sarı saçları karmakarışıktı ve gözleri hala biraz bulanıktı.

Hayden diş macununu durularken, eşofmanının geniş yakası köprücük kemiği boyunca uzanan ısırık izini ortaya çıkardı. Ejderham zevkle kükredi. İnsan olan tarafım bunu kapatacak bir şey giymesi gerektiğini biliyordu ama hayvanım dünyanın görmesini istiyordu.

Başını kaldırıp bana baktı, rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bizim, bilirsin işte, garip olacak mı? Diğerleri kızacak mı?"

Kollarımı Hayden'a dolayarak onu kendime çektim. "Kıskanabilirler ama aynı zamanda mutlu da olacaklar. Birimiz sana yaklaştığında bunu hepimiz hissederiz."

Hayden'ın gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Daha o itiraf etmeden önce Knox'la aranızda bir şeyler olduğunu biliyordum."

Kaşlarını çattı. "Ama sen ona kızgındın."

"Öyleydim. Çünkü hastalanmana o sebep oldu. Cinsel yakınlık seni bir şekilde bize bağlıyor. Seni öptüğünde, vücudun bizden fiziksel dokunuşlara ihtiyaç duydu. Buna hazır olmadığını biliyordum ama Knox her şeyi berbat etti."

"Bu çılgınlık," diye fısıldadı.

Dudaklarımı şakağında gezdirdim. "Hepimizin geri çekilmesini sağlamaya çalıştım ama senin için öldürdüğümüzde her şey bitmişti."

"Başka bir tür ip mi?"

Başımı salladım. "Bir ruh bağı. İstersen onu koparabiliriz ama bu taraflar için acı verici olur."

Hayden bana baktı, menekşe rengi gözleri parlıyordu. "Onu kırmanı istemiyorum."

bir rahatlama kapladı. "Güzel. Çünkü sanırım senden uzaklaşmak beni öldürür, Küçük Alev." Karnı yine guruldadı ve ben güldüm. "Hadi sana biraz yemek getirelim."

Kot pantolon ve Henley giymek için acele ettim. Duş almalıydım - kardeşlerim Hayden'ın ve seksin kokusunu üzerimde hissedeceklerdi - ama yapamadım. Beni sakinleştirmesi için onun kokusuna ihtiyacım vardı.

Giyindikten sonra Hayden'ın elini tuttum ve onu koridordan yemek odasına doğru götürdüm. Sesler duyuldu ve en son bizim geldiğimizi anladım. İçeri adım attığımızda herkes durdu.

Bizi içine çekerken Cáel'in dudakları kıpırdadı. Ayağa kalktı ve hemen Hayden'ı öpmek için yanından geçti. "Günaydın."

"Günaydın," diye mırıldandı, o güzel pembe kızarmasıyla.

Kadının elini tutup kaldırdı ve ipin bıraktığı belli belirsiz izleri ortaya çıkardı. Bana baktı. "İyi geceler, kardeşim?"

Gümüş çatal bıçak tabağa çarptı ve Maddox masadan kalkıp hışımla odadan çıktı.

Hayden'ın rengi soldu. "Gitmeliyim-"

Başımı salladım. "Bırak Mad kendini kontrol altına alsın."

Elini kavrayışımdan kurtardı. "Hayır. Onunla konuşmam gerek."

Onu takip etmeye çalıştım ama Cáel elini göğsüme koyarak beni durdurdu.

"Bırak gitsin," dedi. "Onun kalın kafasına girebilecek tek kişi o olabilir."

Koridora baktım, endişem derinlere iniyordu. Maddox şehitlik duygusu içinde o kadar kaybolmuştu ki, bu dünyada onu kendine getirebilecek bir güç olduğundan emin değildim.

48

HAYDEN

Koridorda aceleyle ilerledim Maddox'un merdivenleri hışımla çıktığını gördüm. Peşinden koştum, kalbim her adımda daha hızlı atıyordu. İleride bir kapı çarptı. Ses havada titreşerek dalga dalga bana çarptı.

Kapalı kapının önünde yavaşlayarak yanağımın içini ısırdım. Mesaj açık ve netti: *İçeri girmeyin*. Ama derin bir nefes aldım ve kapı koluna uzandım.

Kapıyı açarak içeri girdim ve nefesimi tutmak zorunda kaldım. Yatak odası çok büyüktü ve dört duvarın üçünde tavandan tabana kitap rafları vardı. Ve her türden kitapla tıka basa doluydular.

Bakışlarım kitapların sırtlarını taradı. Gerilim romanlarından bilim ders kitaplarına kadar her şey vardı. Maddox hakkında daha fazla şey öğrenmek için her birine göz gezdirmek istedim.

"Git buradan Hayden," diye homurdandı devasa pencerenin önündeki yerinden. Ama bana bakma zahmetine girmedi. Sadece etrafındaki ormanlara baktı.

Gitmedim. Kapıyı arkamdan kapattım ve ona doğru ilerledim. "Konuş benimle."

Maddox'un yanağındaki bir kas kıpırdadı. "Canım pek konuşmak istemiyor."

"Ama olay çıkaracakmış gibi hissediyorsun," diye meydan okudum. "Birinin peşine düşmesini gerçekten istemiyor olsaydın, hışımla çıkıp gitmek yerine kahvaltıdan neden ayrılman gerektiğine dair bir bahane uydururdun."

Maddox'un gözleri altın renginde parladı. "Belki de Cillian seni pazar gününden itibaren altı şekilde becerdiğini yüzümüze vururken öylece oturmak istemedim. Ondaki kokuyu alamadığımızı mı sanıyorsun? Senin üzerinde?"

"Koklamak mı?" Ciyakladım.

"Biz yarı canavarlarız, Hayden. Tüm duyularımız gelişmiş durumda. Tıpkı şu anda paniğini hissedebildiğim gibi."

Oh, olsun. Bu adamlardan hiçbir şey saklayamazsın.

Omuzlarımı dikleştirdim, sinmeyi ya da Maddox'un beni utandırmasına izin vermeyi reddettim. "bakılırsa, seks bu yapbozun normal bir parçası. Yanılıyor muyum?"

O kas yine kıpırdadı. "Benimle olmaz, ."

Bir an için onu inceledim, baktım ve gerçekten görmeye çalıştım. "Profesörüm olduğunuz için mi?"

Maddox'un bakışları tekrar ormana kaydı. "Evet."

Bir sessizliğin aramızda dönüp durmasına izin verdim. "Yalan söylüyorsun."

Parmakları yumruk haline geldi. "Üniversite öğrenirse beni kovar."

"Eminim bilirler ama bilmeleri için bir neden yok. Bu başka bir şey." Nasıl bildiğimden emin değildim ama yüzde yüz emindim. Belki çocuklarla aramdaki bağın güçlenmesinden, belki de Maddox'u artık bir şeyler sakladığını bilecek kadar yakından izlediğimden.

"Ben bir eş bağı için yaratılmadım, Hayden."

Sözleri göğsüme saplandı ama acımı bastırdım. "Neden olmasın?"

Maddox'un bakışları bana kaydı. "Kendime güvenmiyorum." Ona kaşlarımı çattım. "Ne yapmak için?"

"Seni koruyacağım." Kelimeler Maddox'un boğazından sanki zorla çıkarılmış gibi koptu. "Dün bunun bir kanıtı daha oldu."

Ona bakakaldım. "Beni kurtardın."

"Hayır. Neredeyse seni öldürtüyordum." Bir elini siyah saçlarında gezdirdi. "Beni uyarmak için o lanet arabadan atladığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Kendini riske attın ve ben sana ulaşamadım. Zamanında değil."

Sesi acı doluydu, her kelimesinde ıstırap vardı. "Ama bunu atlattık," diye karşı çıktım. "Birlikte."

Maddox başını salladı ve adım atmaya başladı. "O şerefsiz boğazına bıçak dayadı. Seni kesti. *İki kez.*"

Bıçağın ısırığını hâlâ tenimde hissedebiliyordum, hâlâ içimde dolaşan dehşeti hissedebiliyordum. "Ben kaçtım. Ben iyiyim. Üzerimde neredeyse hiç iz yok."

Odanın içinde bir ileri bir geri yürürken çenesi çalışıyordu. "Yeterince iyi değil. Eğer bu aptallarda birazcık beyin olsaydı, seni uzaklara gönderirlerdi. Sizi muhafızlarla ve ulaşamayacağımız bir yerde bırakırlardı. Harabemizin dışında."

Kalbim göğsümde sarsıldı ve derimin altında bir acı kükremesi hissettiğime yemin ettim. "İyi ki sana bağlı değil o zaman."

Maddox kıpırdamadan durdu, bakışları bana yöneldi, öfkesi orada titreşiyordu. "Bir zamanlar benim de bir sevgilim vardı."

İçimi yeni bir acı kapladı, farklı türde bir işkence. Çünkü Maddox'un sesinde aşk ve kayıp vardı. Bana ait olmayan aşk ve kayıp.

İçimde titreşen kıskançlığı hissetmemeliydim. Hiç mantıklı değildi. Hele de onu sadece birkaç haftadır tanıyorken. Ama yine de oradaydı.

"Bana güvendi. Onu korumam için. Onu korumam için," diye homurdandı Maddox. Gözlerim yandı. "Ne oldu?"

"Corbetts onu aldı. Ona işkence ettiler ve parçalanmış bedenini arabamın kaputuna bıraktılar."

Nefesimi içime çektim. "Deli-"

"Yapma," diye kestirip attı. "O benim eşim değildi ama ona değer veriyordum." "Onu seviyordun."

Maddox tekrar pencereye doğru döndü. "Onu sevmeliydim. Bana verebileceği her şeyi verdi." "Bu senin hatan değil."

Dönerek bana doğru yaklaştı. "Anlamıyorsun. Sen bu dünyada büyümedin. Eşimizi korumak biyolojik bir ihtiyaç olarak içimize işlemiş. Başaramadım. Tıpkı dün yine başarısız olduğum gibi. Kaçmalısın, *Mo Ghràidh*. Çünkü seni mümkün olan her şekilde mahvedeceğim."

Maddox benden sadece bir santim uzakta durdu. Kesik kesik nefeslerim göğüslerimi onun gövdesine bastırdı ama kıpırdamadım. "Korkmuyorum."

"Şimdi kim yalan söylüyor?" diye meydan okudu.

Öfke ve utanç karışımı bir sıcaklık tenimi sardı. Düşünmeden hareket ettim, mesafeyi kapattım ve ağzını aldım.

Tadı dilimde patladığı anda inledim.

Bu ses Maddox'un içinde bir şeyleri kırdı. Ağzımın içine doğru hırlayarak beni kendine doğru çekti. Sertleşen aleti karnıma bastırıyor, aramızdaki ateşi körüklüyordu. Aldı ve aldı, beni kendine doğru daha sert bastırırken elleri kıçımı kazıyordu.

Bir eli eşofmanımı ve tişörtümü tutup başımın üzerine çekti. Ve sonra ağzı tekrar benimkinin üzerindeydi. Maddox boğazımdan aşağı öpücükler ve ısırıklar bıraktı.

Kendimi o kadar kaptırmıştım ki kapının sesini duymadım. "Kahretsin," diye mırıldandı Knox.

Maddox beni bir dağlama demiriymişim gibi yere düşürdü. Geriye doğru tökezledim, neredeyse kıçımın üstüne düşüyordum.

Gözleri vahşiydi, ben ve Knox arasında gidip geliyor, sonunda bana odaklanıyordu. "Bu bir daha asla olmayacak. Benden uzak dur."

Ve sonra gitti, beni sütyenim ve eşofmanlarımdan başka bir şeyle bırakıp arkasından bakakaldı.

49

HAYDEN

Kampüse giderken sessizdim. Easton'ın G-Wagon'unun arka koltuğunda oturmuş, camdan dışarı bakıyordum. Ön koltuktan Knox'un periyodik bakışlarını ve Cáel'in endişesini hissedebiliyordum. Ama ikisini de görmezden geldim. Easton'ın soğukkanlı kayıtsızlığı için bir kez olsun minnettardım.

Maddox istediği mesafeyi aldığından emin olmuştu. Onu bir daha görmedim. Knox defalarca özür diledi ama bu onun hatası değildi. Nazikçe eşofmanımı giymeme yardım etmiş ve beni öyle şefkatle öpmüştü ki neredeyse ağlamaya başlayacaktım.

Şu anda bile gözlerimin arkasındaki baskı acımasızdı. Ama pes etmedim. Eğer şimdi kendimi bırakırsam, ağlamayı asla bırakamayacağımdan endişeleniyordum. Kafamın içinde çok fazla şey dönüyordu. Ejderhalar. Bütün bir doğaüstü dünya. Ailem. *Arkadaşlarım*.

Bu son düşünce midemi bulandırdı. Benimle hiçbir şey yapmak istemeyen iki arkadaş. Ama kader ya da doğaüstü dünyayı yöneten her neyse, onları bana zincirlemişti.

Suçluluk duygusu . Buna zorlanmamalıydılar.

Easton fen binasının arkasındaki park yerine yanaştı, iki karartılmış cip iki yanımızdaki park yerlerini aldı. Cillian bize kampüse kadar sekiz korumanın eşlik etmesi konusunda ısrar etmiş, Maddox da fakülte otoparkına park etmemiz için hepimize özel geçiş kartı sağlamıştı.

Kimse Corbetts'in hemen bir hamle yapacağını düşünmüyordu ama işi şansa bırakmıyorlardı.

Sırt çantamı aldım ve kapımı açtım. Dört infaz memuru bekliyordu. Rahat giyinmişlerdi ama dikkat . Beni her yerde takip ederek nasıl kurtulacaklarını düşünüyorlardı, hiçbir fikrim yoktu.

Knox beni kucakladı. "Her şey girecek. Söz veriyorum." Ama bu onun verebileceği bir söz değildi. Ben de cevap vermedim. Easton boğazını temizledi. "Psikolojiye geç kalacağız."

Knox isteksizce beni bıraktı ama dudaklarını dudaklarıma değdirmeden önce değil. "Bana ihtiyacın olursa mesaj at." Arkamdan kardeşine baktı. "Yakın dur. Cáel ve ben dersten sonra seninle buluşacağız ve infaz memurları binada devriye geziyor olacak."

"Biliyorum," diye homurdandı Easton.

Cáel yaklaştı ve beni derinden öptü. "Güvende ol, ."

Tek istediğim Cáel ve Knox'tan beni son birkaç günde olanları unutabileceğim bir yere saklamalarını istemekti. Ama bursumun boşa gitmesine izin verecek değildim. "Yapacağım," diye söz verdim.

Cáel beni bıraktı ve ben binaya doğru ilerlerken Easton da yanıma geldi. Kapıyı açık tuttu ve ben de içeri girdim. Öğrenciler etrafta dolanıyor, çeşitli sınıflara doğru yollarını buluyorlardı.

"Benimle sıkışıp kaldığın için üzgünüm."

Easton kaşlarını çatarak bana baktı. "Birinin yakın durması gerekiyor."

"Ama sen olmak zorunda değilsin."

Kaşları daha da çatıldı, şaşkınlık güzel yüzünü gölgeledi.

"Beni sevmiyorsun bile," diye mırıldandım. "Bu senin sorumluluğun olmamalı."

"Senden hoşlanmadığımla ilgili hiçbir şey söylemedim."

Adımlarım yavaşladı ve ona baktım. "Özür dilerim ama ilk tanıştığımızda bana göt herif demen de aynı şeyi ima ediyor."

Easton yüzünü buruşturdu. "Bu seninle ilgili değil," diye mırıldandı.

Omuzlarım çöktü. Bu kadarı doğru olabilir. Ama neredeyse daha çok acıtıyordu. Easton'ın benim kim olduğumu anlaması için yeterli değildi.

Kafasında ne saçmalıklar dönüyorsa. Belki de bunların hiçbiri *benimle* ilgili değildi. Belki Knox, Cáel ve Cillian da beni ben olduğum için sevmiyorlardı. Belki de ben onlar için sadece bir *dosttum*. Bu düşünce midemi bulandırdı.

İlerideki hareket dikkatimi çekti; üç kız yaklaşmış, fısıldaşıyor ve bize doğru bakışlar fırlatıyordu. Oh, lanet olsun. Kazağımı çekiştirdim, köprücük kemiğimdeki izi kapattığından emin olmak için, ama kapattığını biliyordum.

Yaklaştıkça birkaç kelime havada uçuştu.

"Delaney onun aslında onların fahişesi olduğunu söyledi. Ona *ne* isterlerse yapmalarına izin vermesinden çok *hoşlanıyorlar*," diyor bir kız.

Arkadaşı daha yakına eğildi. "Gerçekten çok üzücü. Özgüveninin bu kadar düşük olduğunu hayal edebiliyor musun?"

Üçüncü kız sadece alay etti. "Üniversitenin geri kalanı için onun itibarını mahvettiler. Onu terk ettikten sonra transfer olmak zorunda kalacak."

Yanaklarımdaki sıcaklık arttı ve gözlerimin arkasındaki o baskı geri geldi.

"Onları dinleme," diye homurdandı

Easton. "Önemli değil."

Gerçekten hiçbir şey yapmadı. Artık yok. Bir parçam zamanı geri alabilmeyi ve Ember Hollow'a hiç gelmemeyi diledi. Ama bu düşünce aklımdan geçtiği anda, bunu kastetmediğimi biliyordum. Yaşadığım onca şeye rağmen Knox, Cáel ve Cillian'ın gitmesini dileyemezdim.

Aceleyle konferans salonuna girdim ve arka tarafta boş bir koltuk buldum. Easton oturarak beni şaşırttı.

Önümüzdeki bir adam sırıtarak arkasını döndü. "Dostum, onunla işin bittiğinde, onu bir gezintiye çıkarabilirim."

Easton bir anda oturduğu yerden kalktı, adamı yere fırlattı ve ön kolunu boğazına bastırdı. "Eğer ona bir daha bakarsan, vücudundaki bütün kemikleri kırarım. Bir tüpten dışarı işeyecek ve bir tüpten de yemek yiyeceksin."

"Kahretsin, dostum. Özür dilerim. Bilmiyordum," diye hırıldadı.

"Artık biliyorsun." Easton adamın boğazına bir kez daha sertçe bastırdı ve sonra ayağa kalkarak tozunu aldı.

Öğrenciler yüksek sesle fısıldaşıyor ve cep telefonlarını çıkarıyorlardı. Dedikodunun etrafa yayılmasının birkaç dakika süreceğini biliyordum.

Profesör Brent odaya girerek, "Herkes yerine otursun," dedi. Etrafı taradı ve bakışları benim üzerimde yoğunlaştı. Easton yanımdaki koltuğa otururken kaşlarını çattı.

"yerden devam edeceğiz," diye devam etti Brent.

Sesine ve arkasındaki slaytlara odaklanmak için elimden geleni yaptım. Hayatımda aldığım en iyi notları aldım. Ama Easton'ın arada bir bana baktığını hissedebiliyordum. Bakışlarında benzersiz bir his vardı. Sıcak ama ısırgan, sanki derimin üzerinde dans eden minik sivri uçlar gibi. Dikenli, tıpkı adamın kendisi gibi.

Çok geçmeden zil çaldı ve ben de eşyalarımı topladım. Easton beni bekliyordu. Sessiz bir nöbetçi gibi beni konferans salonunun merdivenlerinden aşağıya kadar takip etti.

Brent kâğıtlarından başını kaldırdı. "Hayden," diye kestirip attı.

İnleme dürtüsü çok güçlüydü. Bugün de danışmanımla uğraşacak halim yoktu. Ama yine de durdum. "Merhaba, Profesör."

Bana kaşlarını çattı. "Birkaç dersi kaçırdığını duydum."

Yutkundum. "Yine kendimi kötü hissediyordum. Ama tüm ödevlerimi yaptım ve tüm öğretmenlerimle konuştum."

Brent'in çenesi ileri geri hareket etti. "Senden daha fazlasını bekliyorum.

Bu son meseleleri görüşmek üzere yarın saat 17:00'de bir araya geleceğiz." Bu artık bir rica değil, bir gereklilikti.

Yüzümü buruşturdum ama başımı salladım. "Tamam."

Brent'in bakışları arkamda duran Easton'a kaydı ve gözleri kısıldı ama tek kelime etmedi.

Biz uzaklaşırken Easton kısık bir hırıltı çıkardı. "Ondan hoşlanmıyorum." "Sen de ben de," diye mırıldandım.

Dışarı çıkar çıkmaz beni güçlü kollarına aldılar. Cáel derin nefes alarak boynuma sarıldı. "İyi misin?"

"İyi," diye yalan söyledim.

Cáel bana daha sıkı sarıldı.

"O adam hâlâ nefes alıyor mu?" Knox ikizine sordu.

Easton, "Ne yazık ki," diye yanıtladı.

Knox başını salladı. "Umarım mesajınız yüksek sesle ve net bir şekilde duyulmuştur."

Cáel'in kucağına daha da gömüldüm. "Bana kötü bir şey söyleyen herkesi öldüresiye dövemezsin."

Cáel kaşlarını çatarak bana daha sıkı sarıldı. "Neden olmasın?"

Knox, "Bu işin bırakamayız," dedi. "Sadece daha kötüye gidecek. Şimdi bir güç gösterisi yaparsak uzun vadede daha iyi olacaktır."

İçimi çektim. "Normal olmak buraya
kadarmış." Knox'un kaşları şaşkınlıkla
birbirine yaklaştı.

"Üniversite deneyimim için tek istediğim buydu," diye açıkladım. "Sadece normal olmak. Ben her zaman evlatlık çocuktum, ailesi ölmüş olan. İnsanlar size farklı bakıyor. Sonunda uyum sağlamak, normal bir üniversite deneyimi yaşamak için bir şansım olduğunu düşündüm."

Knox benim alanıma girdi, elleri yüzümü çevreliyordu. "Hayden."

"Bu aptalca."

"Hayır, değil. Eğer normal istiyorsanız, size verebiliriz" diye söz verdi.

Cáel bana tutunmaya devam ederek alay etti. "Kıçımızı ısırsa bile normali bilemeyiz."

Cáel'i dinlemeliydim.

50

HAYDEN

Günün son dersi birinci sınıf İngilizce semineriydi. Bazı edebi analizler bana boşa kürek çekiyormuşum gibi gelse de umurumda değildi. Birinci sınıf olduğu için erkeklerin hiçbiri benimle birlikte değildi. Eğer bir şey olursa uygulayıcıların hemen dışarıda olacağına dair bana güvence vermişlerdi ama bu, sınıf arkadaşlarımın benim hakkımdaki fikirlerini açıklamakta özgür oldukları anlamına geliyordu.

Biri öksürüğünü gizlemeye çalışırken "Sürtük," dedi. Onu görmezden geldim ve çantamı topladım.

Biyoloji dersindeki laboratuvar arkadaşım da bu sınıftaydı ve bana yaklaşarak kıza ters ters baktı. Koyu renk saçları yüzünün önünde bir kalkan gibi sallanıyordu ama yanağındaki yara izi hâlâ seçilebiliyordu. "İyi misin?" diye fısıldadı.

Ellerinin titrediğini gördüm ve bu basit soruyu sormak için her şeyini verdiğini anladım.

Ona içten bir gülümseme vermek için elimden geleni yaptım ama yetersiz kaldığını biliyordum. "Ben iyiyim. İnsanlar aptal."

İki sıra arkadaki huysuz kıza baktı. "İnsanlar çok kötü."

Sırt çantamı omzuma attım. "Buradakilerden bazıları kesinlikle öyle."

Wren ellerini ceplerine soktu. "Umarım yakında seni rahat bırakırlar."

Ben daha bir şey söyleyemeden Wren aceleyle sınıf kapısına doğru koştu. Ona kaşlarımı çatarak baktım. Muhtemelen Evergreen'de erkek arkadaşlarım dışında tanıştığım ilk gerçek insandı.

Adamın biri yanımdan geçerken "Oda ve yemek için sakso çekerken iyi eğlenceler," diye tükürdü.

İçimi çektim. Wren de burada tanıştığım son gerçek kişi olabilir.

Sınıftan dışarı adımımı anda iki infaz memuru tarafından kuşatıldım. Biri kaşlarını çatmıştı, ama diğeri bana nazik bir gülümseme verdi. "Eve gitmeye hazır mısın, Hayden?"

Başımı salladım. "Senin adın ne?"

"Pete," diye sırıtarak cevap verdi. "Ve bu da Terry."

"İkinizle de tanıştığıma memnun oldum. Beni... geri götürdüğünüz için teşekkürler." Easton ve Maddox'un beni orada istemediklerini bildiğim halde *eve* demek yanlış geliyordu.

"Elbette. Seni sağ eve götüreceğiz," diye güvence verdi Pete.

İkisi bana binadan çıkarken eşlik ederken birkaç yan bakış ve aldık. Yarın dedikoduların ne olacağını sadece hayal edebiliyordum. Ve hepsi Delaney sayesinde. Ona zarar gelmesini istemezdim. Ama ona ömür boyu çıplak ayakla legolara basmasını dilerdim.

Park yerine vardığımızda iki koruma daha grubumuza katıldı. Easton'ın G-Wagon'u gitmiş olsa da, karartılmış iki SUV hâlâ oradaydı.

Terry bir tanesinin arka kapısına doğru ilerledi ve benim için kapıyı açtı. O ve başka bir infazcı yanımda dururken ben orta koltuğa geçtim. Pete ve dördüncü bir muhafız ön tarafa bindi.

Eve dönüş yolculuğu sessizdi ve kimse sohbet etmeye çalışmadığı için şükrediyordum. Çok yorgundum. Tek istediğim uzun bir duş almak ve yalnız başıma yatağa girmekti.

Pete, en çılgın hayallerimde bile benim diyebileceğimi hiç düşünmediğim muhteşem evin önünde durdu. Ama bu kadar çok ipin bir arada olduğunu da asla tahmin edemezdim.

İnfaz memurları araçtan indi, ben de onları takip ettim.

Pete başını eve doğru eğdi. "İçeri girin. Biz devriye geziyor olacağız."

Başımı salladım. "Teşekkür ."

İçeri adım attığımda sessizlik etrafımda dönmeye başladı ve nereye gideceğim konusunda en ufak bir fikrim olmadığını fark ettim. Yersizlik duygusu kabardı ve gözlerimin arkasında bir baskı oluştu.

Girişte uzun bir süre öylece durdum, hiçbir şeye ki bir ses düşüncelerimi böldü.

"Hayden," diye Knox.

Onu bulmak için başımı kaldırdım ve bana sırıttı.

"Yukarı gel. Sana göstermem gereken bir şey var."

Yorgunluk üzerime çökmüştü ama onunla gitmemek için hiçbir nedenim yoktu. Üçüncü kata ulaşana kadar merdivenleri ağır ağır çıktım.

Knox'un endişe yayıldı. "Zor bir gün müydü?" "Her

şey güneş ışığı ve gökkuşağı değil," diye itiraf ettim.

Bir kolunu bana doladı ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Umarım bu moralini düzeltir."

Knox bana bir koridorda rehberlik etti. İleriden Cillian ve Cáel'in seslerinin küçük parçacıklarını yakaladım. Bu kata daha önce hiç çıkmamıştım. İkinci katla aynı yemyeşil halılar ve duvarlarda muhteşem sanat eserleri vardı.

Knox yavaşladı ve beni nazikçe açık bir kapıya doğru itti. "Sana aitmiş gibi hissettirecek bir yerin olsun istedik."

Yatak odasına adım attığımda hareketsiz kaldım. Çok büyüktü ve duvarlara hâlâ taze boya kokusu sinmişti. Duvarlar lavanta grisine boyanmıştı. Evin arkasındaki ormana bakan devasa pencereler, kitap rafları olan bir oturma alanı, ders çalışmak için bir masa ve tek bir şiltenin içine sarılmış üç kral boy yatak gibi görünen bir yatak vardı.

Yatağın üzerinde daireler ve çizgilerden oluşan soyut bir resim asılıydı. İçine bakarken gözlerim yandı. "Bunlar atom mu?"

Knox omuz silkti. "Bilimi seviyorsun."

Yüzümü ona, Cáel'e ve Cillian'a döndüm. O zaman hepsinin kirli giysiler içinde olduğunu ve üzerlerine boya sıçradığını gördüm. Lavanta boyası. "Bana bir oda verdin."

Cáel daha çok yüzünü buruşturmuş gibi görünse de sırıtmaya çalıştı.

"Odamı boyamışsın," dedim sesim titreyerek.

"Kendini evinde hissetmeni istedik," dedi Cillian, yüzü endişeyle kırışarak.

Sonra gözyaşları hızlı ve sıcak bir şekilde akmaya başladı.

"Ağlıyor," diye suçladı Cáel, sesini panik aydınlatıyordu. "Neden ağlıyor?"

"Sanırım hoşuna için," dedi Knox yumuşak bir sesle. "Bayıldım." Sadece daha çok ağladım.

Cillian bana doğru yürüdü ve beni kollarının arasına aldı. Hıçkıra hıçkıra ağlarken ona bir örümcek maymunu gibi sarıldım.

"Teşekkür ."

"Ssshhhh, Küçük Alev," diye . "Her şey yolunda." Hiç de öyle değildi ama Cillian'ın bana yalan söylemesine izin verdim.

Cáel bir tarafıma geçti. "Bunu beğenmediysen başka bir renge boyayabiliriz."

Gözyaşlarımın arasından bir kahkaha yükseldi. "Bu rengi seviyorum." Kaşlarını çatarak bana baktı. "Ağlamandan hoşlanmıyorum."

"Üzgünüm, koca adam. Bazen duygularım gözbebeklerimden dışarı sızıyor."

Knox saçlarımı öperken kıkırdadı. "Kendini evinde hissetmeni ve biraz normalliğe kavuşmanı istiyoruz."

Cillian'a tutunduğum yeri bıraktım ve ayaklarımı yere indirdim. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama bir malikânedeki devasa bir oda pek de normal sayılmaz."

Knox sırıttı. ", bizim türümüz normal. Dahası da var."

Titreyerek nefes aldım. "Daha fazla dayanabilir miyim emin değilim."

"Sadece bir şey daha," diye söz verdi Knox. "Dolapta birkaç kıyafet var. Seksi bir elbise seç ve akşam dokuza kadar hazır ol, seni dışarı çıkaracağız."

Etrafımdaki üç kişiye baktım. "Hepiniz mi?" Cillian bana köpekbalığı sırıtışı yaptı. "Hepimiz."

Vay anasını...

51

HAYDEN

Geri çekildim ve boy aynasındaki yansımama baktım. Alt dudağımı ısırdım. Belki de bu bir hataydı.

Etrafımdaki dolap yeni kıyafetlerle dolup taşıyordu. Etiketlerinde Valentino ve Balmain gibi isimler vardı. Bir yıl içinde lokantada kazanacağımdan daha pahalı olduğunu bildiğim markalar.

Ama bu gerçeği görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Bunun yerine hazırlanmaya odaklandım. Büyük küvette bir saatten fazla kalmış, her yerimi özenle tıraş etmiş ve cildimi ipek gibi pürüzsüz olana kadar keselemiştim. Saçıma bir maske uyguladım ve ardından mükemmel bir şekilde kuruttum, hacim için birkaç dalga ekledim.

Sadece yeni dolabım değil, banyom da dolup . Güneşin altındaki her cilt ve saç bakım ürünü ve ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar çok makyaj malzemesi vardı. Gözlerimi o kadar koyu bir morla kaplamıştım ki neredeyse siyahtı ama menekşe rengi gözlerimi ışıl ışıl yapıyordu. Dudaklarımı da dolgun gösteren bir çeşit parlatıcıyla kaplamıştım.

Ama elbise konusunda yanlış bir adım attığımdan endişeliydim. Knox seksi demişti. Bu kesinlikle öyleydi.

Balmain'in numarasına baktım ve gülmekten kendimi alamadım. İpek bir slip elbiseydi, kısaydı ve çok narin askıları vardı. Bu kombinasyon, sütyen takamayacağım ve sadece en küçük pantolonumu giyebileceğim anlamına geliyordu.

gördüğüm iç çamaşırı. Ama beni kıkırdatan kumaşın üzerindeki desendi.

Pastel renklerle boyanmış, bolca gümüş ve eflatun içeren, eski tarz bir melek tablosuydu. Bir İtalyan müzesinde görebilecekleriniz gibi. Bu adamlar şeytani ayartmalarla benimle dalga geçerken cennetle dalga geçmek uygun görünüyordu.

Eğilerek ayaklarımı kalın tokalı siyah ince topuklu sandaletlerin içine soktum. Kendimi şık ve seksi hissediyordum, Knox'un söz verdiği gibi tam olarak *normal* değildim ama çok daha iyiydim.

Telefonum, kimliğim ve nakit paramla birlikte gümüş bir çanta kaptım ve saat dokuzu vururken kapıya yöneldim.

Aşağıdan sesler geliyordu. Her seçebiliyordum. Cillian, Knox, Cáel. Her birinin kendine özgü bir kadansı ve tenoru vardı. Easton ve Maddox'un yokluğunda hayal kırıklığının alevlenmesine izin vermemeye çalıştım.

Benim için dünyalara bedel olan üç adamla geçireceğim gecenin vaadine odaklanarak onu bir kenara ittim. Sahanlığa ulaştığımda tüm konuşmalar kesildi. Üç adam ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu.

Gözlerindeki şok ve sıcaklık güvenimi artırdı. Ve çok lezzetli görünüyorlardı. Cillian kendine özgü siyah takımını giymiş, koyu yeşil gözleri ihtiyaçla parlıyordu. Knox üzerine tam oturan koyu renk bir pantolon, kolları kıvrılmış, bronzlaşmış ve kaslı ön kolları ortaya çıkaran düğmeli bir gömlek ve pahalı görünümlü bir saat giymişti. Cáel koyu renk, yırtık kot pantolon, motosiklet botları ve ustalıkla yıpratılmış deri ceketiyle tamamen kendisiydi.

"Merhaba," diye fısıldadım.

Cillian bir anda üzerimdeydi, elleri yanlarımda geziniyordu. "Küçük Alev..."

Knox eli kıçımı sıyırırken, "Seni cehenneme sürükleyecek bir melek," diye mırıldandı.

Başımı kaldırıp Cáel'e bakarken yanaklarım kızardı.

Alçak bir hırıltı çıkardı. "Bence evde kalmalıyız."

Gülmekten kendimi alamadım. "Makyajım için evde kalamayacak kadar çok çalıştım."

Cillian'ın kolu bana dolandı. "O bir sanat eseri. Kızımızın hayranlık uyandırması gerekiyor."

Meme uçlarım onun bakışları altında çakıllaştı, kumaşı zorladı.

Homurdandı. "Bu elbise beni öldürecek."

Knox ön kapıyı açıp bizim için tutarken, "Ama gitmek için ne yol ama," diye mırıldandı.

Dışarı çıktığımızda şık bir limuzinin bizi beklediğini gördük. Cillian'a sırıttım. "Ciddi misin?"

Omuz silkti. "Genelde biraz daha gösterişsiz şeyleri severim. Ama biz elimizden yapıyoruz."

"Kullandığın yarış arabasının gösterişsiz olduğunu mu düşünüyorsun?" Meydan okudum. Cáel kahkahaya boğuldu.

"Haklı, Cill."

"Bin şu lanet limuzine," diye çıkıştı Cillian.

Elbisemin kısalığı nedeniyle araca binmek biraz zor oldu ve adamların dikkatle bacaklarıma bakmasını kaçırmadım. Gülmemek için alt dudağımı ısırdım.

Şoför evden uzaklaşırken Cillian onu çekerek kurtardı. "Yaramazlıklarla dolusun, Küçük Alev."

"Asla," diye yemin ettim, sesimde kahkaha vardı.

Knox bacağımı yakaladı, kucağına kaldırdı ve tenimi okşadı. "Başka türlü olmanı istemezdim."

Araba sürerken parmakları alay ediyor ve oynuyordu, asla çok yükseğe çıkmıyordu ama yine de beni aklımdan çıkarıyordu.

Durduğumuzda birkaç kez göz kırptım. "Kulüp mü?"

Cillian bir an beni inceledi. "Farklı bir bölümüne gidiyoruz. İyi olacak mısın? Kötü anıları geri getirmek istemiyorum."

Başımı salladım. " değil."

Cillian bana, "Artık iki kat daha fazla güvenliğimiz var ve kendi kişisel korumanız var," diye güvence verdi.

Elini tuttum ve sıktım. "Senin yanında güvende olduğumu biliyorum." Gözleri o koyu yeşil renkte parlıyordu. "Güzel."

Limuzinden inen Cillian bana elini uzatarak inmeme yardım etti. Elbisemi düzelttim ve arka girişe baktım. Flaş patlamamıştı ama kapının yanında iki büyük koruma duruyordu.

"Alfa," diye selamladı biri başını eğerek.

Diğeri kapıyı açarken çenesini eğmekle yetindi.

Cillian beni içeri götürdü, Knox ve Cáel de arkamızdan geldiler. Adım attığımız alan kulübün ön tamamen farklıydı. Müşteriler, motorcu gibi görünenlerden bankacılara kadar hayal edebileceğiniz kadar çeşitliydi, ancak hepsi başka bir dünya güzelliğine sahipti.

Knox diğer tarafıma geçti. "Kulübün bu kısmı sadece doğaüstü canlılar için."

"Oh," diye nefes aldım, herkese yeni gözlerle baktım ve ne olabileceklerini merak ettim.

Buradaki müzik daha sessiz, daha boğucuydu. Kabinler bordo deriyle kaplıydı ve masalar siyah mermerden yapılmıştı.

"Beğendin mi?" Cillian sordu.

Sesinden gerçekten bilmek istediği anlaşılıyordu.

"Çok güzel," diye itiraf ettim. "Kesinlikle kafes dansçılarından daha çok benim tarzım."

Cáel kıkırdadı ve kulağıma fısıldamak için arkamdan yaklaştı. "Seni bir kafesin içinde dans ederken görmek fena olmazdı. Sadece bizim için tabii ki."

Sözlerindeki vaat karşısında tenim ısındı.

"Sana bir içki alalım," diye mırıldandı Cillian ve beni bara götürdü.

Şık takım elbiseli bir adam başını eğdi. "Alfa, sizin için ne yapabilirim?"

Cillian bana baktı. "Hayden?"

Yutkundum, dudaklarımı yaladım. "Biraz ananas suyu ile soda?"

Barmen başıyla onayladı ve diğerlerinin de içki siparişlerini aldı. Bir adam Cillian'a işaret etti ve Cillian çekildi ama Cáel içkilerimizi yudumlarken hızla diğer yanıma geçti.

O ve Knox bana dokunmanın yollarını bulmaya devam ettiler, parmaklarının masum fırçaları bana başka bir şey hissettirdi. Kalçalarımı birbirine bastırdım, oradaki zonklamayı biraz hafifletmeye çalıştım.

Knox, "Sanırım onu aşağıya götürmeliyiz," diye homurdandı.

Cáel'in gözleri parladı. "Buraya ilk gelişi için biraz yoğun, öyle değil mi?"

İkisinin arasında bir ileri bir geri baktım. "Aşağıda ne var?"

Knox sırıttı. "Farklı türde bir oyun alanı."

"Ne düşünüyorsun lan sen?" Easton grubumuza doğru adım atarken tersledi.

Knox'un yüzündeki eğlence ifadesi kayboldu. "Senin derdin ne East? Gelmek istemediğini söyledin. İyi o zaman. Ama güzel zamanımızı mahvetmeye çalışma."

Bu sözlerin acısı içime çöktü. Easton davet edilmişti ama benimle doğru düzgün vakit geçirmeyi reddetmişti. Şaşırmamam gerekirdi ama yine de bir şekilde canımı yakmayı başarmıştı.

Easton'ın çenesi ileri geri hareket etti. "*Buraya* geleceğini bilmiyordum. Sadece bir içki almak için uğradım."

Ama onu içeri aldığımda, daha fazlası olduğunu anladım. Gizli bir amacın olmadan bara yalnız gelmezdin. Ben olmayan bir kadını tavlamak gibi bir şey.

Omurgamı dikleştirdim. "Hadi aşağı inelim. Burası çok havasız."

Easton'ın gözleri altın renginde parladı. "Bunun için hazır değilsin."

Ona ters ters baktım. "Neye hazır olup olmadığım hakkında en ufak bir fikrin bile yok. Çünkü beni gerçekten tanımak için tek bir saniyeni bile ayırmadın. Bunu yapmalısın diyeceğim ama bunu denemeyecek kadar korkak olduğunu biliyorum."

Ve , beni aşağıda bekleyen her neyse ona götürecek asansör olmasını umarak asansöre doğru ilerledim. Cehennemin ta kendisi olsa bile, Easton'ın çok daha iyi olurdu.

52

HAYDEN

Asansörün yanında duran iki iri yarı adamı görünce . Yüzleri ifadesiz bir maskeye dönüşmüş halde bana bakıyorlardı. Sertçe yutkundum. Hışımla çıkışım, alt kattaki her neyse ona gerçekten ulaşamazsam etkisini kaybedecekti.

Bir kol bana dolandığında sırtımda sıcaklık alevlendi. Knox beni kendine çekerken çam ve yağmur burnuma doldu.

"Sorun yok, Harrison. Asansörü çağırabilirsin."

Bir . ve gardiyanın kaşlar yükseltilmiş ve barest miktar düğmeye basarken bir soru sordu.

"Cill senin kıçını kızartacak," diye mırıldandı Cáel. "Bırak da onun için ben endişeleneyim," diye karşılık verdi Knox.

"İnanın bana, kendini kaybettiğinde ikinizin arasına girmeyeceğim."

Bodrumda Cillian'ı Cáel'in uyardığı gibi harekete geçirecek ne vardı?

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar açılarak pelüş deri duvarlar ortaya çıktı. Knox beni içeri götürdü, Cáel de onu takip etti. Kapılar kapanır kapanmaz Cáel yüzünü bana döndü. "Eğer zaman ayrılmak istersen, söylemen yeterli."

Yüz ifadesini okumaya çalışarak ona baktım. Dikkatli maskesinin altında sadece duyguların ipuçları vardı. Endişe. Tedirginlik.

Sıcak.

Kapıların tekrar açılması için sadece birkaç saniye geçti. Üzerimizden farklı bir müzik süzülüyordu. Nasıl tarif edeceğimi tam olarak . Alçak ve boğucu, insanı içine çekiyordu.

Cáel döndü ve asansörden indi. Neredeyse bir hostes standına benzeyen bir yere doğru ilerledi. Ama bakışlarını Cáel ve Knox'un üzerinde gezdiren kadın, bizi bir restoran masasına götürecek birinden başka her şeye benziyordu. Kuzguni saçları ve parlak kırmızı dudakları vardı. Nefes almayı zorlaştıracak kadar sıkı bağlanmış deri bir elbise giymişti.

"İyi akşamlar çocuklar," diye mırıldandı neredeyse bir puro kutusuna benzeyen şeyi açarken. "Bu gece ne renk?" Kutunun içinden kırmızı ipek bir bant çıkarıp Cáel'e uzattı. "Senin için hep kırmızı. Ama bir gün fikrini değiştirmeni sağlayacağım."

Cáel cevap olarak sadece homurdandı ve renkli ipeği kalın bileğine bağladı.

Knox elini belimden çekerek, "Red, lütfen," dedi.

Kadının gözleri parladı ve sonra bana kaydı. Hafifçe kaşlarını çattı. "İlginç. Peki ya siz?"

Knox benim yerime, "Kırmızı alacak," diye cevap verdi.

Kusursuz makyajlı gözlerinden kızgınlık akıyordu. "Sanırım söylentiler doğru."

"Öyle," dedi Knox soğukkanlılıkla. "yaymaktan çekinmeyin."

Kadının çenesi gerildi ama başını salladı. "İyi akşamlar."

Knox sesinde bir sırıtışla, "Oh, yapacağız,"

dedi. "Bilezikler ne anlama geliyor?"

Tısladım.

Mekânın derinliklerine doğru ilerlerken Cáel bana, "Alındın ya da dokunulmak istemiyorsun," diye bilgi verdi.

Üst kattaki bardan daha karanlıktı. Işıkların morumsu bir tonu vardı. Hoparlörlerden yükselen hipnotik müzikle uyumluydu.

Önümdeki bir kadın yana döndü ve nefesim kesildi. Giydiği elbise tamamen narin zincirlerden yapılmıştı ama altında hiçbir şey yoktu. Göğüs uçlarından bacaklarının arasındaki küçük kıllara kadar her şey görünüyordu.

Ama daha fazlası vardı. Boğazına deri bir bant geçirilmiş ve bir adamın elinde tuttuğu zincire bağlanmıştı. Tasma ve kayış mı?

Kalabalığın içinde onu takip edişini izlerken vücudumdaki ısı arttı. Hangi cehennemdeydim ben?

Cáel eğildi, dudakları kulağımı sıyırdı. "Doğaüstü canlılar inanılmaz derecede cinsel varlıklardır, özellikle de şekil değiştirenler. Dokunmak, temas etmek için can atarız."

Bakışlarım sorgulayarak onunkilere kaydı. Cáel benden başka kimsenin ona dokunmasına nadiren izin verirdi. Bu onun hayvani yanının bağlantıya aç olduğu anlamına mı geliyordu?

Bir elimi kaldırdım, sakallı yanağına koydum ve okşadım. Başını benimkine doğru eğdi. "," diye fısıldadı kısık sesle.

Cáel dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve sonra geri çekildi, gözleri vaatlerle kaplanmıştı.

Bakışlarımı onunkilerden uzaklaştırarak etrafımı incelemeye çalıştım. Odağım bir sahneye yerleşti ve hareketsiz kaldım.

Neredeyse bir tür tıbbi yatağa benzeyen bir şeyin üzerinde bağlı bir kadın vardı, ancak deri herhangi bir doktorun ofisinde bulunamayacak kadar güzeldi. Üzerinde hiçbir şey yoktu, kızıl saçları omzunun üzerinden dökülüyor ve neredeyse zemini sıyırıyordu. Kolları ön taraftaki desteklere, bacakları da arka taraftaki desteklere bağlanmıştı. Arkasındaki bir adam kıçına bir şey indirirken arka tarafı sergileniyordu.

Kadın haykırırken sarsıldım. Ama kadının sesi tam olarak acı dolu değildi. Daha fazlasıydı.

"Burası bir seks kulübü." Kelimeler kendi ağzımdan çıkmış gibi gelmiyordu.

Knox, parmakları ipek elbisemin içinden göbeğimin üzerinde gezinirken, "Cillian öyle demeyi pek sevmezdi," dedi.

Adamın elinde tuttuğu her neyse onun deri telleri sert bir şekilde üzerine indiğinde sahnedeki kadın tekrar haykırdı.

Knox, "Buna kırbaç deniyor," diye açıkladı.

Bakışlarım yüzüne doğru kaydı. "Bunu... yapıyor musun?" Sırıttı. "Ben pek halkla oynayan biri değilim."

Midem altüst oldu; içimde endişe ve heyecan karışımı bir duygu uçuştu. Ama sıcaklık galip geldi ve beni sahneye doğru çekti, Cáel ve Knox yanımdaydı.

İkinci bir adam öne çıkarak kadının çenesini kaldırdı. Kadın adamın başparmağını ağzına aldı ve adam inledi. Sesler ve görüntüler içimi daralttı.

İlk adam kırbacı tekrar indirdi ve kadın inlerken kalçaları titredi. Adam elini kadının kalçalarının arasına daldırarak avucuyla kırbacın acısını dindirdi.

Isı sırtımda alevlendi ve dumanlı sedir etrafımda dönmeye başladı. "İzlemeyi seviyorsun, Küçük Alev."

Bu bir soru değildi ama yine de yanaklarımı sıcaklık yaladı. Başımı kaldırıp Cillian'a bakmaya çalıştım ama çenemi hafifçe kavrayarak sahneye doğru geri itti. "Gözlerini onlardan ayırma. Başka bir yere bakma."

Kalbim göğsüme çarpıyordu ve Cáel ile Knox'un bakışlarını hissedebiliyordum. Üçü de sarmıştı, sıcaklıkları, kokuları.

Cillian'ın eli kısa ipek elbisemin altına daldı. "Evet?" diye homurdandı.

"Evet," diye nefes aldım.

Parmakları minik tangama dolandı ve bir saniye sonra kumaşı cebine soktu. "Anıyı işaretlemek için."

Cillian'ın parmakları geri dönüp alay edip oynamaya başlayınca nefes alışlarım hızlandı.

"İzlemeye devam edin," diye emretti.

Tek yapabildiğim sahnedeki üç kişiye odaklanmaktı. İkinci adam kadının etrafında döndü, pantolonunun fermuarını açtı ve kendini okşadı. Birinci adama başıyla işaret etti. Bir numara kırbacı kadının kıçına sertçe indirdi ve iki numara kadının içine girdi.

Haykırdı ama sesinde acı yoktu, sadece saf zevk vardı. Kırbaç arka tarafını kırbaçlarken iki numara tekrar tekrar içine girdi. Kasları titrerken benim de göbeğim kasıldı.

Cillian üç parmağını sokarken kulağıma homurdandı.

Knox bir yanıma yaklaştı, gözleri altın gibi parlayarak aşağıya baktı. "O kızarmış yanaklarınla çok güzelsin, Cillian'ın seni boşaltması için yalvarıyorsun."

Duvarlarım Cillian'ın parmaklarının etrafında sıkılaştı ve bir inilti çıkardım.

Cáel uzanıp elbisemin ipeği arasından göğsümü avuçladı. Bacaklarım titrerken meme uçlarım keskin noktalar halinde sertleşti. Knox kulağımı ısırırken parmakları bir tanesini uzattı ve sonra büktü.

Tek gereken buydu. Paramparça oldum. Cillian'ın kolu etrafımda olmasaydı yere düşecektim. Orgazmı uzatırken beni dik tuttu ve benden dalga dalga zevk aldı.

Yavaşça kendime gelirken nefesimi tutmaya çalıştım. Cillian parmaklarını bedenimden çekip ağzına götürdü ve emerek temizledi.

Ona bakakaldım ama o sadece sırıttı.

Bir figür Knox'a çarptı. Ve tanıdık yeşil-altın gözler içime işledi. Bana dik dik bakarken Easton'ın çenesindeki bir kas çılgınca kasıldı.

"Bana bir iyilik yap ve bir dahaki sefere onu başka bir yerde becer," diye hırladı Easton. "Hayatımda hâlâ biraz eğlence kalsın istiyorum."

53

HAYDEN

Cillian'ın göğsünü ittim ve Easton'ı sertçe ittim. "Ne halt istiyorsan onu yapmanı engellemiyorum. Rastgele birini yakalayıp o sahnede becermek mi istiyorsun? bakalım."

Easton'ın yeşil gözlerindeki altın rengi parıldadı ve dönmeye başladı. "Burada olduğunu bilmek bile ereksiyonumu fırsat bulamadan öldürürdü."

Kasıklarına bakarak abartılı bir gösteri yaptım. Fermuarına baskı yapan uzun ve kalın bir şey vardı. "Bir şey bana senin lanet bir yalancı olduğunu düşündürüyor."

Easton'ın elleri yumruk olurken içimi bir öfke dalgası kapladı. "Lanet olası kader beni sana zincirledi diye boyun eğecek değilim. Bedenim sana tepki verebilir ama ruhumu asla çalamayacaksın."

Knox uyarırcasına, "Doğu," diye homurdandı.

Ama Easton kardeşini elinin tersiyle itti. "Son kontrol ettiğimde hâlâ özgür irademvardı ve seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum. O yüzden git bu pisliklerden birini kendi kişisel vibratörün olarak kullan. Ama unutma, aslında hiçbiri seni ."

Easton'ın sözleri bana çarptı, darbe üstüne darbe indirdi, her biri bir öncekinden daha kötüydü.

Gözlerim yandı ve boğazım düğümlendi ama ağladığımı görmesine izin vermedim. Tek kelime etmedim, sadece koşmaya başladım.

arka koridor gibi görünüyordu.

Arkamda bir itiş kakış oldu ve Knox'un yumruğunun Easton'ın yanağıyla birleştiğini görmek için tam zamanında arkama baktım. Olayı çözmelerini beklemedim. Hem kulüp müdavimlerinden hem de çalışanlardan kaçarak, üzerinde *Sadece Personel* yazan bir koridor görene kadar kulübün derinliklerine doğru ilerledim.

Çıkış yazan bir uca ulaşana kadar aşağıya doğru eğildim. Alarm çalmasın diye dua ederek kapıyı itip açtım ve dışarı çıktım.

Soğuk hava etrafımı sardı ama ısırığı memnuniyetle karşıladım. Easton'ın acımasız sözlerinden dikkatimi dağıtacak herhangi bir şey. Doğru olmasından dehşete düştüğüm sözler.

Beni tekrar sokak seviyesine çıkaracak adımları atarak biraz daha ilerledim. Ara sokak son derece sessizdi. Sadece köşede bir kapı açıldığında hafif bir müzik tınısı duyuldu.

Kendimi bir kaldırıma bıraktım ve başımın dizlerime düşmesine izin verdim. Ne kadar tutmaya çalışsam da, birkaç damla gözyaşı kaçtı ve tenimi kapladı. Makyajımın şimdiye kadar eriyip dağıldığından emindim. Ama ne önemi vardı ki? Nasıl olsa hepsi rol yapıyordu.

Bu dünyaya uyum sağlayabilirmişim gibi davranmak. Çocuklar gerçekten beni seçmiş gibi davranmak. Bunun işe yarayabileceğini düşünerek.

Hepsi bir şakaydı. Göğsüm daraldı. Belki de ejderhaların, kurtların ya da diğer doğaüstü yaratıkların olmadığı başka bir okula transfer olabilirdim. Arka plana karışabileceğim bir yere. Kahretsin, belki de sadece online okulu tercih edebilir ve bir yerlerde küçük bir dairede kilitli kalabilirdim.

Kaldırımda ayak sesleri duyuldu ve vücudum gerilirken başımı kaldırdım. Easton görüş alanıma girdiğinde de gevşemedi. Erkek topuzu hafifçe yamulmuştu, bu da bana koştuğunu söylüyordu. Gözü de şişmeye başlamıştı.

Ama yine de bana ters ters bakmayı başardı. "Burada ne halt ediyorsun?"

Öfke derinlerde bir yerde alevlendi ve ayağa kalktım. "Lanet olası bir yol seç, Easton! Mümkün olduğunca uzakta olmamı mı istiyorsun, yoksa iyi bir kız gibi içeride kalmamı mı?"

Göğsü yırtık pantolonunun içinde yükselip alçaldı. "Sadece lanet bir moron olmamaya ne dersin? İki gün önce neredeyse öldürülüyordun."

"Olmadığım için gerçekten üzgünüm. O zaman hayatın çok daha kolay olurdu, değil mi?"

Easton sanki ona vurmuşum gibi bir adım geriye sendeledi.

"Hayden-"

"Kapa çeneni. Daha fazla duymak istemiyorum. Bu itme ve çekme beni delirtiyor. Bir an benden nefret ediyorsun, sonra arkadaş olabileceğimizi düşünüyorum, sonra da kimsenin beni burada istemediğini söylüyorsun. Peki, tamam. Ben de senin etrafında olmak istemiyorum. Bana birkaç hafta ver, transfer bulayım ya da online derslere geçeyim. O zaman yakandan düşerim."

"Hayden-"

"Hayır. Sadece hayır," dedim, omuzlarım çökmüştü.

Karanlıktan bir tsking sesi geldi ve Easton döndü.

Kızıl-kahverengi saçlı bir adam gölgelerin arasından çıktı. "*Bana-phrionnsa'mıza* pek iyi davranmıyormuşsun gibi görünüyor, Easton. Annen sana daha iyisini öğretmedi mi?"

Easton savunma pozisyonu alarak hazırlandı. "Aptalca bir hareket, Hal. Burada istenmediğini biliyorsun. Seni öldürmeye tamamen hakkımız var."

Adam sadece sırıttı. "Ama ben Hayden'la tanışmak istiyordum." Bakışları vücudumun üzerinde gezinerek beni ürpertti. "Şahsen daha da güzel. Tam bir ödül olacak."

" çiğnemeniz gerek," diye Easton.

"Bunu ayarlayabiliriz." Hal'in ağzı açıldı ve sanki her şey ağır çekimde gerçekleşmiş gibiydi. Altın rengi ateş fırladı ve Easton'a doğru savruldu.

Düşünmedim. Sadece hareket ettim. Kendimi Easton'a doğru fırlattım ve onu yolumdan çektim. Ama yeterince hızlı değildim.

Ateş acımasız bir darbeyle göğsüme çarptı. Acı aniydi, beni dizlerimin üstüne çöktürdü.

Easton yüzünde şok ve dehşet ifadesiyle dizlerinin üzerine çöktü.

Bana ulaşmaya çalıştı ama artık çok geçti. Ateş beni çoktan tüketmeye başlamıştı.

Şimdilik son... Hayden'ın hikâyesi *Küllerin Gece Yarısı'nda* devam ediyor.

BURAYA tıklayarak satın alabilirsiniz.

Hayden ve arkadaşlarından daha fazlasını mı istiyorsunuz? Hayden ile tanıştığı gün Knox'un bakış açısından bu özel bonus sahneye BURAYA TIKLAYARAK .göz atın

Cillian'ın kardeşlerini merak mı ediyorsunuz? Onların hikayesini *Gölgeler Mirası*' okuyun. BURAYA tıklayarak satın alabilirsiniz.

AYRICA TESSA HALE TARAFINDAN

Değişen Kader Serisi

Kader Vizyonları: Değişen Ön Romanı Kader

Kaderin Kıvılcımı

Yıldızların

İşareti Kader

Bağı

Kingwood Akademisi Kraliyet Ailesi

Kayıp Elemental Son

Aether

Quintessence Kraliçesi

Kale Akademisi'nin Doğaüstü Hayvanları

Gölgelerin Miras

Sırların Çapası Küllerin

Kaderi

Kor Kovuğunun Ejderhaları

Korların Alacakaranlığı

Küllerin Gece Yarısı

Alevlerin Şafağı

Tüm Tessa Hale kitapları hakkında güncel bilgi için lütfen tessahale.com adresini ziyaret edin.

TESSA İLE BAĞLANTI KURUN

Tessa'yı internette çeşitli yerlerde bulabilirsiniz. Bunlar onun favorileri...

Web Sitesi
Bülteni
Facebook Sayfası
Facebook Okuyucu Grubu
Instagram
TikTok
Goodreads
BookBub
Amazon

TESSA HALE HAKKINDA

Sihirli aşk hikayelerinin yazarı, genellikle birden fazla aşk ilgisi olan. Sürekli hayalperest.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.